

ЮРІЙ НЕСТЕРЕНКО

Ф
О
Р
М
А
Ц
І
Я

За мотивами однойменної пісні групи Fleur

Якщо ти народилася в нетрях Тіхуани та змогла дожити до п'ятнадцяти років - ти знаєш про життя все.

Я дожила до двадцяти трьох.

Вперше мене намагалися звалтувати в мій дванадцятий день народження. Моя мати продала мене одному зі своїх клієнтів. Взагалі-то їй робили такі натяки й раніше, але в неї теж були свої принципи. Вона вважала, що до дванадцяти мені занадто рано цим займатися. Не можу навіть сказати, що вона мене не любила. Вона часто плакала наді мною, особливо коли напивалася, гладила моє волосся - в мене з дитинства було прекрасне чорне хвилясте волосся - і називала "моє янголятко". Власне, вона й ім'я мені дала саме таке - Анхеліна. По цей час пам'ятаю ці її сльози, що розмазували дешеvu косметику, і запах віскі в неї з рота, коли вона шепотіла лагідні слова. Мені було огидно і водночас шкода її. Ну а ледве мені виповнилося дванадцять, вона вирішила, що час вже й мені приносити додому гроші. Або, мабуть, справа була не в даті, а просто їй гостро потрібні були гроші на дозу, і вона вже не могла терпіти. А може навіть я і звожу на неї наклеп. Той мужик - старий козел, йому було років п'ятдесят - сказав, що "з мамою ми про все домовилися", але безпосередньо від неї я це не чула. Коли він забрав мене, вона лежала без тям.

Я сказала йому, що взагалі-то моя незайманість вже обіцяна одному серйозному хлопцю з картелю, і він сильно розлютиться, якщо не отримає обіцяного. Тому я краще відсмокчу. Він погодився. І я відкусила йому його стручок. Зуби у мене завжди були міцні.

Ну, точніше, перекусила навпіл. А поки він репетував та затискав свій стікаючий кров'ю недогризок обома руками - велика помилка з його боку - я висмикнула шпильку з волосся та встромила йому в око. Спершу в одне, потім одразу ж в друге. Адже мені не потрібно було, щоб він колись потім впізнав мене на вулиці, чи не так?

Того вечора я присягнулася, що жоден мужик ніколи мене не виграє. Власне, я й раніше схилилась до цієї думки, чувши через фанерну перегородку ті звуки, що видавали клієнти моєї матері та вона сама. Але того вечора я дала урочисту присягу. В церкві. Куди забігла, щоб вимитися та прополоскати рота від усієї тої гидоти святою водою з чаші. Хоча мені стала б у пригоді будь-яка вода, необов'язково свята - просто церква виявилася найближчим місцем. Цієї пізньої години там нікого не було та панувала напівтемрява, що мене більш ніж влаштовувало. Але священник все ж таки помітив мене й поспішив до мене зі словами: "Чи можу я допомогти тобі, дитя моє?" - а потім його очі розширилися, коли він побачив криваві плями на моїй футболці. Але я сказала, що все гаразд, просто в мене йшла кров з носа, і поспіхом ретирувалася з церкви.

Знаємо ми цих добреньких. До моєї матері вони також ходили...

Додому я, звісно, вже не повернулася та більше ніколи не бачила свою матір. Знаю тільки, що за той випадок її ніхто не прирізав. Можливо, той козел таки сконав від втрати крові. Або ж не наважився скаржитися перцям¹ та, після отриманих каліцтв, не зміг помститися самотужки. Моя мати померла лише декілька років по тому, від передозу - так принаймні мені говорили.

Батька в мене ніколи не було. Тобто фізично він, звісно, був. Мати навіть називала його ім'я - Арон. Казала, що він був багатим грінго, що в нього власний будинок в Каліфорнії - не в нашій, а в їхній Каліфорнії - триповерховий маєток з басейном на березі океану, серед мальовничих скель та сосон. І що він нібито обіцяв приїхати за нею, коли помре його дружина, яка хвора на щось там невиліковне навіть для штатівської медицини. Що він колись забере в благословенну Америку нас обох.

Все це, звісно ж, повна маячня. Багаті грінго періодично катаються до Мексики, щоб подалі від дружини, хворої чи здорової, порозважатися з місцевими повіями - але обирають більш презентабельні місця. Якби моя мати спробувала сунутись туди, її б просто прирізали - а в нашому районі прирізали б такого от багатенького туриста. Хоча, звісно, якийсь простіший грінго - наприклад, водій-далекобійник - і міг опинитися серед клієнтів моєї матері та

¹ Зневажливе прізвисько поліцейських - guindilla, що буквально означає "гострий перець".

наторочити їй сім мішків гречаної вовни, але скоріше за все вона сама вигадала всю цю історію про мільйонера з віллою біля океану, що колись увезе її до раю. Вигадала, а з часом й сама почала в неї вірити. Я теж вірила... деякий час. Не дуже довгий. Років, мабуть, до восьми.

Таким чином з дванадцяти років я стала жити на вулиці, крадучи їжу та інші дрібниці в магазинах, риючись у сміттєвих баках біля дорогих готелів, інколи збираючи монетки, які дурні туристи кидають у фонтан. Але там велика конкуренція, тому я в перші ж дні справила собі бритву, яку потім змінила на ніж-викидуху. А от від шпильки довелося на якийсь час відмовитися, тому що своє розкішне волосся я обрізала практично наголо. Було до біса шкода, але довге волосся легко схопити й намотати на кулак. А з обрізаним та у футболці вільного крою навипуск я років до чотирнадцяти легко сходила за хлопчиська - принаймні для тих, хто не придивлявся.

Але були й ті, хто придивлялися. Або кому було байдуже, яка стать. З гвалтівниками головне - не почати чинити опір передчасно. Удати, ніби сама тільки про це й мрієш. Тоді вони не намагаються тримати чи зв'язувати твої руки. Вони всі неймовірно тупі - кожен, яким би огидним, плюгавим та смердючим він не був, впевнений у власній неперевершеності. Тим паче після того, як покажеш їм цицьки. Вони витріщаються на цицьки та припиняють стежити за руками.

Я каструвала ще трьох. Та порізала ще пів дюжини – здебільшого по дрібному, але одного точно до смерті (мені тоді було вже чотирнадцять).

Але одного разу мені не пощастило. Їх було шестеро, і вони були на взводі. Зазвичай-то я знала всі входи та виходи, всі дірки та шпарини, і завжди прораховувала, куди буду тікати. Але тут мені довелося забігти в чужий район, рятуючись від дуже настирливого магазинного охоронця. Район був такий, що охоронець вважав за благо відстати - але я не одразу збагнула, чому він це зробив. Я ще навіть як слід не встигла відновити дихання, коли на мене вийшли ці - з двох боків, спереду та ззаду. "Та ти, мабуть, загубилася, крихітко?"

Шансів у мене не було жодних. Я могла б порізати одного, але решта вколювали б мене. І - я бачила по їхніх очах, що саме цього вони й хочуть. Не просто трахнути по колу - хоча, звісно, й це також. Але мучити та знущатися, щоб я плакала та благала про помилування, поки в мене ще будуть сили хоча б для цього. А потім порізати на шматки або просто забити ногами. Отже, зображати покірну шльондру, яка сама прагне їх обслужити, було марно. Марно було навіть *стати* такою шльондрою - хоча я й присягалася, що ніколи жоден мужик мене не виграє. І тоді я вирішила, що переріжу собі горло, перш ніж перший з них до мене доторкнеться.

Мене врятував Хуан.

Йому було 17 - на два роки більше, ніж мені - але в нього вже була своя банда. Ну як банда - не картель, звісно, так, півтори дюжини вуличних пацанів. Деякі й старші, і сильніші за нього - але все одно його слухалися. Навіть ті, хто встиг вже відсидіти у в'язниці. Бо вони були тупі громили, а він був розумний.

Але того вечора він опинився в тому провулку сам. І одразу пішов на цих шістьох. Ну як пішов - просто дістав ствол і почав стріляти. Не кажучи ані слова, Одного він грохнув, решта розбіглася. Хоча в них теж були стволи. У будь-якому разі, в того, котрий залишився лежати. Хуан справно обшукав його і все так само мовчки простягнув його ствол мені. Це був його перший подарунок.

Потім він дарував мені й інші речі. Навіть квіти. Червоні гвоздики, щоб я носила їх у своєму чорному волоссі. Він сказав, що тепер я знов можу відпустити волосся, тому що з ним мені більше нема чого боятися.

Хуан та його банда самовільно займали напівзруйнований триповерховий будинок, який офіційно вважався відселеним. Тим не менш там були вода і навіть електрика, за які ніхто не платив - Хуан змайстрував "жучки", що обдурюють лічильники. Правда, світло постійно блимало, і чайники потрібно було кип'ятити по черзі - якщо їх врубали у двох кімнатах водночас, проводку вибивало в усьому будинку. А вода текла тонкою іржавою цівкою, і пити її в

такому вигляді було, скажемо так, небажано. Але Хуан спорудив на даху великий апарат для перегонки - не для спирту, а саме для очищення води. Працювала ця конструкція ("дистилятор", як називав її Хуан - він був не просто розумний, він читав книжки) без будь-якої електрики, просто використовуючи сонце, промені якого фокусувалися поставленими навколо дзеркалами, що були знайдені в покинутих будинках. Зрозуміло, що в дощові дні перегонка не працювала - але тоді ми просто збирали дощову воду в розставлені на тому ж даху тази. Вона була чистішою за ту, що текла з крана.

Ми жили з Хуаном в одній кімнаті, але я не відмовилася від своєї присяги, і він ставився до цього з повним розумінням. Казав, що я янгол, а янголів не трахають. Ми навіть не цілувалися - я ненавиджу поцілунки з дитинства, з пам'яті про мокрі губи матері, що слинявили моє обличчя та залишали на ньому потворні плями помади. Мабуть, звісно, в глибині души Хуан і вважав, що з часом я передумаю - але, як на мене, йому самому подобалося, що в нас такі чисті стосунки. В нетрях Тіхуани якщо й можна знайти щось чисте, то хіба що чистий кокс - та й той, цілком ймовірно, виявиться розбодяженим.

З коксом Хуан справи не мав. У справи картелів краще не лізти. Банда займалася здебільшого "дахуванням" та дрібними крадіжками. Але Хуан мріяв про більше. Ні, він не хотів становитися великим кримінальним босом. Він мріяв взагалі про інше життя. Про те, як ми з ним поїдемо до Америки, він відкріє легальний бізнес - щось, пов'язане з технікою - і ми будемо жити в Каліфорнії, у власному будинку на березі океану.

- Ми вже в Америці, - піддражнювала його я. - І в нас вже є свій триповерховий будинок в Каліфорнії. До океану, правда, звідки далеченько, але за півдня навіть пішки дійти можна. Якщо не приріжуть дорогою.

- Ти ж розумієш, я маю на увазі їхню Каліфорнію, а не нашу, - із похмурою серйозністю відповідав він. - Хоча взагалі-то вона вся наша. Грінго просто відцюкали її в нас у ХІХ сторіччі. Ми маємо повне право жити там. Це наша земля.

- Ти не любиш грінго, але хочеш жити й працювати серед них?

- Ну що значить не люблю? - знизував плечима він. - Вони виграли, а ми програли. І я визнаю, що під їхньою владою життя стало кращим, аніж під нашою. Тому я готовий вчитися у них і підкорятися їхнім законам. Нехай лише дадуть мені такий шанс.

Але щоб отримати цей шанс, потрібні були чималі гроші. Тобто взагалі-то, звісно, потрапити до США не так вже й надзвичайно складно. Нелегальний трафік йде через Тіхуану в Сан Дієго цілий рік. Грінго, зрозуміло, це добре знають, багатьох відловлюють та розвертають назад, але багатьом і вдається проскочити. Проте Хуан не хотів починати на новому місці з нуля - точніше, навіть не з нуля, а з мінуса. З положення безправного нелегала, згодного робити що завгодно за копійки й вічно живучого під страхом депортації. І не хотів такої долі для мене. Тому говорив, що чекає, поки підвернеться можливість для серйозної справи, яка дозволить зірвати великий куш. Останнього криміналу, що дозволить почати нове чесне життя.

Я казала йому, що краще б йому викинути цю ідею з голови, тому що великі гроші не бувають без великого ризику - а я не хочу, щоб він ризикував. "Хто б говорив!" - посміхався він у відповідь, нагадуючи обставини нашого знайомства. А потім знову ставав серйозним і казав, що він розумний і візьметься тільки за вірну справу. А поки ми обидва повинні готуватися до нашого майбутнього щасливого життя. І він не мав на увазі порожні марення. Він читав книжки - не якісь там комікси, а справжні університетські підручники. Казав, що нехай у нього й не буде диплома, але він буде знати не менше, ніж справжній американський інженер... Саме він переконав мене вчити англійську. В Тіхуані насправді багато тих, хто знають англійською хоча б декілька слів - як, напевно, й усюди, а вже тим паче у містах на штатівському кордоні. Навіть ті, хто ніколи не вчився у школі - а я все ж таки провчилася там цілих чотири класи. Але Хуан змусив мене взятися за англійську серйозно. Ну тобто як змусив - ні до чого він, звичайно, мене не примушував. Просто раптом, прокинувшись зранку, він зненацька "забував" іспанську, і розмовляти з ним можна було тільки англійською. Щоправда, його пізнання теж були не як у

британського лорда. Тож інколи ми замовкали й безпорадно мукали, обидва не в змозі підібрати потрібне слово. Закінчувалось це завжди сміхом. Ми тоді багато сміялися. Це були найщасливіші півтора року за все моє життя в Тіхуані...

А потім Хуан сів. Причому цілком на голому місці. Тобто взагалі-то йому можна було пред'явити багато чого, включно з убивством, і навіть не одним (хоча всі ці виродки на це заслуговували). Але жодна його реальна справа на суді не спливла. Перцям було ліньки в цьому порпатися. В них там пройшла чергова рознарядка по боротьбі з наркотиками, і їм треба було відзвітувати перед начальством. Бажано при цьому не ускладнюючи відносини з реальними картелями, тому що в Тіхуані це, знаєте, небезпечно навіть для перців. А на Хуана, вочевидь, якраз хтось стуконув - чи то конкуруюча банда, чи то один з дрібних торговців, що платили йому данину. От перці й вирішили оформити, що у нас типу нарколабораторія. Вчинили наліт на наш будинок вночі, коли всі спали. Апарат для перегонки на даху записали як речовий доказ, а докази, яких не вистачало, принесли з собою.

Хуан погодився взяти все на себе за умови, що вони відпустять інших. Справа ж бо була занадто явно натягнутою за вуха, хороший адвокат розвалив би її миттєво. Будь-кому, хто в темі, зрозуміло, що жодної незалежної від картелів нарколабораторії в Тіхуані бути не може - охочі покінчити самогубством обирають менш болісні способи. А на членів картелю ми теж якось зовсім не були схожі. А тут ще вибори на носі (чим, власне, й пояснювався сплеск антинаркотичної діяльності), і публікації в опозиційній пресі про поліцію, що фабрикує справи, наче як нікому не потрібні. Тим паче що опозиція може й на хорошого адвоката скинутись. Тож перці погодилися - а потім, як завжди, кинули. Тобто відпустили, але не усіх. Зокрема, хто вже сидів раніше - сів знову. Їм, як то кажуть, сам бог велів. І в цьому була подвійна підлість. Якби Хуана судили одного - йому б дали менше. А оскільки до нього притягнули інших, він пішов не просто як "наркотоновець", а як "лідер організованого злочинного угруповання".

Але мене відпустили - як і усіх інших, кому ще не виповнилося 18. Взагалі-то за законом усіх неповнолітніх, що не мали батьків чи опікунів, належало прилаштувати в якийсь притулок, але з цим їм знову-таки було ліньки возитися. Нас просто виставили стусанами знов на вулицю.

На вулицю в буквальному сенсі. Йти нам було вже нема куди. Наш будинок, увесь перетягнутий поліційними стрічками, знесли (наче як за муніципальними планами давним-давно належало це зробити), остаточно замітаючи усі сліди.

Хуана судили за прискороною процедурою та присудили майже шість років.

Навіть не знаю, як так сталося, що на чолі нової банди - точніше, тоді ще залишків старої - опинилася я. Адже весь той час, що я прожила з Хуаном, я майже не ходила на, власне, справи. Всі знали, що я дівчина Хуана (хоча насправді ми були як брат і сестра, але в очах всіх інших було зручніше підтримувати такий статус, щоб ніхто не намагався чіплятися), і що при цьому я не просто гарна лялечка, а швидко бігаю, відмінно б'юся та майстерно володію ножем (а Хуан навчив мене ще й влучно стріляти) - а головне, що й голова у мене не порожня. Але це було, так би мовити, теоретичне знання. Я тусувалася з ними, співала для них (голос у мене завжди був гарний, а грати на гітарі я вивчилася уже в банді) і взагалі в якомусь сенсі була душею компанії (що, зізнаюся, нерідко напружувало, коли мені хотілося просто побути одній - хоча й кумедно було бачити, як розквітають посмішками їхні обличчя при моїй появі і як навіть найбільш завзяті нечупари починають частіше митися і прати свої манатки) - але в бойових умовах вони мене досі не бачили. І якби хтось з них узяв командування на себе, мені б і на думку не спало із цим сперечатися. Тим паче що на моїх очах ще сохнули сльози після прослуханого вироку Хуану. Але я раптом усвідомила, що стою перед будівлею суду в оточенні хлопчаків, більшість з яких молодша за мене (і тільки троє чи четверо трохи старші), які й гадки не мають, що їм зараз робити та куди йти, і які всі без винятку - зокрема й старші - дивляться на мене в очікуванні. В їхніх очах я, вочевидь, була тепер заступником Хуана. Його довіреною особою. Його лейтенантом², як це називається англійською. І я просто прийняла цю роль.

² Початкове значення слова lieutenant - заступник. В англійській воно зберігається досі.

У нас не лишилося нічого - ані бази, ані зброї, ані грошей. Все забрали перці. (В Хуана були деякі заначки, але він все їм здав. Як я дізналась згодом, вони сказали йому, що інакше залишать мене на декілька годин в одному автозаку з незнайомими бандитами. Посадити дівчину в одну камеру з мужиками не можна, а от під час перевезення заарештованих містом подібні обмеження не діють.) Проте залишилось, у певному сенсі, найцінніше - інформація та зв'язки. Я хоча й не ходила на справи сама, але знала всю "клієнтуру" Хуана. Серед тих, кого він "дахував", був володар автомайстерні Рамірес, чий легальний бізнес був прикриттям для перепродажу викрадених автівок. Розбирання на запчастини, перебивання номерів, перефарбування і таке інше. Я заявила до нього зі своїми хлопцями та сказала, що нам потрібен трейлер, де можна жити. Причому не просто вагон, що стоїть на місці, а автівка на повному ходу. Рамірес пошкрябав промасленою лапою в нечесаному волоссі й сказав, що, мабуть, знає, де можна дістати такий, але це коштуватиме грошей. Коли я люб'язно відповіла, що ціную його почуття гумору, він сказав, що зараз він платить "строкатим" - та сама банда, що, вочевидь, підставила нас перцям - а з нами готовий вести справи "за старою дружбою", але вже як зі звичайними клієнтами. Я завірила його, що питання зі "строкатими" я владнаю, а він нехай готує трейлер, і якнайшвидше.

Трейлер він дійсно дістав - старий та обшарпаний, випущений ще в минулому сторіччі, але, у будь-якому разі, Рамірес божився, що перебрав двигун, і це чудо американського автопрому 1980-х не заглухне на півдорозі. Добре, сказала я, дай нам ключі, і ми привеземо тобі гроші. Рамірес заявив, що ми так не домовлялися. Добре, покірно сказала я, якщо ти нам не довіряєш, тоді поїхали з нами. Власне, ти цю колимагу й поведеш - тож непокоїтися тобі зовсім нема про що, та до того ж ти й кращий водій за будь-кого з нас (я зовсім не вміла кермувати, декому з хлопаків доводилося ганяти на мотоциклах та парочці з них - кермувати легковиком, але не таким ридваном, та й прав ні в кого з них, звісно, не було). Слушна ідея, чи не так, Раміресе? На його пиці було написано, що він так не вважає, але хлопці, що оточили його, були іншої думки, а їх все ж таки була добра дюжина, нехай навіть і без зброї, тож моя ідея перемогла більшістю голосів.

До штаб-квартири "строкатих" ми під'їхали пізно ввечері, було вже темно. Але в сам провулок заїжджати не стали, це було ні до чого. Трейлер із більшістю хлопців лишився за рогом, а я вирушила в гості пішки в супроводі тільки двох хлопаків, які не виглядали особливо грізними. Зброї ні в кого з нас не було - ані ножів, ані кастетів, ані навіть якихось обрізків труб чи палиць. Зате я нафарбувалася по повній (чого взагалі по життю терпіти не можу).

Я оголосила недоумкам, які тусувалися біля входу, що, оскільки банду Хуана розгромлено, ми хочемо приєднатися до "строкатих". Нас обшукали (мене, звісно, облапали з глумливими посмішками, хоча й так було видно, що ані в кишенях моїх шортів, ані під футболкою нема нічого - включаючи ліфчик), а потім провели до їхнього ватажка. Його кликуха була Рудий, але він завжди голився наголо, отже, чи був він рудим насправді, сказати не беруся (брови принаймні були білястими й ледь помітними). Вислухавши моє ледь не слізне благання про прийняття в банду, він відповів все з тою ж глумливою посмішкою, що взагалі-то лузери на кшталт нас йому не потрібні, але для мене він, так і бути, готовий зробити виняток, якщо я заплачу вступний внесок. Не потрібно було уточнювати, що він має на увазі. Відтрахати дівчисько поваленого конкурента на очах у своїх биків, а потім ще, напевно, й пустити її по колу - такого задоволення він, звісно, упустити аж ніяк не міг.

Я з покірним виглядом стягнула через голову футболку - при цьому непомітно висмикнувши шпильку з волосся, на яку, природно, жодному з них і не спало на думку звертати увагу. Далі зрозуміло. І його руки, і його очі були зайняті виключно моїми грудями - на мою руку, все ще прикриту знятою футболкою, він навіть не поглянув. Мужики такі однакові.

Я встромила йому шпильку в око й далі в мозок на всю глибину.

Іншим знадобилося декілька секунд на те, щоб підібрати щелепи - але потім вони все ж таки повихоплювали стволи. Але в цю саму мить згасло світло.

Звісно, воно згасло не просто так. Трейлер в цей самий час не чекав на мене без діла, а, захлеснувши тросом стовп на сусідній вулиці, повалив його, залишивши без електрики весь квартал.

У ту ж мить розпочали дії й пара моїх оманливо малих, але спритних супроводжуючих. Я почула приглушений крик, а потім стукіт і шурхіт пістолета, що впав і ковзав по підлозі, одразу ж нахилилася на звук і підхопила його.

- Стояти й слухати! - гаркнула я і заради переконливості пальнула в стелю. Я розуміла, що вони не будуть стріляти у відповідь, побоюючись поцілити в темряві у своїх. - Я не жартувала, коли пропонувала об'єднати наші бригади. От тільки, оскільки Рудий вибув з перегонів, командувати буду я. Якщо що - будівлю оточено моїми хлопцями, які закидають її коктейлями Молотова просто зараз. А всіх з вас, хто буде вибігати, будуть валити просто на виході. На фоні полум'я ви будете чудовою мішенню, а ви їх в темряві хрін побачите. Або так, або голосуйте за мою кандидатуру. Хто "за", запитувати не буду. Спитаю одразу, хто проти.

- Хлопці, ви що, дозволите якійсь дівці... - долинуло з темряви.

Я зробила постріл на голос. Я ж бо знала, що мої хлопці вже прикривають мене ззаду-з боків і не знаходяться на лінії вогню. Вочевидь, мій постріл виявився не дуже вдалим - замість того, щоб замовкнути, він почав волати. Довелося витратити ще одну кулю.

- Один проти. Був, - констатувала я. - Ще хтось? - я зачекала три секунди, слухаючи їхнє приголомшене мовчання, і констатувала: - Прийнято одногласно.

Може, хтось і вважатиме дивним, що банда, в якій деяким хлопцям було років по двадцять п'ять, погодилась підкоритися сімнадцятирічному дівчиську. Але Рудий теж не був серед них старшим - як і Хуан серед нас. Проте якщо Хуан став головним завдяки своєму розуму, то Рудий - завдяки своїй славі відморозка. А вколошкавши його на очах у всієї його бригади, я довела, що я ще більш відморожена за нього, отже все за справедливістю.

Ну, насправді знайшлося кілька типів, які не прийняли моє лідерство. Але вони вважали за краще не нариватися, а просто по-тихому звалити. Серед них, до речі, обидва охоронці, які лапали мене під час обшуку - мабуть, навіть до їх тупих мізків дійшло, що я можу їм це пригадати. Ну і правильно зробили, що звалили.

Я, до речі, поцікавилася у "строкатих", чиєю ідеєю було підставити нас перцям. Вони, звісно, всі присягалися, що без поняття - не стали навіть валити на покійного Рудого. Тому що позбавлятися конкурентів через перців - це запаadlo та повний зашквар не тільки для ватажка, але й для всієї його бригади. Ну то й по тому, я удала, що повірила. Тим паче що це й справді міг бути хтось із наших "клієнтів".

Якщо це й справді було так, то нічого цей клієнт не здобув. Всіх їх ми об'їхали найближчими днями. Так, тепер ми пересувалися на трейлері. Я винесла урок, що будинок - це ненадійний прихисток. Навіть будинок із кількома виходами - в кращому випадку ти втечеш звідти без усього. І тікати, і мандрувати, і атакувати краще разом зі своїм житлом та штабом, щоб ніхто з ворогів не знав, де ти знаходишся і де можеш опинитися незабаром. Звичайно, тепер в моїй об'єднаній банді було занадто багато народу, щоб селити їх усіх в трейлері. Повний комплект туди набивався, тільки коли потрібен був рейд повним складом. А зазвичай десь дві третини, у яких було якесь своє житло, перебували там. Але я та моя, так би мовити, гвардія - куди увійшло й декілька "строкатих" - жили тепер тільки у трейлері та ніколи не проводили дві ночі поспіль на одному місці. До речі, я швидко навчилася ним кермувати й навіть спритно ганяти на цій величезній бандурі вузькими вуличками. Таким чином Рамірес був позбавлений цього почесного, але обтяжливого для нього обов'язку водія. Але він зробив для нас іншу важливу роботу, обшивши трейлер зсередини сталевими листами та обладнавши його форсованим двигуном.

Отже, я об'їхала зі своїми хлопцями всіх колишніх та нових клієнтів - познайомившись водночас із тими, кого "дахував" Рудий - і пояснила їм, що я присяглася, що жоден мужик мене не виграє, а всі, хто намагалися - погано скінчили, тож краще їм навіть не намагатися. І якщо

комусь з них здалися недостатньо переконливими мої слова, то їх чудово доповнювало мовчання хлопців, що стояли у мене за спиною - не найбільш розумних, але найбільш накачаних з двох банд.

Втім, серед клієнтури були не тільки мужики. Хуан цурався "дахувати" повій, а от "строкаті" займалися цим охоче. І особливо охоче вони при цьому брали "платню натурою" - тобто насправді, звісно, це була ніяка не платня, оскільки дівчатам доводилося обслуговувати їх понад стягваних грошей, в будь-який час та в будь-який спосіб.

Я поклала цьому край. Тобто, звичайно, я не позбавила їх данини зовсім - працювати в Тіхуані без "даху" їм би ніхто не дав, якби від цього заробітку відмовились ми, одразу ж знайшлися б інші охочі, мабуть, ще лютіші. Але я встановила чіткі правила - гроші грошима, але якщо хтось із хлопців бажає отримати з повії щось ще, він повинен робити це на правах звичайного клієнта. Тобто тільки те, на що дівчина сама погодиться, і платити їй за це. Останнє правило особливо обурювало колишніх "строкатих" - "Навіщо платити дівці гроші, які вона ж потім тобі віддасть?" "А навіщо пекар платить шевцю, що купує в нього хліб? - відповідала я. - Щоб свавілля не було. Щоб все було по-чесному - хто кому скільки винен, той тому і платить. Сьогодні ти продавець, завтра покупець." "Ми, взагалі-то, не те і не інше", - посміхалися мені у відповідь мої бандити. "Та зрозумійте, - пояснювала я. - У повій бувають найрізноманітніші клієнти. Зокрема перці, наприклад. Або хлопці з інших банд. Або взагалі усілякі непрості хлопці. В нас тут, звичайно, район не елітний, але чим брудніші їхні фантазії, тим в більш глухі місця вони ходять. І от уся ця публіка може розслабитися і щось збвкнути, тим паче напідпитку. Або, скажімо, поки такий дрихне, можна обшукати його кишені. А інколи й сам факт, що якийсь, наприклад, посадовець чи пастор ходить до дівки, щоб вона сцяла йому на обличчя та шмагала батогом, дозволяє взяти його на гачок. А пастору можуть сповідатися дуже серйозні люди, які самі до нашого кварталу і ноги не ступлять, але від яких тут може залежати що завгодно. Тепер розумієте? Якщо ми будемо із дівчатами по-доброму, то й вони будуть працювати на нас не з примусу, а з доброї волі. Збирати для нас інфу. Яку ми можемо використовувати самі, а можемо й продавати тим, хто захоче купити. Розумієте? Якщо вона тебе ненавидить, то гроші ти з неї струснеш, а інформацію не отримаєш. Як ти дізнаєшся, дізналась вона про щось чи ні? Вона скаже "ні", і ти не перевіриш. Ну, даси їй в око, але ж все одно з нічим залишишся. А якщо вона буде хотіти, щоб її саме ми "дахували", а не якісь відморозки, так вона для нас розстарається без жодних спонукань, і питання клієнтам буде навідні ставити, і по кишенях нишпорити, і фотки потайки робити!"

Зрештою навіть до зашкарублених мізків "строкатих" дійшло, що я маю рацію. Не те щоб, звісно, цінна інформація від повій, навіть тих, які щиро прагнули її здобути, надходила часто - все ж більшість їхніх клієнтів були найзвичайнісінькими козлами, що не знали нічого корисного, та й далеко не кожного з них вдавалося розвести на розмову ("рот дівці даний для іншого", як вони люблять висловлюватися). Але тим не менш час від часу нам крапали корисні відомості, що дозволяли колись підзаробити, колись вберегтися від негараздів, а колись і те, і інше. Загалом, справи у нас йшли непогано, наш скромний бізнес зростав, як і моя репутація, під наш дах переходило все більше клієнтів, і невдовзі вже жодні справи на районі не робилися якщо не без моєї згоди (хоча часто саме так), то принаймні без мого відома.

Ні, я не створила кримінальну імперію на пів Тіхуани. Я розуміла, що є межі, які краще не намагатися переходити. У справи картелів, наприклад, ми, як і раніше, не лізли, і я чітко казала своїм: наркота - не наша тема, навіть якщо якісь дилери почнуть самі проситися під наш дах. Не зв'язувались ми також із тим, що англійською називається х'юман трафік. Тіхуана, яка межує суходолом із Сан Дієго і при цьому ще й морський порт - мабуть, найбільший в усій Мексиці хаб цього трафіку. Повій сюди, нелегали звідси. Але саме тому всі стежки в цьому бізнесі не тільки здавна витоптані, але й поділені між такими серйозними компаніями, з якими краще не зв'язуватися. Коротше, мене цілком влаштувало бути першою на районі в нашій сфері й не лізти вище. Хоча інформація про справи тих, хто "вище", мені надходила. Перцям ми

відстібували (а куди подітися?), але й знали про них достатньо, щоб вони, своєю чергою, не дуже борзіли. У мене були серед них інформатори, які заздалегідь попереджували нас про будь-які спецоперації та облави, а їхнє начальство, своєю чергою, розуміло, що краще мати справу з нами, які міцно тримають район і ведуть бізнес за поняттями, аніж із хаосом та свавіллям, що могли б запанувати без нас.

Так минуло майже шість років. За цей час, звісно, хлопці не раз намагались до мене залищитися, але акуратно. І я так само делікатно їх відшивала. Вони відвалювали без заперечень, розуміючи, що я чекаю на Хуана, і моя вірність йому - якість, оспівана у злочинських піснях, але насправді не дуже поширена в нетрях Тіхуани - тільки додавала мені авторитету.

Я і справді чекала на нього всі ці роки. Сподівалася витягнути його по умовно достроковому, забашлявши кому треба, але з цим не вийшло. Для амністії потрібна "зразкова поведінка", а Хуан вважався порушником дисципліни і якраз тоді, коли повинно було вирішуватися питання щодо його звільнення, заgrimів до карцеру - причому не те щоб його підставили, бажаючи змусити стукати (це було б зрозуміло), а через бійку, яку влаштував він сам. Зізнаюся, коли я про це дізналася, то була просто у відчаї та добряче злою на нього. Я не могла зрозуміти, як він, такий розумний, міг склеїти такого дурня. Але на побаченні Хуан був бадьорим та веселим, говорив, що знає, що робить. Щоб я не забувала читати книги та вдосконалювати свою англійську, тому що, щойно він вийде, ми поїдемо до Штатів і будемо жити на власній віллі на березі океану, в оточенні скель та сосон. Він говорив про це до того впевнено, що я зрозуміла - це не просто слова, щоб мене підбадьорити. Хуан мав план - про який він, зрозуміло, не міг розповідати при тюремниках, і мені залишалось тільки вірити, що це хороший план.

І я вірила йому. Тому що знала, що він розумний - і тому що хотіла вірити. Насправді ані для мене, ані для нього кар'єра лідера банди не була свідомим вибором - доля просто закинула нас на цю роль. Не скажу, що така роль була мені огидна, по-своєму це було цікаво - але це не було те життя, про яке я мріяла. Можливо, тому, що ще зовсім малою наслухалась казок матері про триповерхову віллу на березі океану, вдалині не тільки від нетрів, але й взагалі від міської метушні, куди мій невідомий батько колись забере нас обох. Я дуже рано зрозуміла, що цього ніколи не станеться, але ж мріяти собі не заборониш. І Хуан теж мріяв про подібне, але для нього це були не казки. У нього був план.

І я читала книжки та дивилася фільми англійською. Крутила одні й ті самі безліч разів, повторюючи фрази за акторами, щоб відпрацювати вимову. Вивчила купу фільмів напам'ять. "Перестріляйте всіх та спаліть місто. Щось ще, люба? - Там є одна родина з дітьми... Спочатку вбийте дітей, і хай мати дивиться. Скажіть їй, що зупинитесь, якщо вона не буде плакати. Гадаю, в неї не вийде - Віра дуже сльозлива." "Догвілля." Потужне кіно. Наочно показує, що варто одного разу проявити слабкість - і незабаром тебе вже буде трахати все місто. А помста - це, звісно, чудово, але краще все ж таки взагалі не допускати того, за що потім доведеться мститися.

І ось, нарешті, настав той день, коли, відсидівши свій термін від дзвінка до дзвінка, Хуан все ж таки вийшов. Спершу він захоплювався тим, як я вела справи за його відсутності і як зросли за цей час сила та вплив нашої банди (зрозуміло, що під час побачень при наглядачах я не могла розповідати йому подробиці). Навіть сказав (коли закінчилася спільна гулянка з нагоди його звільнення і ми залишились вдвох), що буде шкода залишати так добре налагоджений бізнес. А потім повідав, як саме він має намір це зробити.

Вислухавши його план, я ледве не накинулася на нього з кулаками - хоча дуже нечасто даю волю емоціям. Я кричала, що вважала його розумним, а він насправді ідіот, який хоче погубити нас всіх. А він у відповідь тільки самовпевнено усміхався і говорив, що готувався давно і все ретельно продумав. Ризик, звісно, є, але - "нам треба просто ризикнути востаннє в нашому житті". "Саме так - востаннє!" - похмуро відповіла я, але він не слухав і продовжував, що, мов, зовсім без ризику неможливо добути три мільйони доларів - а саме стільки нам треба, щоб поїхати до США не безправними нелегалами й не за підробленими документами, а на

законних підставах, в якості поважних інвесторів. 1.8 мільйона треба вкласти в американський бізнес, щоб отримати посвідку на проживання і згодом громадянство, а решта нам на будинок і поточні витрати, поки бізнес не почне приносити прибуток.

Що правда, то правда. Не знаю, можливо, для якоїсь нью-йоркської банди це і не дуже великі гроші, але в нетрях Тіхуани для бригади районного масштабу, навіть для такої успішної, якою стала наша під моїм командуванням, ця сума є позамежною. А на практиці нам потрібно було ще більше - адже ми не могли повернути операцію удвох, а значить, треба було поділитися з іншими. Але все одно те, що задумав Хуан...

Ідея його була такою. У в'язниці він потоваришував з особистим охоронцем Альвареса, одного з босів "Тіхуани"³. Я маю на увазі не місто, а картель, хоча називати його й одним з босів міста не буде великим перебільшенням. Звали його - тобто охоронця, а не боса - Педро Бульдозер, і своє прізвисько він отримав зовсім не за фізичну силу й габарити (хоча й цим від природи ображений не був), а тому, що свою першу ходку мотав за викрадення бульдозера, величезного гусеничного "Катерпіллара". На питання, за яким бісом йому знадобився цей трактор, Педро похмуро відповідав, що хотів звалити на ньому у Штати, проломивши ковшем прикордонну стіну. Загалом, зрозуміло, що все, чим природа обдарувала його у плані сили, вона заощадила на розумі. Реготіли всі, включно з суддями, але свої три місяці в'язниці він таки отримав. А у в'язниці його вже примітили серйозніші хлопці, і тоді він вже зробив успішнішу кар'єру, зрештою дослужившись до вже згаданого мною місця. Однак і звідти він врешті загримів до в'язниці через занадто завзяте виконання професійних обов'язків. Зазвичай перці дивляться крізь пальці на вбивство одними бандитами інших, вважаючи, що так їм тільки менше роботи (чи мені, та й Хуану, було цього не знати), але Бульдозера підвело те, що він почав стрілянину на очах у купи свідків. А точніше, навіть і не це - само вбивство фактично збігло йому з рук, оформлене як самооборона - а те, що він стріляв з незареєстрованого пістолета (дозвіл на який йому, як раніше судимому, не належав), і ось цього вже безстороння мексиканська Феміда пробачити не могла аж ніяк.

Зазвичай членів картелів у в'язницях саджають своїх зі своїми, тому що начальство не хоче різанини на підпорядкованій території. Але Бульдозер забикував, вважаючи себе занадто крутим, та нахамив одному з вертухаїв - не самому начальнику, рангом нижче. А той розлютився - тим паче що образа була публічною - і вирішив покарати його значно суворіше, ніж карцером. І перевів до камери, де сиділи члени "Сіналоа", а разом і Хуан (який не належав до жодного з картелів, але треба ж було його кудись подіти). Ось тоді Хуан, який вже знав, хто такий Бульдозер, і врятував йому життя.

Треба сказати, Хуан, по життю вельми спокійний та холоднокровний, створив собі серед співкамерників репутацію скаженого, готового вбити будь-кого, не замислюючись про наслідки. Це, мабуть, найкраща позиція для одинака, за яким не стоїть угруповання, готове його захищати (а Хуана посадили окремо від спільників) - але тут вкрай важливо правильно зіграти цю роль. Не можна перегнути палицю - явного психа, що готовий кидатися на інших взагалі без приводу, прикінчать уві сні просто з почуття самозбереження - але й у жодному разі не можна бути недостатньо переконливим, бо немає у в'язниці нічого гіршого, аніж якщо про тебе дізнаються, що ти претендував вважатися тим, ким ти не є. У Хуана, хоча це була його перша ходка, все вийшло, як треба - до нього ставились, як до відморозка, але не беззаконника. Тобто який поважає поняття, але якого краще не дратувати.

Але й з такою репутацією він не став спиною до спини з Бульдозером відбиватися від своїх співкамерників. Такі історії трапляються тільки в дурних фільмах, що зняті людьми, які всі свої знання про в'язниці взяли з інших дурних фільмів. Проти цілої камери не відіб'ється ані відморозок, ані Бульдозер, ані Термінатор. Замість цього Хуан, не чекаючи на ніч (яка, ймовірно,

³ Тіжуана - наркокартель, що базується у відповідному місті й один з двох найкрупніших, що оперує в ньому (другим - і відповідно найлютішим ворогом "Тіхуани" - є картель Sinaloa). Має репутацію найжорстокішої кримінальної організації в усій Мексиці.

стала б для Бульдозера останньою), під час обіду сам штрикнув його заточкою, підтверджуючи свою репутацію відморозка. Мовляв, не зміг стримати праведний гнів. Стікаючого кров'ю Бульдозера відправили до лазарету, а Хуана - до карцеру. Про подію доповіли - не могли не доповісти - начальнику в'язниці. А у того розуму виявилось явно більше, ніж у його вертухая, що уявив себе богом (на що Хуан і розраховував), і він збагнув, що переведення Бульдозера до ворожой камери було не за поняттями і його вбивство там могло спровокувати тюремний бунт. А тому дав своєму вертухаяю прочухана, і після лазарету Бульдозер повернувся до своєї попередньої, безпечної для нього камери.

Найголовніше - Хуан, перш ніж вдарити, встиг шепнути Бульдозеру: "Не хвилюйся, я тебе рятую! Удавай, ніби сильно поранений, і підеш на лікарню, інакше тебе кінчать!" Але, хоча рана виявилась тільки подряпиною - Хуан знав, як бити, щоб крові було багато, а реальної небезпеки жодної - окрім карцеру за цей напад йому могли намотати й новий термін. Але начальник в'язниці, отримавши від Бульдозера заяву, що той "претензій не має", вважав за краще спустити справу на гальмах. Проста бійка між в'язнями й не більше за те.

Хуан вийшов з карцеру на два тижні пізніше, ніж Бульдозер з лазарету, залишившись при цьому чистим перед своїми співкамерниками, які трохи дорікнули йому за нестриманість, але сказали, що від такого, як він, іншого й не чекали. Потім, звісно, були ще труднощі з тим, щоб по-дружньому спілкуватися з Бульдозером; взагалі-то у в'язниці чимало місць, де можуть зустрічатися в'язні з різних камер - їдальня, спортзал, подвір'я для прогулянок, майстерні, навіть (новомодне віяння) навчальні класи та студія самодіяльності - але при цьому бажано було не траплятися на очі тим, кого така дружба б, м'яко кажучи, здивувала. Проте Хуану вдалося ці проблеми розв'язати, в тому числі й завдяки виходу на волю декого з тих, хто був в курсі про історію з заточкою. Загалом, зрештою Хуану вдалося не лише здобути цілковиту прихильність Бульдозера до себе, але й налаштувати його проти колишнього роботодавця. У Бульдозера цілком вистачило розуму збагнути, що Хуан заради нього втратив можливість вийти по УДЗ і взагалі ризикував новим терміном (що на Бульдозера, заради якого за все його життя ніхто й ніколи не йшов і на значно менші жертви, справило незабутнє враження), а от Альварес пальцем не поворухнув, щоб витягнути його з в'язниці. Таким чином Хуану вдалося отримати від Бульдозера вельми цінні відомості.

В нетрях Тіхуани нікого не здивуєш поганими хлопцями, але Альварес вважався монстром та повним відморозком навіть за тутешніми мірками. Вирізати всю родину людини, що викликала його незадоволення, було для нього все одно що замовити собі каву в кафе. І все ж навіть у цього чудовиська було своє слабе місце, або, якщо комусь до вподоби таке формулювання, своя людська риса - прив'язаність до його маленького сина Пабло. Цей хлопчик взагалі не повинен був з'явитися на світ. Першою дитиною Альвареса повинна була стати дівчинка, але він хотів сина та, щойно дізнався про стать майбутньої дитини, зажадав від неї зробити аборт. Звісно, на 18 тижні вагітності аборти заборонені (а на той час вони навіть і на більш ранніх термінах ще були заборонені по всій Мексиці, крім столиці) - але для Альвареса це, звісно, не було перешкодою. Операція, судячи з усього, пройшла не дуже добре. Бо далі сталися три викидні та один мертвонароджений. Але Альварес був не з тих, хто погодиться терпіти чийось непокору - хай то буде людина чи природа. Таким чином з шостого разу він все ж домігся свого. Ціною смерті своєї дружини. Але хлопчик, хоча й недоношений - він з'явився на світ шестимісячним - вижив. Дуже не заздрю лікарям, які його виходжували, розуміючи, що їхні власні життя висять на тій же волосині, що й життя їхнього пацієнта - але чи то їхній страх, чи то гроші Альвареса все ж забезпечили бажаний результат. Щоправда, злязикі говорили (пошепки), що у хлопчика все одно купа проблем зі здоров'ям, як це зазвичай і буває у недоносків, включно з легким ступенем затримки розумового розвитку. Але Альварес все одно надзвичайно цінував сина, який настільки дорого йому обійшовся, і все ще плекав надію з часом таки зробити з нього свого спадкоємця. Не беруся сказати "любив" - люблять того, з ким хочуть проводити якнайбільше часу - але саме що цінував, як цінують дорогу річ, яку тримають

зачиненою у сейфі.

Щодо сейфа - це, власне, практично й не метафора. Піклуючись про безпеку Пабліто, Альварес намагався особливо не випускати його з дому. І лікарі, і вчителі відвідували хлопчика вдома. Але був один виняток - Пабліто любив "кататися на човнику", і оскільки лікарі підтверджували, що це корисно для його здоров'я - причому як фізичного, так і психічного, яке вимагає нові враження - батько періодично влаштуовував йому океанські прогулянки на особистій яхті. Сам Альварес в цих прогулянках участь не брав - коли він особисто виходив на яхті в море, то зазвичай розважався там з повіями, і дитина тільки плуталася б у нього під ногами. Таким чином хлопчика відвозила до порту і привозила назад охорона. І от одним з охоронців, яким періодично доручалася ця задача, якраз і був Бульдозер.

Бульдозер повинен був вийти через 8 днів після Хуана, а ще через два тижні якраз був день народження Пабліто з незмінною морською прогулянкою. За словами Хуана, викрасти Пабліто було б простіше простого, бо всі заходи безпеки - броньований "лінкольн" з армованими шинами, що витримує навіть кулеметну чергу, екіпаж яхти, озброєний до зубів - були розраховані на загрозу ззовні, а не на зраду зсередини. Напевно, тому, що всім було очевидно - кожен, хто зрадить Альвареса, і вже тим паче зрадить ТАК, не лише сам помре смертю, що приголомшує будь-яку уяву, але й прирече на ту саму долю всіх своїх близьких.

У Бульдозера в цілому світі не було нікого. І з уявою в нього було не дуже.

Хуан пообіцяв йому півмільйона доларів та взяти з собою до Штатів - що, як ми пам'ятаємо, було бульдозеровою мрією з дитинства. А ще Бульдозер бачив у Хуані друга, якого у нього ніколи в житті не було. І він погодився.

- Більшість викрадачів сиплються або під час передачі викупу, або під час звільнення заручників, - похмуро зауважила я. - Власне, тому більшість вважає за краще їх не звільняти.

- Такими справи були раніше, - відмахнувся Хуан. - Зараз не треба вигадувати жодних хитрих схем із непоміченими купюрами, які викидають з вікна автівки. Достатньо однієї транзакції в біткоїнах. Знання номера гаманця аж ніяк не допоможе встановити його власника.

- А хлопчик?

- Пограє пару днів на ноутбуку, об'їдаючись тістечками. Він навіть і не зрозуміє, що сталося. Буде думати, що це така гра, сюрприз на день народження.

- Скільки йому років?

- Перед тим, як Бульдозер сів, було сім, отже, зараз виповниться дев'ять.

- В такому віці дитина вже здатна зрозуміти, запам'ятати та розповісти ду-у-уже багато.

- Не суди по собі, - посміхнувся Хуан. - Не забувай, він у свої дев'ять не набагато розумніший за шестирічного.

- Навіть і шестирічний може розповісти доволі багато.

- В обличчя він не побачить нікого, крім Бульдозера. А той одразу ж поїде з Тіхуани та заляже на дно, поки ми робимо візи. Потім ми його витягнемо.

- Взагалі-то це найслабкіша ланка плану. Він, як я розумію, досить помітний амбал, і при цьому не дуже-то й розумний. А якщо він попалиться, і вони доберуться до нього раніше за нас?

- Ти що ж, - обурився Хуан, - пропонуєш його грохнути, щойно він зробить свою справу?

- Взагалі-то це було б найрозумнішим.

- Але, Анхеліно! Це було б... підступно! - так, Хуан вживав і такі книжкові слова, коли інший на його місці сказав би "западло" або "не за поняттями".

- Я сказала "найрозумнішим", а не "найшляхетнішим", - знизала плечима я. - Зверни увагу - весь цей план з викраденням твоя ідея. Я тільки вказую його слабкі місця. А взагалі я одразу сказала, що я проти.

- Хлопець і так ризикує усім заради нас.

- Заради п'ятисот тисяч доларів. Як і ти ризикував своїм звільненням не заради нього.

- Я, звичайно, рятував його не заради дружби, а заради саме такого плану, - погодився Хуан, - але все одно, я не можу так його підставити.

- Тоді відмовся від операції.

- Ні, - похитав головою він. - Не кажучи про те, що це наш шанс, на який ми стільки чекали... тепер вже пізно. Бульдозер знає про план. І якщо він збагне, що його пів лимона пролітають повз касу, він вирішить, що його кинули, і може все розповісти босу, аби вислужитися та отримати хоч щось. Адже поки що він перед Альваресом ні в чому не винен. Він може сказати, що навмисно підтакував мені, щоб дізнатися план викрадачів.

- Тобто він нас підставити може, а ти його ні.

- Побачимо, - пробурчав Хуан. - Як піде.

Пішло зрештою не дуже.

Тобто власне Бульдозер винен в цьому не був. Просто, коли він вийшов, Альварес не став брати його на колишнє місце. Бульдозер був до того впевнений, що повернеться назад, що заразив цією впевненістю і значно розумнішого Хуана - той просто прийняв це як даність. А цього не сталося.

Не можу точно сказати, чому. У будь-якому разі, не через те, що Альварес щось запідозрив - щось реальне і конкретне, я маю на увазі. У цьому випадку Бульдозер, безсумнівно, не лише сам не залишився б живим, але й перед смертю розповів би все про Хуана в усіх подробицях. Можливо, Альварес просто вирішив перестрахуватися, припускаючи, що у в'язниці Бульдозера все ж могли вербанути - скоріше навіть не інша банда, а перці. Мочити або катувати своїх людей на підставі нічим не підкріпленого "а раптом?" - це занадто навіть для такого відморозка, як Альварес, так можна невдовзі взагалі залишитися без бійців. Тому, звичайно, бойовиком картелю Бульдозер залишився, але вже без роботи особисто з босом. Або ж Альвареса просто цілком влаштував той охоронець, що заступив на місце Бульдозера, і він не вбачав сенсу щось знову змінювати. Нарешті, не будемо забувати, що, хоча всі зацікавлені в Тіхуані знали, хто такий Альварес, формально він вважався законслухняним громадянином - а отже, небажання знов брати на роботу кримінальника, який щойно відсидів за незаконну зброю, могло бути обумовлено й піклуванням про цю частину іміджу.

Зізнаюся, я зітхнула з полегшенням. Мені ідея переходити дорогу Альваресу не подобалася ані секунди. Але Хуан не для того майже два роки у в'язниці готувався до цієї операції, пожертвувавши достроковим звільненням, щоб тепер від усього відмовитися. І він оголосив, що план змінюється, але не скасовується.

Зі слів Бульдозера, броньований лімузин доставляв хлопчика просто на причал, але не залишався там весь час до повернення яхти. В середині було двоє людей - охоронець і водій (який, зрозуміло, теж був озброєний і чудово вмів стріляти). Колись Альварес посилав з сином трьох, але хлопчикові не подобалося сидіти між двома кремезними дядьками, а не біля віконця, і Альварес дійшов висновку, що вистачить і одного охоронця на задньому сидінні. Це було, в принципі, розумно - в разі нападу і блокування проїзду завданням охорони було не вдаватися до перестрілки, а зачинитися всередині й викликати підкріплення. Пробити броньовик ззовні можна було хіба що базукою - а від такого не захистила б жодна кількість охоронців у салоні.

Так от, морська прогулянка зазвичай тривала години три, і охоронці, що нудьгували в машині, за цей час встигали зголодніти. Тому вони від'їжджали підкріпитися в невеликий припортовий генделік, завжди один і той самий, що знаходився буквально за рогом. Бульдозер говорив, що там роблять відмінні буріто. Але віконця для обслуговування клієнтів просто в автомобілі там не було, а водієві було заборонено залишати машину протягом всієї його місії - він навіть справляти нужду повинен був у пляшечку. Щоб жоден ворог не підібрався непоміченим і не причепив, наприклад, міну під днище (встановлені в машині камери давали шоферу повний огляд ззаду і з боків). Машина при цьому повинна залишатися зачиненою весь час, крім безпосередньо моментів посадки й висадки пасажирів. Другий охоронець користувався більшою свободою. Тому броньовик зупинявся на парковці просто під вікнами закладу, охоронець із заднього сидіння йшов і брав буріто та каву на двох (чесно за них платячи, як звичайний клієнт, і навіть періодично залишаючи чайові) - весь цей час водій бачив його через

вікна, якщо тільки охоронець не заходив у туалет - і повертався в машину, де обидва і перекушували, а потім їхали назад на причал. Цей порядок був незмінним всі ті роки, що Пабліто возили кататися на човнику - і при Бульдозері, і при його наступниках - і, вочевидь, і цього разу слід було очікувати на те саме.

- Так от, - пояснював свій задум Хуан, - цього разу вони отримають особливу каву. Яка вимкне їх за декілька секунд. Оскільки скло автівки тоноване, ззовні ніхто нічого не помітить.

- А далі? Як ти потрапиш до броньовика, що замкнений зсередини?

- Ніяк, - посміхнувся Хуан. - Він так і залишиться стояти там. З причалу його не побачать, я перевіряв. А ми підгонимо на причал таку саму автівку. З таким самим номером, який виготовить Рамірес.

- Де ти збираєшся роздобути броньований "лінкольн", який напевно робився за індивідуальним замовленням і коштує щонайменше мільйон доларів?

- Ну, не точно такий самий, звичайно, - визнав Хуан. - Базову модель, без броні та інших наворотів. Але збоку виглядатиме так само - тим паче для тих, хто не очікує побачити нічого іншого.

- Все одно, такий лімузин не так вже просто викрасти. І шухер, який піднімуть перці, коли почнуть його шукати, нам теж ні до чого.

- Навіщо викрадати? Просто візьмемо напрокат. У Тіхуані є не лише нетрі, якщо ти не в курсі, - посміхнувся він. - Але й контори з прокату лімузинів. Я вже знайшов дві, де є відповідна модель.

- За якими документами? Зараз, з усіма цими голограмами та чипами, нормальну липу вже не виготовиш...

- За справжніми документами добропорядного грінго. Ну, або не дуже добропорядного. Ти, взагалі-то, дуже правильно зробила, що створила свою мережу з повій. Визнаю - був молодий та дурний, коли недооцінював їхні можливості. От нехай якась підчепить американського туриста, що шукає екзотику. І він знайде дещо більше, ніж розраховував. Жодних вбивств, - додав він. - Просто декілька днів, до кінця операції, наш гість проведе в наркотичному раю. А коли оговтається десь на міському звалищі, вже сам не зможе згадати, де і що з ним відбулося. Ну, може, ще зі світлинами в кишені, які натякають, що до поліції йти не варто.

- Все одно, ми підставимо дівку. До неї можуть дістатися, коли почнуть копати. І розмотати весь ланцюжок.

- До цього часу її вже не буде у місті, а то й у країні. Дамо їй, скажімо, двадцять п'ять штук, і нехай відкриє свою квіткову крамничку десь у Гватемалі.

- А Рамірес - автосервіс в Ондурасі⁴? - посміхнулася я.

- Чому б і ні, - спокійно відповів Хуан.

- Це так нам жодного викупу не вистачить, якщо доведеться евакуювати всю банду.

- Тільки тих, хто буде хоч якось залучений до операції. А їхня кількість буде мінімальною.

- Гарзд, приїхав ти до причалу. Гадаєш, тебе просто посадять хлопчика до автівки, не поцікавившись, хто ти такий та де охоронці?

- Так же ж на задньому сидінні буде Бульдозер, якого екіпаж яхти чудово знає. Скаже, що підмінює того хлопця, який був перед цим. В якого, припустимо, прихопило живіт - звучить комічно, але насправді ситуація цілком реалістична. А мене на місці водія вони ззовні й не роздивляться. Тоноване скло, та ще перегородка в салоні, це ж лімузин.

- Не можу сказати, що мені такий сценарій здається надійним...

- Анхеліно, люди бачать тільки те, що очікують побачити. Вони не чекають на несподіванки від Бульдозера. Вони просто тупі громили.

- Ну, в принципі, так, - погодилася я. - Мені вдавалося розправлятися з мужиками втричі

⁴ Honduras читається "Ондурас".

сильнішими за мене тільки тому, що вони на це не очікували. Хоча навряд чи Бульдозер викличе в них бажання трахатися... Тепер щодо отруєння кави...

- Не отруєння, - перервав Хуан. - Я не хочу жодних вбивств. Окрім усього іншого, вони привертають увагу поліції. Просто ударна доза наркоти, що призводить до втрати свідомості.

- Смертельна доза була б гуманнішою, - усміхнулася я. - Альварес з них потім шкуру здере. Причому в найбуквальнішому сенсі.

- Це будуть вже не наші проблеми. Вони знають, на кого працюють, і вони, у будь-якому разі, не святі. Як, втім, і ми.

- У нетрях Тіхуани взагалі важко знайти святих, - кивнула я.

- Хоча янголи іноді трапляються, - посміхнувся він.

- Зачекай, я серйозно. Хто підмішає їм наркоти? Порт - це не наш район.

- І дуже добре, що не наш. Але це все ж не завадить продавцю того генделика зателефонувати своєму босу та сказати, що він прихворів, і його сьогодні підмінить племінник. Звичайна справа.

- Племінниця.

- Тобто, ти хочеш сама...?

- Хочеш, щоб справу було зроблено добре - роби її сам. І ти сам казав, чим менше наших буде залучено, тим краще.

- Але, хоча порт і далеко від нашого району, вони будуть потім шукати по всій Тіхуані. А Анхеліну знають досить багато хто. Зокрема й в обличчя.

Що є, то є. Я навіть пишалася тим, що відома під своїм ім'ям, а не під кликухою. Мовляв, є чимало різних анхелін - а є Та Сама Анхеліна, і всі розуміють без уточнень, про кого йдеться. Ну, не всі в місті, звичайно, але всі на районі точно.

Але от зараз мені це було зовсім недоречно.

- Ти просто не уявляєш, як жінка може змінити свою зовнішність за допомогою перуки та косметики, - тим не менш відповіла я. - Всі, кого я буду обслуговувати в той день, запам'ятають кучеряву мулатку. Нікому й на думку не спаде, що шукати треба білу. Плюс туфлі, що збільшують зріст, й бюстгальтер, що збільшує груди - мужики тоді починають витріщатися тільки туди та взагалі забувають про обличчя...

- Так, все це чудово, але ж по всьому генделику та, головне, на тих самих стаканчиках з під кави залишається твої відбитки. Адже зараз вже не розпал ковіду - в рукавичках та масках ніхто не працює. А твої пальчики є в поліційній базі.

Я розуміла, що Хуана хвилює зовсім не поліційне розслідування. Якби перці отримали можливість сунути ніс у броньовик - той, що справжній - раніше за хлопців з картелю, то навряд чи стали б особливо заморочуватися. Просто зробили б висновок, що хлопці самі вирішили ширнутися, скрашуючи нудьгу очікування, і не розраховали з дозою або з якістю товару - на чому й закрили б справу. Але Альварес ніколи б не довірив сина тим, хто ширяється сам - серйозні хлопці з картелів взагалі мають правило "триматися якомога далі від власного товару". Він, звичайно, міг у гніві й не повірити охоронцям, які проштрафилися, вирішивши, що вони несуть нісенітницю, аби вигородити себе - але скоріш за все повірив би, що їх і справді підставили (що, втім, все одно їх не врятувало б). І перевернув би небо й землю, щоб дізнатися, хто за цим стоїть. А отримати доступ до поліційної бази... наскільки продажні перці, пояснювати нікому не треба.

Була, правда, ймовірність, що охоронець і водій, отямившись раніше, ніж до них дістануться товариші, збагнуть, що Альварес жодні виправдання не прийме, і встигнуть самі звалити з міста разом з усіма речдоками та свідченнями, рятуючи власні життя. Але на це краще буде не закладатися.

- Золотий, до речі, був час для криміналу цей самий ковід, - зауважила я. - Ну нічого, впораємося без рукавичок. Подушечки пальців змащуються суперклеєм, він миттєво застигає, і ця плівка протримається весь день, а то й два. Відчуття не особливо приємне, але заради справи

цілком можна потерпіти. І жодних відбитків, принаймні таких, що можна розрізнити.

В принципі, в нашій банді було декілька зовсім малих хлопаків, у яких ніколи не знімали пальчики. Але довіряти настільки відповідальну справу одному з них було занадто ризиковано. Аж до того, що поставити за прилавок такого малого міг не погодитись навіть і сам господар генделіка. А головне - це все одно не давало гарантії, що хлопака не знайдуть, а отже, його також довелося б евакуювати, причому разом з його матір'ю, сестрами та братами (а у кожного з цих хлопчиків хтось та й був). Тому простіше та надійніше буде підмішувати наркотику до кави саме мені, коли вже я в будь-якому разі не збиралася залишатися в Тіхуані.

- Ну, напевно, ти маєш рацію, - погодився Хуан.

- До речі, а що буде з моїм "дядьком"? Також отримає гроші та поїде з міста?

- Звичайно. Перевага картелю "Тіхуана" в тому, що за межами міста його можливості сильно обмежені... І, звісно, ніхто з виконуючих допоміжні завдання не буде мати й гадки, в чому бере участь. Правду будемо знати тільки я, ти й Бульдозер.

- А хто доглядатиме за хлопчиком?

- Ми ж і будемо доглядати. У карнавальних костюмах з масками та спілкуючись жестами в його присутності. Він буде думати, що це така гра.

Мені все одно не подобалася ця ідея. Кіднепінг в Тіхуані - справа майже така ж звична, як згвалтування, але чіпати Альвареса... Та я не могла відмовити Хуана і не могла запропонувати кращого плану. Тож мені залишалося тільки йти з Хуаном до кінця.

І всі підготовчі етапи його плану були реалізовані вдало. Вдалося і вчасно підчепити американського туриста з відповідною зовнішністю, таким чином, Хуана було не дуже важко загримувати під фото на документах, і чорний "лінкольн" потрібної моделі виявився вільний, і таке інше. У "день Д" я, знову-таки без проблем і чіхіхось заперечень, вийшла на роботу до портового генделіка. "Добридень, я Луїза, мій дядько вам телефонував... - Так, так, ставай швидше за прилавок, ми відчиняємося за три хвилини! В тебе буде 15-хвилинна перерва у середині дня, і ще три рази можеш збігати в туалет не більше ніж на п'ять хвилин, інакше вирахую з зарплатні! І не надумай там палити - від дівчини має пахнути тільки парфумами!" "Та я взагалі не палю!" (що, до речі, чиста правда - ненавиділа ще запах материнських цигарок) "Ну так до роботи, я плачу не за теревені!"

Ну тут він, тобто власник закладу, погарячкував. Побалакати з клієнтом - це теж частина такої роботи. Звісно, коли на це є час, а не коли клієнт пре суцільним потоком. Але і в годину пік треба посміхнутися кожному.

Люб'язно спілкуючись з покупцями, я, звісно, раз у раз поглядала у вікно, очікуючи, коли з'явиться чорний "лінкольн". Ми вважали, що це відбудеться незабаром після опівдня, але ані о першій, ані о другій лімузина все не було. Я боялася відлучитися до туалету, чого, чесно кажучи, потребувала, аби не пропустити його появу. Може, Альварес скасував морську прогулянку? Погода, у будь-якому разі, стояла прекрасна, тож справа була явно не в ній. Але, можливо, дитина захворіла? Або батько вирішив влаштувати йому сюрприз, скажімо, покатати не на кораблі, а на літаку? Або ж... Але ні, якби наш задум викрився - а здати нас, вочевидь, міг тільки Бульдозер - я б у цю хвилину не стояла і не розмірковувала б про це, все ще жива та здорова.

Нарешті о 23-й хвилині на третю броньовик вкотився на парковку. Вільних місць у ближньому ряду перед вікнами не було, і броньовик став просто під знак "Стоянка заборонена" - якраз перед зачиненою гофрованою залізною завісою проймою, де, вочевидь, розвантажувались автівки, що доставляли до закладу продукти. З погляду бандитів Альвареса, це навіть не було особливо демонстративним хамством - адже вони не збиралися затримуватися там надовго, лише на п'ять-десять хвилин, а продукти навряд чи доставляють в цей час. Але я ж знала, що вони залишаться там на значно більший термін, і це може створити проблеми. Припустимо, вантажівки з продуктами й справді не буде до завтрашнього ранку - але що, якщо на парковку знайде якийсь сумлінний перець? Крізь тоноване скло він, звичайно, не розрізнить два безтямних тіла всередині й, скоріш за все, вирішить, що автівка порожня. Добре, якщо він просто суне

штрафну квитанцію під "двірника" - а якщо викличе евакуатор? Хоча, скоріш за все, жоден рядовий перець не наважиться потурбувати власника настільки представницької автівки - але хто знає... Серед них теж трапляються принципи.

То що ж робити? Скасовувати всю операцію? Хуан не залишив інструкцій на такий випадок - вочевидь, просто не подумав про це, як і я сама. А телефонувати йому було вже запізно - охоронець, кремезна шафа в чорному костюмі, під яким напевно приховувався бронезилет (як йому, мабуть, спекотно в таке пекло! Втім, в автівці кондиціонер...) вже входив до кафе.

- Доброго дня, сеньйоре, - я адресувала йому найспокусливішу зі своїх посмішок і водночас ще більше випнула груди. - Спекотно сьогодні, чи не так?

Як я й очікувала, його погляд тільки ковзнув по моєму обличчю й уперся у виріз блузки. Все ж таки не розумію я мужиків. Здавалося б, будь-яка шльондра Тіхуани з будь-яким кольором шкіри доступна йому на клацання пальців. Невже в цьому видовищі все ще може бути щось для нього цікаве?

- Ти й сама гаряча штучка, - спробував зхохмити він. - Не бачив тебе раніше. Давно тут працюєш?

- Взагалі-то я тут не постійно, підміню дядька, він прихворів.

- Дядька? - в его зашкарублених мізках, вочевидь, копошилася думка, чи може бути у знайомого йому білого продавця племінниця-мулатка, потім він збагнув, що в цьому немає нічого незвичайного. - Не ображає він тебе?

- Хто, дядько Рамон? Ні, звісно, з чого б це раптом?

- Ну дивись. Якщо хтось тебе образить, ти мені тільки скажи, - усміхнувся він. - Тут, знаєш, такий район... одній взагалі небезпечно, якщо нема кому заступитися...

- Ви дуже добрі, сеньйор. То що будете брати?

- Так, - збагнув він. - Побалакав би з тобою ще, але мій напарник буде гніватися. Дві кави та чотири буріто з телятиною та чилі, погостріше. Запакуй мені з собою.

Я запакувала буріто у фірмовий пакет. Шафа витягнув гаманець і спершу розрахувався за преїскурантом, не переймаючись дрібницями щодо решти, а потім витягнув ще одну сотенну купюру⁵ і, скрутивши її трубочкою, засунув мені у виріз просто поміж грудей:

- Це тобі на чай, крихітко, - усміхнувся він так, неначе зробив мені подарунок на тисячу баксів.

- Дякую, сеньйоре! ("Щоб ти здох, тварино! Втім, вже скоро.")

Він повісив пакет на своє широке волохате зап'ястя, а картонні стаканчики з кавою взяв у руки.

- Сеньйоре! - гукнула я його, коли він вже розвернувся до дверей. - Можна вас попросити про одну маленьку послугу?

- Що завгодно, крихітко, - він знов вишкірився. Авжеж, ніби то я щойно не бачила його щедрість.

- Це ж ваша така шикарна тачка? Чи не могли б ви переставити її у задній ряд? Бачте, до нас з хвилини на хвилину має приїхати доставка...

- Та ми все одно скоро поїдемо.

- Так-так, я розумію, але чи не могли б ви від'їхати на п'ятнадцять метрів назад просто зараз? Бачте, сьогодні багато клієнтів, не хотілося б змушувати їх чекати... - до прилавка й справді вже прямував якийсь хлопець зі своєю дівчиною.

- Гаразд, гаразд, - буркнув шафа, відчиняючи двері ногою.

І тут мене охопив запізнений переляк. А що, якщо своїм проханням я все зіпсувала?! Якщо вони не просто від'їдуть на п'ятнадцять метрів, а поїдуть одразу знов до причалу та перекусять вже там? Це ж поруч, кава навіть не встигне охолонути...

Але одразу ж я збагнула, що навряд чи. Охолонути-то вона не встигне, а розплескатися -

⁵ Приблизно \$5.

легко. Які б ідеальні ресори не мав би лімузин, їм переїжджати через "лежачого поліційного", та й взагалі, асфальт тут не в найкращому стані. Ні, вони вип'ють каву тут.

І дійсно, шафа нахилився до вікна автівки, але не сів всередину. Автівка від'їхала задом на дальній край парковки, а шафа здійснив той же шлях пішки й тільки після цього вліз на задне сидіння.

Я чекала, продовжую механічно обслуговувати клієнтів (і в результаті одному сипонула цукор повз склянку, а іншому подала не той соус, викликавши його незадоволення: "Та ти що, спиш, дівчинко?! - Ой, вибачте, будь ласка! Правда не виспалася сьогодні..." - "Видалася бурхлива нічка, так? Ги-ги, розумію!") Лімузин не рухався з місця. П'ять хвилин... Десять... П'ятнадцять...

Нарешті, не в змозі більше терпіти - але й переконавшись, що в цьому вже нема потреби - я побігла до туалету, щоб не лише використати його за прямим призначенням, але й відtelefonуватися Хуану, що план спрацював.

Тепер залишалось тільки чекати на дзвінок вже від нього - продовжуючи тим часом обслуговувати клієнтів, аби не викликати підозри. Ближче до вечора вони повалили суцільним потоком, а я все ще навіть не використала свою п'ятнадцятихвилинну перерву (і господар вочевидь не був би у захваті, якби я зробила це зараз - "раніше треба було думати!"). Тому ноги в мене відчайдушно нили від багатогодинного стояння на підборах, а обличчя - від постійних посмішок (взагалі для мене не дуже притаманних). Всім святенникам, які кажуть, що, мовляв, навіть якщо ти народилася в нетрях, завжди можна знайти чесний заробіток, наприклад, влаштувавшись до якогось кафе, варто було б принаймні на деньок скористатися власною порадою. І це ще мене від клієнтів відокремлював прилавок, тобто ніхто не намагався ляснути мене по дупі або ущипнути за груди, як це трапляється з офіціантками, що розносять страви.

Але ось, нарешті, у моїй кишені завібував телефон. Я поставила на прилавок табличку "Вибачте, повернуся за 5 хвилин!" та поспішила до туалету.

- Щойно причалили, - повідомив Хуан. - Ага, вже йдуть сюди...

До мого слуху долинуло бурчання Бульдозера, Хуан перепитав його.

- Щось не так? - занепокоїлася я.

- Бульдозер каже, що раніше не бачив цих хлопців. Вочевидь, поки він сидів, Альварес змінив екіпаж на яхті.

- Тобто вони теж його не знають? Дідько, хлопці, рвіть кігті!

- Спокійно. Хлопчик з ними. Вони нічого не підозрюють, якщо взяли його із собою. А він же знає Бульдозера.

Я почула стукіт, вочевидь, у дверцята автівки. Потім приглушений відстанню голос Бульдозера: "Привіт, хлопці! Як поплавали?"

- Ти хто такий? - долинув непривітний голос йому у відповідь.

- Як хто? Бульдозер я.

- А де Бегемот?

- Попросив його підмінити. Прикиньте, переїв буріто, і в нього так скрутило живіт, що він зараз тільки своє очко охороняти може. От же ж придурок, га? Від тьолки мене витягнув. Ну, довелося все кинути та їхати йому на порятунок, кореш все ж таки...

- Чому він мені не перетелефонував?

- Застремався, мабуть. Що його тепер з Бегемота на Засранця перейменують. Він і мене просив якусь іншу причину придумати, ну я не вигадник, кажу, як є...

Може, вигадувати він й справді не вмів, але роль, написану для нього Хуаном, грав цілком переконливо. Тим не менш тип з яхти не перейнявся.

- Я телефоную босу, - сказав він.

- Ні-ні-ні, не треба босу! Бос же за таке з Бегемота шкуру здере!

У відповідь його співбесідник щось пробурчав, що саме я не розчула, але, скоріш за все, це була фраза "Краще з Бегемота, ніж з мене". Бульдозер вирішив терміново перехопити

ініціативу:

- Пабліто, привіт! Як покатався? Ну чого мовчиш, ти що, не впізнаєш дядька Педро?

- Ні-а! - відповів дзвінкий хлопчачий голос. - Я тебе не знаю!

І одразу ж пролунали хлопки, немов одночасно декілька людей квапливо відкорковували винні пляшки.

Постріли з пістолетів із глушником.

Я не знаю, чому маленький паскудник так відповів. Може, й справді виявився настільки тупим, що не впізнав Бульдозера через два роки. Або вирішив зробити капость. Або просто подумав, що це буде смішний жарт або гра.

Але ті, хто стояли поруч зі стволами, жартів не розуміли. У них не було дипломів довбаного дитячого психолога. У них була інша робота.

Я почула короткий зойк, звук мотора, що заревів, вереск шин, а потім приглушений стукіт - вочевидь, телефон, який тримав Хуан, впав на м'яке покриття підлоги автівки. Я не розібрала, хто кричав - я тільки розуміла, що, раз було кому газонути з місця, отже, Хуан все ще живий. Але я чула все нові металеві удари, а також звуки скла, що осипається - це кулі наздоганяли автівку, що мчала геть, та пробивали її корпус. Адже цей лімузин, на відміну від оригіналу, не був броньованим. Може, тому вони й палили так охоче - з першого ж пострілу переконавшись, що автівка не та. А потім я почула крик Хуана, що долинув здалека - він вочевидь не мав можливості підібрати телефон, що впав - "Анхеліно, ТІКАЙ!!!"

Цей крик вивів мене зі ступору. Я підхопилася - до цього я просто сиділа в туалетній кабінці на унітазі, вчепившись обома руками в телефон - і вислизнула у коридор, а звідти назовні крізь службовий вихід у задній частині будівлі. Кинувши швидкий погляд на екран телефона, я зрозуміла, що зв'язок не розірвано - вочевидь, у Хуана не було можливості це зробити - але я більше нічого не чула, навіть шуму мотора (який, вочевидь, вже не ревів так гучно, як при різкому старті з місця, а ворс на підлозі приглушав усі звуки). Тож я сама вимкнула та знеструмила телефон - тепер через нього мене можна було вистежити. По-хорошому, варто було взагалі викинути його в найближчий канал, але я не змогла змусити себе це зробити. Якщо Хуан ще живий, як він зможе зв'язатися зі мною?

Пробираючись на бісових підборах вузьким проходом поміж задніх стін якихось будівель, куди не виходило жодного вікна - самі лише кондиціонери, що гудуть та капають - я почула далекі, але все ближчі звуки поліційної сирени. Ну звичайно, з глушником чи ні, а стрілянина серед білого дня на причалі, де швартуються досить респектабельні яхти, не могла лишитися непоміченою... але мене почнуть шукати ще нескоро. Перці так, можливо, і зовсім ніколи - якщо не отримають можливості сунути носа у припаркований броньовик з безтямними бойовиками всередині (а картель, цілком ймовірно, не захоче вплутувати їх у цю справу).

Але не перці наразі моя головна проблема.

Я щасливо вибралася з території порту й сіла у перший-ліпший автобус. Мені потрібно було якнайшвидше опинитися якнайдалі від місця подій. Хвилин через двадцять я зійшла на зупинці, що виглядала доволі страшнувато, дець на південній околиці, вдалині як від порту, так і від мого району. Навскоси від зупинки був напівзруйнований будинок; дах, що обвалився, вказував, що він непридатний у якості притулку навіть для вуличних волоцюг - і, звичайно ж, звідти давним-давно винесено все, що мало сенс виносити - а отже, я не ризикую ані на кого нарватися всередині. Обійшовши будинок збоку, зі сторони вузького й абсолютно порожнього провулка, я залізла всередину крізь вікно і знову вставила акумулятор у телефон.

"У вас одне нове голосове повідомлення."

"Сподіваюся, ти ще... не викинула мобільний, - голос Хуана звучав хрипко, з якимось присвистом. - Бульдозер мертвий, а в мене... теж влучили. Автівка вся в дірках, але ще на ходу, хоча в ній смердить бензином. Але... далеко мені на ній по-любому не поїхати. Не далі першого поліційного поста. У перців щелепи відпадуть, коли вони побачать, в якому вона вигляді... Тож... не чекай на мене. Накивай п'ятами... з цієї довбаной країни. Я зроблю все, щоб їх затримати,

але... сама розумієш... - деякий час у слухавці було чутно тільки його важке дихання, потім: - Пробач мені. Я дурень. Треба мені було тебе слухати. Ти була моїм янголом, а я... Хай хоч в тебе щось вийде."

"Натисніть 4, щоб прослухати повідомлення ще раз, 7, щоб видалити..."

7.

Контакти - видалити. Очистити всі сліди, які тільки можливо.

Хоча Хуан, зрозуміло, має рацію - це все одно не врятує.

Я розуміла, чому він навіть не розглядав можливість здатися перцям, щоб врятувати собі життя. За те, що ми зробити - точніше, намагалися зробити - нас дістали б і у в'язниці.

Увечері в новинах повідомили про "ще два епізоди, що пов'язані, вочевидь, з війською наркокартелів" - стрілянину в порту і згорілий лімузин "лінкольн", знайдений в декількох кварталах від місця першого інциденту. "Всередині автомобіля виявлено рештки двох людей. Автівка повністю вигоріла, тому впізнання їх на цей час не видається можливим. Поліція поки не коментує, чи пов'язані ці дві події між собою."

Хуан зробив все, що міг, щоб максимально замести сліди, але ми обидва знали, що, скоріш за все, це тільки тимчасове відтермінування. За нашим планом лімузин не мав потрапити до рук ані "Тіхуани", ані поліції. Ми збиралися чесно повернути його в прокатну контору до того, як підійметься шухер. Тепер же перці зобов'язані були розслідувати справу з двома трупами, а навіть по спаленій автівці можна встановити досить-таки чимало. Вони знайдуть прокатну контору, звідки ту було взято - тим паче що й звідти подадуть заяву про неповернений вчасно лімузин - встановлять власника викрадених документів і почнуть його шукати (тим паче що йдеться про грінго і ситуація загрожує міжнародним скандалом, байдуже, чи він злочинець, чи жертва), а через нього можуть вийти й на повію, яка його підчепила, а від неї вже на мене. В принципі, я знала, де знаходяться ці двоє (турист все ще перебував у наркотичних снах, від яких мав оговтатися тільки після завершення операції, що провалилася), і в мене ще був час застрелити їх обох, перш ніж до них дістанеться хтось іще. Але, по-перше, не факт, що це розв'язало б проблему. Перці відстежать шлях грінго за білінгом його телефону (до того, як він цього телефону був позбавлений, але все ж таки), і можуть знайти свідки, як він знімав дівку, а точніше, вона підчепила його. А по-друге - до нього в мене не було ані найменшого співчуття, але ось вчинити так з дівчиськом, яке працювало на нас - нехай не безплатно і не знаючи всього плану - було б все ж таки запаadlo. Втім, й попереджати її, що план провалився і їй треба терміново тікати, не чекаючи на обіцяні їй гроші на квіткову крамницю, я теж не стала. Вона могла подумати, що ми намагаємося її кинути, а найголовніше - мені зовсім не потрібно було, щоб в її телефоні залишилися сліди мого попередження. Перцям і без того було, що копати, а все, що накопають перці, може бути злите "Тіхуані".

Наш розрахунок - ну, точніше, розрахунок Хуана, хоча я і погодилася з ним - ґрунтувався не на тому, що нас в принципі не зможуть вирахувати, а на тому, що в нас будуть час та гроші, щоб зникнути. За початковим планом ми мали спочатку поїхати до Мехіко і вже там очікувати на американські візи. Тепер це вже не мало сенсу. Тієї значки, що у мене залишалася, вистачило б тільки на те, щоб якнайшвидше звалити до Штатів нелегально. Той самий х'юман трафік, від якого я завжди трималася якнайдалі, не бажаючи влізати в цей занадто стрьомний та брудний бізнес. І ось тепер мені належало стати його частиною не в якості організатора, а в якості простого клієнта. Прекрасно знаючи, що тут нема жодних гарантій - навіть тих досить сумнівних, що отримує клієнт повії або наркоторговця - і кинути можуть на кожному кроці.

Мені вдалося дістати липову ксиву, але я розуміла, що на КПП на кордоні або в аеропорту з нею краще не пхатися - там перевіряють чіп, який неможливо підробити. Але у Штатах, десь у глибинці на півночі, де нема тієї пильності, що поблизу мексиканського кордону, я розраховувала за допомогою цієї ксиви отримати вже справжнє американське ID. Тож перетинати кордон все одно треба було нелегально. У складі групи таких самих зневірених нещасників, які сподіваються на диво Американської Мрії. Тільки я була не такою наївною, як

більшість з них - але мені це вже нічим не могло допомогти. Мені залишалося тільки покластися на фортуна точно так само, як вони - і довіритися людям, яким, як я точно знала, довіряти не варто.

Нас зібрали в групу з двох десятків людей та загнали до рефрижератора. Більшу його частину займали коров'ячі туши, і тільки в тому кінці, що ближче до кабіни, був відгороджений стінкою закуток розміром два з половиною метри завширшки (і стільки ж заввишки - внутрішні габарити рефрижератора) і метр у глибину. Ось у цьому закутку ми й повинні були стояти в чотири ряди, притиснуті один до одного. У тісноті, втім, був свій плюс, оскільки рефрижератор працював на повну потужність, і в кузові було, напевно, -10, якщо не нижче - і хоча нас попереджали, що буде холодно, у більшості не було по-справжньому теплого одягу. (Зимовий одяг - взагалі не найпопулярніший товар в Тіхуані, хоча, звісно, в принципі дістати його можна - зазвичай, в дорогих спортивних магазинах, що торгують манатками для лижників й альпіністів.) На мені самій була куртка з капюшоном на зав'язках, джинси й кросівки - вбрання, що підходить для температури близько нуля, але не для морозу - а дехто й поготів явився у фуфайці та сандалях на босу ногу. Назовні було +35, і на це, як нам сказали, й робився розрахунок - мов, якщо прикордонники й зазирнуть в кузов, то лізти зі спеки в мороз та протискатися поміж обмерзлими тушами точно не забажають. Тож тиснява допомагала зігрітися. Природно, в закутку не було нічого, схожого на вікна, але під стелею була тьмяна лампочка, яка, як нам пояснили, гасне автоматично, щойно відчиняються зовнішні двері фури. Зроблено це було задля двох цілей - по-перше, щоб жоден промінчик не пробивався з закутка й не видав наше сховище, а по-друге, аби дати нам знати, коли хтось заглядає всередину рефрижератора і треба поводитись тихо, "навіть не дихати".

Певний час машина їхала, вочевидь, вулицями Тіхуани, зупиняючись тільки на світлофорах, а потім поповзла повільно і зупинилася вже надовго. Нас попередили, що стояння в черзі на прикордонний огляд "займе час", і щоб ми не напивалися і не наїдалися перед поїздкою, оскільки можливості сходити в туалет, природно, не буде. Але все одно більшість моїх супутників, здається, вірили, що це очікування триватиме хвилин сорок. Проте воно затягнулося на багато годин. І всі ці години ми повинні були провести на ногах, стоячи на морозі практично без можливості змінити позу.

Холод все ж таки не був найбільшою проблемою. Коли нас тільки завантажували, я сказала, щоб ті, хто одягнений тепліше, встали по периметру, а ті, хто легше - в середину (комусь явно не сподобалося, що я "розкомандувалася", але порада була вочевидь розумною, і заперечувати ніхто не став). Тепло тіл і дихання двадцяти людей здатне значною мірою обігріти маленьке приміщення, яке вони заповнюють практично повністю (не враховуючи вільного простору над головами), навіть коли від стін йде крижаний холод. Гірше була майже повна нерухомість, а ще гірше - задуха. Якась вентиляція в закутку, звісно, була, інакше ми б задихнулися дуже швидко - але вона була явно недостатньою. Тобто вона була влаштована в даху, щоб повітря виходило вгору і нас не винюхали собаки, а вуглекислий газ важчий за повітря і накопичується внизу. Спочатку задуха була ще не такою помітною через холод, що створював оманливе відчуття свіжості, але поступово стояти в цьому залізованому ящику ставало все важче.

Серед нас була одна жінка з дитиною - дівчинкою років дев'яти. Спочатку той тип, що формував нашу групу, не хотів їх брати, кажучи, що з дітьми одвічно самі проблеми, вони починають нити в найневідповідніший момент і можуть тим самим видати всю групу. Та й матуся, за його словами, була занадто гладкою і займала зайве місце (хоча в парі з худенькою донькою в середньому виходив якраз нормальний обсяг). Але жінка присягалася, що її донька витривала, як кактус, і не буде канючити, що б не сталося - а головне, запропонувала сплатити подвійну ціну і за себе, і за дівчинку, і їх взяли.

Насправді ця тітка була не гладкою, а вагітною, але приховувала це, бо тоді б її точно не взяли - і правильно б зробили. Якби я вчасно це зрозуміла, я б сама її видала. Але я не дуже розбираюся в таких речах, а інші жінки, що були в нашій групі, прикрили її з жіночої

солідарності, сентиментальні дурепа. Нехай, мовляв, народить дитину в добрословенних Штатах, де вона одразу стане Американським Громадянином, не те що ми, люди другого сорту. Насправді до пологів там було ще далеко, а от викидень в цій тисняві нікому з нас точно не був потрібен, і їй самій в першу чергу. Але хіба дурепа думають про наслідки своєї доброти?

Загалом, дівчинка дійсно не нила і не скаржилася, хоча їй, з її зростом, припадало ще менше свіжого повітря, ніж дорослим. Я навіть подумала, чи не німа вона - хоча плакати вміють навіть німі. А от її мати в якийсь момент стала сіріти обличчям, а потім, не видавши ані звуку, мляво обвисла, затиснута боками сусідів і навалюючись животом на доньку. І ось тут у тієї прорізався голос:

- Моїй матусі зле! Допоможіть їй!

- Замовкни, - буркнув їй мужик, що стояв поруч, років п'ятдесяти п'яти, до чорноти засмаглий, з зашкарубленими ручищами робочого або фермера. - Ти всіх нас підставиш!

Але дівчинка, зрозуміло, не вгамовувалася:

- Мамо, матусю! Прокинься! Будь ласка, матусю! Ну що ви стоїте, зробіть хоч щось, вона ж помре!

- Замовкни, я сказав! - загрозиво процідив роботяга, зашикав і ще хтось, в той час, як один з сусідів жінки помацав пульс у неї на шиї та наморщив чоло - і в цю мить лампочка в нас над головами згасла, зануривши нас в абсолютну темряву.

Ми всі - включаючи й дівчинку - пам'ятали, що це означає, а якби навіть і ні, крізь перегородку долинув брязкіт засувів, що відсувалися. Вочевидь, митники заглядали у фуру.

І ось тут дівчинка, зрозумівши, що ніхто з нас її матері не допоможе, заводала у весь голос (який виявився, до речі, напрочуд пронизливим), звертаючись вже до тих, хто ззовні:

- Доп...!!! ммм...

Я не бачила в темряві, що відбувається, але було очевидно, що хтось - скоріш за все, роботяга - затиснув їй своєю лапою рот, а разом й ніс, щоб вона не могла видати ані звуку. Але було вже, зрозуміло, запізно. Ззовні долинули квапливі кроки та різкі вигуки іспанською та англійською.

Коли грінго, розкидавши туши, відкрили перегородку, і промені їхніх ліхтарів вдарили нам в обличчя, рука роботяги все ще накривала обличчя дівчинки, немов личинка Чужого зі старого американського фільму. Хоча в цьому вже, зрозуміло, не було жодного сенсу - але він затискав їй рот і ніс чисто машинально. Коли вони змусили його прибрати руку, було вже запізно. Дівчинка задихнулася. Її мати також була мертва, вони так і не змогли її відкачати. Плід всередині неї врятувати також було неможливо - занадто малий термін. Тож все виявилось марним - причому не тільки для цієї родини, але й для решти шукачів Американської Мрії.

Нас усіх, зрозуміло, ретельно обшукали. В першу чергу вони шукали наркотики, але, звичайно, знайшли й мою ксиву. Не було навіть потреби перевіряти чіп, щоб зрозуміти, що це підробка - інакше що б я робила в цьому рефрижераторі? Загалом, якщо за незаконне перетинання кордону передбачається проста депортація, то підробка документів - це вже стаття, до того ж утікач з фальшивими документами може бути злочинцем, який переховується від влади, з набагато більшою ймовірністю, ніж простий нелегал... Але грінго я була не потрібна навіть як ув'язнена, тому мене відправили назад з усіма іншими, відокремивши від нашої групи тільки вбивцю, на якого видача до Мексики очікувала вже після суду в США. Але якщо всіх інших, перевізши назад через кордон, просто відпустили, то мене американські копії передали, разом з викриваючим мене доказом, з рук на руки нашим перцям, аби вони вже самі вирішували, чи порушувати справу. Так я опинилася в камері поліцейного відділку в Тіхуані. Оскільки я потрапила туди до кінця п'ятниці, я мала перебувати в цій камері ще принаймні два дні, перш ніж суддя вирішить, чи порушувати справу і з яким запобіжним заходом.

Був уже пізній вечір. В камерах світло вимкнули, але воно падало ззовні через ґратчасті двері. Хоча цей день, здавалося б, виснажив мене до повного нуля, я не спала, а тупо сиділа на койці, поклавши лікті на коліна і втупившись у підлогу. Не було ані думок, ані емоцій, ані навіть

фізіологічних відчуттів. Взагалі нічого. Порожнеча.

Раптом заgrimіли ключі, але я навіть на це не звернула уваги, поки голос охоронця все ж не змусив мене повернути голову.

- У тебе сьогодні щасливий день, - знущально оголосив він (я практично не бачила його обличчя - лише силует на фоні світла позаду). – Нумо, на вихід. За тебе внесли заставу.

Коли до мене дійшов сенс його слів, мій ступор миттєво випарувався.

- Хто? - запитала я. Мені бачилася тільки одна відповідь на це питання - Альварес вже вирахував мене і викупує для розправи. Я дивилася на силует перця і думала, чи варто напасти на нього, щоб мене залишили за ґратами вже за новим звинуваченням, або мене застрелять його товариші? Втім, навіть куля від перців краща за те, що зроблять зі мною м'ясники Альвареса...

- Якийсь ґрінго, - відповів перець на моє питання.

- Ґрінго? - здивувалася я. Уявити ґрінго в якості члена картелю "Тіхуана" досить складно. Хоча, як казали в ще одному старому фільмі, ніколи не кажи "ніколи"... - У мене немає друзів серед ґрінго.

- Виходить, один все ж таки є, - усміхнувся охоронець. - Підіймайся і ходімо, тут тобі не готель.

- Як його ім'я? - наполягала я. - Ви хоча б перевірили його документи?

- Звичайно, все, як годиться. Тільки цим не я займався. Моя справа - лише випроводити тебе звідси.

- Як він хоча б виглядає? Молодий? Старий?

- Тобі в батьки годиться, - знов усміхнувся він. - Хоча, звісно, для цього він занадто добropopядний gentleman, - останнє слово перець вимовив англійською.

Його слова, хоча й вимовлені зі знущанням, навели мене на зовсім божевільну думку: а що, якщо мій міфічний американський батько, в існування якого я ніколи не вірила, все-таки розшукав мене і приїхав за мною, точнісінько як обіцяла моя мати? Ні, на вулиці +30, і сезон вочевидь не підходить для різдвяних казок. Але треба все ж таки поглянути, що це за тип.

Тип справді виявився чоловіком років п'ятдесяти з чимось, невисоким, худорлявим, з невеликими залісинами над гладко виголеним інтелігентним обличчям. Зовсім не схожим на обличчя гангстера. Скоріше вже - університетського професора (не те щоб я багато їх бачила поза кіно, звичайно), який ніжно кохає свою дружину і трьох доньок та на вихідних грає в гольф. Або в шахи. Або у що там належить грати добropopядним американським джентльменам, які зробили успішну кар'єру.

З тим же успіхом такий джентльмен може бути ватажком мафії. Або професійним шахраєм. Або сексуальним маніяком.

- Вітаю, Анхеліно, - сказав він. - Не хвилюйся, тепер ти у безпеці. Ходімо, я все розповім тобі по дорозі.

Іспанською він говорив лише з невеликим акцентом, і його голос звучав м'яко, заспокійливо, з інтонаціями, які настільки ж розташовували до себе, як і його обличчя. Але мене подібними штучками не купиш. Знаємо ми таких добреньких.

- Я тебе вперше бачу, - відрізала я, кидаючи косий погляд на перця, в якому в цю мить (хто б міг подумати!) вбачала свого захисника. - Поясни спершу, хто ти такий і навіщо я тобі потрібна.

- Я доктор Моррінгтон, - відповів він, явно зачеплений моїм тоном, і помахав перед моїм обличчям візиткою із золотим тисненням. Там дійсно фігурувала абрєвіатура MD, що, як я знала, означає "доктор медицини". - І, взагалі-то, це я тобі потрібен. До речі, можна б і ввічливіше з людиною, яка за свої гроші витягла тебе з в'язниці.

- Я теж не чула від тебе "usted"⁶, - знизала плечима я. Насправді до мене за все моє життя ніхто не звертався на "ви", і це мене анітрохи не напружує, але я терпіти не можу, коли "тикаючий" мені розраховує почути "ви" у відповідь.

⁶ Частка в іспанській, що відповідає зверненню на "ви".

- Давайте вже ви будете з'ясовувати стосунки на вулиці, - втратив терпіння перець. - А мені потрібен підпис сеньйорита (я вже стала "сеньйоритою", так), і у мене ще купа іншої роботи (в цьому я сумнівалася). Чи є якісь проблеми? - він перевів очікувальний погляд з мене на доктора.

- Ні-ні, офіцере, - відгукнувся він (перець не був навіть сержантом). - Все гаразд. Гроші мною внесені, папери підписані, і сеньйорита Анхеліна тепер вільна людина, яка вільна піти зі мною або куди їй заманеться. Правда, наскільки я розумію, йти їй особливо нема куди, і навіть залишитись під цим гостинним дахом вона не може - але, у будь-якому разі, не смію наполягати, - він коротко кивнув та повернувся до виходу.

Я не думала, що він і справді піде - люди не розкидаються своїми грошима просто так і не роблять подарунків незнайомцям - але вирішила трохи йому підіграти. Нехай вважає мене наївнішою, ніж я є.

- Окау, окау, - я перейшла на його рідну мову, зручну тим, що в ній на "ви" звертаються навіть до собаки, а тому проблема нерівності знімається хоча б у цьому питанні. - Wait a minute, I'll just finish the checkout⁷. Гаразд, начальнику, - я знов перейшла на іспанську, обертаючись до перця, котрий вже увівся за стіл, - де мені тут поставити закарлючку?

Він охоче підсунув мені "Протокол повернення особистих речей". Ясна річ, серед таких не виявилось не лише моєї "американської" ксиви (що було логічним), але й більшої частини готівки, яка була при мені під час затримання. Від щедрот перці залишили мені лише два папірці у 20 та 10 доларів - і, зрозуміло, доводити, що їх було більше, було марно. Ну, то таке. Я розписалася, розсувала рештки свого майна по кишенях і вийшла слідом за Моррінгтоном.

Ззовні на нас очікував автомобіль - не "лінкольн", але цілком собі "мерседес". Моррінгтон попрямував до нього, явно маючи намір сісти на місце водія (отже, окремого водія не було - добре!), але я не зрушила з ганку.

- Ось що, докторе, чи як тебе там, - сказала я англійською (далі я розмовляла з ним тільки цією мовою, але буду всюди перекладати "you" як "ти", оскільки саме це кожен з нас мав на увазі, що б там йому не хотілося почути), - я як і раніше не розумію, що тобі від мене потрібно, але попереджаю - в 12 років я присягнулася, що жоден чоловік ніколи мене не гратиме. І з того часу всі, хто не поставилися до цієї присяги з належною серйозністю, дуже про це пошкодували.

- Якби мені була потрібна повія, в цьому місті я міг би купити її набагато дешевше, - з огидою скривився він.

- Взагалі-то я мала на увазі не тільки прямий сенс.

- І в переносному також. Не думаю, що тобі зараз є, що втрачати. Зате ти можеш багато чого набути. Дуже багато. Але давай-но все ж таки сядемо в машину. Тут занадто спекотно навіть після заходу сонця, а там кондиціонер.

У мене було бажання уїдливо зауважити, що сьогодні я вже провела декілька годин у машині з кондиціонером таких розмірів, про які він і не мріяв, але я вирішила, що краще перейти, нарешті, до справи. Він відімкнув двері кнопкою на дармовисі, і я сіла праворуч від нього, не забувши спершу кинути погляд на задні сидіння (там нікого не було).

У салоні приємно пахло дорогою шкірою і якимось ароматичним маслом. Бурштиново світилися вогники панелі приладів.

- Якщо коротко, - сказав він. - По-перше: ти хочеш жити в Америці. По-друге: тобі необхідно втекти з Мексики, причому так, щоб тебе ніколи не знайшли... твої колишні знайомі. І по-третє: ти, звісно, хочеш стати не просто американкою, а багатою американкою. Я можу забезпечити тобі все це.

- В обмін на що? - вимогливо запитала я.

- В обмін на деяку частину того багатства, яке ти отримаєш завдяки мені. Вважаю, це розумно і справедливо. Отже, тобі цікава подальша розмова?

- Якщо сказане тобою правда, - пробурмотіла я.

⁷ Анхеліна іронізує, вживаючи термін checkout, що означає виписку з готелю.

- Повторюю - обманювати має сенс тільки того, у кого є що взяти. У тебе наразі нема нічого, - сказав він жорстко й одразу ж знову перейшов на свій заспокійливий тон. - Воно з'явиться тільки в тому випадку, якщо я виконаю свою частину угоди. Тож я закликаю тебе довіритися не стільки навіть мені, скільки простому здоровому глузду. Ти ж розумна дівчина, Анхеліно.

- Що ти про мене знаєш? - так само вимогливо запитала я.

- Не буду прикидатися, що знаю все, - посміхнувся він. - Зокрема, я не знаю, від кого саме ти намагалася втекти. Але те, що тобі занадто небезпечно залишатися в Тіхуані - а можливо, і за її межами - очевидно. Втім, якщо я помиляюся - можеш просто зараз відчинити ці двері й піти, - він зробив вичікувальну паузу. Я не зрушила з місця.

- Відверто кажучи, - задоволено продовжував він, - я шукав не конкретно тебе. Просто попросив декого з друзів у поліції скидати мені інформацію про молодих жінок, затриманих при спробі незаконно перебратися до Америки.

- Мені не потрібно "перебиратися до Америки", - пробурмотіла я. - Я вже в Америці. Завжди дивувалася, з якою нахабністю ви, грінго, привласнили собі право називати свою країну ім'ям всього континенту - точніше, навіть двох континентів.

- Гаразд-гаразд, не будемо рахуватися національною гордістю, - розсміявся він. - Хоча, якщо ви біжите до нас, а не навпаки, виходить, кращу Америку на обох континентах побудували все ж таки ми... Але, як я вже казав, не будемо рахуватися. Тим паче що тобі час вже відвикати казати "ви, грінго" та звикати казати "ми, американці". Бо я відхилив уже чимало кандидатур, але ти, вочевидь, підходиш ідеально. Зріст, статура, колір очей, навіть риси обличчя, хоча це якраз неважливо... А от що важливе, так це твоя відмінна англійська. Це знімає головну проблему, Емілі.

- Мене звати Анхеліна.

Звісно, він знав це, і це не було випадковою обмовкою. Але він чекав від мене на цю репліку - і отримав її. Нехай вважає, що зі своїм муркотливим голосом, дорогою машиною і друзями в поліції повністю контролює гордливе, але наївне дівчисько, якому нема куди подітися.

- Тебе звали Анхеліна, - із готовністю підхопив він поданий пас. - А зараз...

Він дістав телефон, потикав пальцем в екран і показав мені фото усміхненої дівчини в синьому светрі (вочевидь, зроблене в більш холодному кліматі, аніж наш). Риси її обличчя були схожі на мої, особливо очі й ніс, хіба що лінія від вилиць до підборіддя була більш округлою, губи - трохи тонші й ширші, а волосся - каштанове, а не чорне, якщо, звичайно, це був їхній природний колір. Але головною відмінністю був вираз цього обличчя. Вираз розпеченої фіфи, принцеси, що живе у світі, де єдинороги випорожнюються метеликами, а найголовнішою проблемою є те, чи не зашкодять викиди вуглекислого газу полярним ведмедям і австралійським коалам. (Хуан, до речі, пояснював мені, що всю цю нісенітницю про "глобальне потеплення" вигадали тільки для того, щоб пиляти бабки таких ось наївних дуреп у масштабах, які не снилися всьому криміналу Тіхуани - та і я сама, проживши все життя в Мексиці, можу підтвердити, що, хоча холодно у нас ніколи не було, але й спекотніше за весь цей час анітрохи не стало.) Навіть посмішка цієї дівчини виглядала дещо збентеженою і винуватою - мабуть, перед тими самими коалами. Не думаю, що у мене хоч будь-коли був такий вираз обличчя після дванадцяти років.

Та й до насправді теж.

- Це Емілі Харбінгер. Донька і єдина спадкоємиця Реджинальда Харбінгера, мільйонера з Кремнієвої долини, який зробив собі статок на системах штучного інтелекту для аналізу фондового ринку. Її мати померла, коли дівчинці ще не виповнилося чотирьох, тож вона виросла татковою донькою. Батько її обожнював, пестив, плекав і оберігав. У підсумку вона ж його і вбила. І ще одну людину.

В мене вирвався здивований вигук, цього разу анітрохи не награний. Ніколи б не подумала, що особа з таким обличчям здатна на подібне. Такі зазвичай плачуть тиждень, якщо в

них помре хом'ячок.

- Ненавмисно, - пояснив Моррінгтон. - Вони їхали у відпустку та потрапили в аварію. За кермом була вона. Хоча зазвичай батько возив її сам. Але тут вона вмовила його - мовляв, вона вже не маленька дівчинка, в неї є водійська ліцензія, а йому треба відпочити. Ну і... Поліція дійшла висновку, що її провини не було - у будь-якому разі, жодних правил вона не порушила. Несчастний випадок - шина, що лопнула, втрата керування на складній ділянці дороги... Хоча, можливо, якби за кермом був досвідченіший водій, він би зміг уникнути зіткнення із зустрічною автівкою. А може, й ні. Так чи інакше, Реджинальд загинув, як і інший водій, а Емілі відбулася травмою голови. Не особливо небезпечною, але автівка ще й загорілася. В житті таке трапляється рідше, аніж у кіно, але теж буває. Зрештою її все ж таки спромоглися витягнути й врятувати, але її обличчя і все тіло були серйозно спотворені. На цій світлинці вона до аварії.

Я почала розуміти.

- То ти кажеш, що ти доктор? А вона - твоя пацієнтка?

- Саме так, - кивнув він. - Звісно, це медична таємниця.

- Пластичний хірург?

- Не зовсім, - усміхнувся він. - Хоча ти міркуєш в правильному напрямку. Я ж не дарма сказав, що ти розумна. Але, бачиш, пластична хірургія в традиційному сенсі терміна проблему не розв'язує. По-перше, вона не забезпечує абсолютної схожості. Знайомих обдурити ще можна, але програму аналізу біометрії - ні. По-друге, навіть при абсолютній схожості рис обличчя залишаться відбитки пальців. По-третє, навіть якщо пересадити шкіру пальців, залишиться аналіз ДНК...

- Тоді в чому полягає наш план?

Це "наш" я, звісно, також вжила не випадково.

- Ти щось чула про химеризм? Хоча, звичайно, звідки...

- Ну чому ні? - образилася. - Химери - це такі казкові чудовиська.

- Не зовсім чудовиська, - посміхнувся він, - і не так щоб казкові. Я кажу про химеризм у медичному сенсі. Це дуже рідкісне явище, яке полягає в тому, що в одному організмі присутні тканини й органи з різним генотипом. У природних умовах химеризм виникає внаслідок так званого внутрішньоутробного канібалізму, коли один близнюк поглинає іншого...

- Поглинає? - здивувалася я.

- Ну, не зубами, звичайно, - знову посміхнувся він. - Це просто такий вираз. Два ембріони зливаються в один, приблизно як... крапля чаю і крапля кави, наприклад. Якщо це злиття неповне, утворюються сіамські близнюки. А якщо повне, то народжується людина, зовні абсолютно нормальна. І внутрішньо теж, якщо обстежити її звичайними методами типу рентгена або томографії. І тільки генетичний аналіз може встановити, що, скажімо, нирка у неї - від близнюка, що не відбувся. Або матка і яєчники, якщо йдеться про жінку. Власне, завдяки яєчникам це явище і було відкрито, коли аналіз ДНК показав, що рідні діти жінки генетично їй не належать... До речі, вагітність саму по собі в принципі теж можна розглядати як варіант химеризму - адже половина генів плода в будь-якому випадку не від матері, а від батька. Але це явище тимчасове, тоді як справжній химеризм постійний і стабільний. А штучним варіантом химеризму можна вважати пересаджені органи. Але це теж не повноцінний химеризм, пацієнту доводиться до кінця життя приймати препарати, що пригнічують імунітет, інакше почнеться відторгнення. Так от, я знайшов спосіб створювати повноцінний химеризм. Вирощувати тканини однієї людини на тілі - і в тілі - іншої, причому без будь-яких перешкод з боку імунної системи.

- Тобто ти навчився пересаджувати органи без відторгнення? Мабуть, на цьому можна зашибати чималі бабки, - сказала я, а про себе подумала: так-так, а хто мені сказав, що він хоче зробити новою Емілі Харбінгер мене, а не навпаки - пересадити їй моє обличчя та шкіру? І чи не слід тікати, поки ще не запізно - або він вже заблокував двері? Моя шпилька у волоссі на місці, і на удар нею в око він навряд чи очікує. Ось тільки робити таке просто під вікнами поліцейного відділку якось не хочеться.

Втім, якби він збирався пустити мене на запчастини, навіщо йому тоді моя англійська?

Всі ці думки промайнули у мене за якусь секунду, але він навіть не помітив моїх вагань і продовжував натхненно віщати про свої наукові досягнення - ну зрозуміло, адже, крім мене, йому було особливо нема перед ким ними похизуватися:

- Не пересадка. Вирощування. Для пересадження органу, взятого ззовні, мій метод, відверто кажучи, не годиться. Тільки для вирощеного в самому організмі реципієнта, але який при цьому має ДНК донора. Так, такі клітини дещо відрізняються від клітин, безпосередньо взятих у донора. Вся річ у тому, що клітина - це не тільки її ДНК, і тим паче - не тільки ядерна ДНК. При використанні певних епігенетичних механізмів... втім, - нарешті стримав він себе, - неспеціалісту це все не зрозуміти, а спеціалісту я б уже тим паче не став розкривати своє know how, - він посміхнувся майже вибачливою посмішкою. - Достатньо того, що жоден аналіз ДНК, що застосовується медициною та поліцією, різниці не покаже. Фактично моя методика перепрограмує та стимулює природний механізм відновлення клітин. Чи знаєш ти, що навіть за відсутністю травм майже всі клітини людського тіла регулярно оновлюються, тільки з різною швидкістю? Найшвидше, за декілька днів, оновлюються клітини слизових оболонок. Клітини шкіри - за два тижні. Крові - чотири-п'ять місяців. Печінки - від трьохсот до п'ятисот днів. Кістки оновлюються за сім-десять років, але вони - не найповільніші. Скелетна мускулатура оновлюється тільки за п'ятнадцять-шістнадцять років, і за стільки ж - кишківник, якщо не враховувати епітелій. Серце - тільки за двадцять років, а кришталік ока не оновлюється взагалі. Моя стимуляція прискорює цей процес, але на відсотки, а не в рази. Тож виростити нове серце за прийнятний час таким чином неможливо. А от усі зовнішні покрови, від обличчя до папілярних ліній - можливо. Через тиждень ти зможеш пройти ДНК-тест на Емілі Харбінгер, лизнувши предметне скло - саме так він зазвичай і робиться. Через два в тебе будуть її відбитки пальців. Через двадцять у твоїх судинах буде текти її кров. Волосся теж виросте нове. Те, що є, доведеться повністю видалити - просто фарбувати його недостатньо, оскільки в його коріннях міститься ядерна ДНК, а роздобути волосок людини, що випав - найпростіша задача, яку можна розв'язати й без судового ордеру. Сумніваюся, що хтось захоче потайки проводити таку експертизу, але краще не ризикувати, чи не так? А от серце залишиться твоїм ще багато років, але це не має значення, бо туди за твого життя навряд чи хтось дістанеться і вже точно не буде брати звідти зразки на аналіз...

- А що з мізками? - перебила я. - Вони теж стануть її мізками?

- Деякі тканини мозку оновлюються - зокрема, відповідальні за пам'ять - деякі ні. Але це, знову ж таки, не повинно тебе турбувати. З твоєю особистістю нічого не трапиться. Адже пам'ять не зберігається в ДНК. Пам'ять - це структура зв'язків між нейронами, а вона не втрачається при оновленні самих нейронів.

- Мабуть, деякі з її спогадів мені б стали у пригоді, - зауважила я.

- Я багато розмовляв з нею, розпитуючи про подробиці її життя. Під приводом, що мені потрібно переконатися, що її пам'ять і особистість не постраждали в результаті всього пережитого. У тебе буде можливість ретельно вивчити ці записи.

- Ніхто ніколи не розповідає про себе всього. Навіть не обов'язково з бажання приховати. Пропустила, не згадала, не вважала за важливе. Що я буду робити, якщо мене спіймають на незнанні того, що зобов'язана знати вона? Хоча б елементарно не впізнаю людей, яких вона повинна знати?

- Зроби вигляд, що хвора чи п'яна, - знизав плечима він. - У тебе була травма голови, а потім ще важкий психологічний шок, не забувай. Емілі, до речі, і справді дуже переживала, звинувачуючи себе у смерті батька, і частина її спогадів, вочевидь, дійсно заблокована підсвідомістю. Професійний психіатр, напевно, міг би витягнути їх звідти, але це вже не моя спеціалізація. Але це не настільки вже й суттєво.. "Наслідки травми" - універсальне виправдання. До речі, у неї не таке вже й велике коло знайомих. Вона не з тієї "золотої молоді", що розтринькує батьківські гроші, закатуючи вечірки та оргії на сотні людей. Скромниця, татова

донька.

- Тим не менш, вона п'є? - сама я ставлюся до алкоголю з великою обережністю, знаючи, до чого він доводить.

- До аварії практично ані краплини, але після... періодично собі дозволяє, - визнав доктор з невдоволенням. - Усі ті ж наслідки травми. Але тобі, звісно, ніхто не заважає оголосити, що ти позбулася цієї шкідливої звички. Як і від паління, якщо ти не палиш.

- Не палю, - підтвердила я. - А вона, виходить, так?

- Теж почала після аварії. Все той же ПТСР - посттравматичний стресовий розлад. Хоча й обіцяла мені кинути, але...

- Зачекай, то скільки часу минуло після аварії? Я думала, вона все ще лежить на койці вся в опіках, і їй не до випивки-паління.

- Ні, минув уже рік. Її зовнішність я успішно відновив - адже моя методика дозволяє не тільки вирощувати чужі тканини, але і повноцінно, без рубців і шрамів, регенерувати власні, що тільки простіше. А зараз вона знову приїхала в мою клініку, щоб переконатися, що немає жодних побічних ефектів і ускладнень.

- І їх немає?

- Немає.

- І як вона виглядає зараз?

- Приблизно так само, як на цій світлинці, лише волосся, яке згоріло в аварії, ще не повністю відросло. Тобі теж доведеться довго відрощувати - до теперішньої довжини приблизно пару років.

- Нічого, це мені не вперше, - пробурмотіла я.

- Так, до речі. Ще важливий момент. Ця твоя присяга щодо чоловіків - ти це серйозно?

- Абсолютно.

- Дуже добре. Я ж кажу - ти підходиш просто ідеально. Тому що, бачиш, яйцеклітини не оновлюються, кожна жінка має їх запас від народження. Відповідно, якщо ти народиш дитину, хай то буде через рік або через двадцять, у неї будуть гени Анхеліни, а не Емілі. Як я вже говорив, саме так було відкрито явище химеризму. Але там у дітей принаймні були гени їхньої тітки, яка не народилася. А тут генотип буде абсолютно неспоріднений, і якщо це колись розкриється, вийде наукова сенсація, яка плавно перетече в юридичну, що нам абсолютно ні до чого... Тож, якщо колись все ж таки захочеш дітей - краще усинови.

- Не думаю, що у мене колись виникне таке бажання, - усміхнулася я. - Але дякую за попередження. То де знаходиться твоя клініка? Тут, в Мексиці?

- У південному передмісті Тіхуани, - кивнув він. - Власне, туди ми зараз і поїдемо, - він поклав руку на важіль, збираючись перемикнути з паркування на передачу, але я вимогливо запитала:

- А чому американський доктор відкрив клініку тут, а не у себе в Штатах?

- Щоб уникнути юридичних проблем, - не зрадив він моїх очікувань. - Моя методика - навіть та її частина, що застосовується офіційно - не сертифікована у США. По суті, йдеться про клонування, хоча й не людини цілком, а окремих тканин, і сертифікація вимагає занадто довгих і клопітних процедур - багаторічне тестування і таке інше. Без цього в США я ризикую втратити ліцензію... особливо якщо щось піде не так.

- А щось може піти не так?

- У медицині завжди щось може піти не так, - знизав плечима він. - Навіть на упаковці аспірину ти знайдеш цілий список можливих побічних ефектів один страшніший за інший. Вони дуже мало ймовірні, але теоретично не виключені. Ймовірність потрапити під автівку, переходячи дорогу, значно більше... особливо тут, у Тіхуані, - саркастично додав він (що є, то є - стиль водіння в нас тут ще той). - Але це ж не привід не виходити з дому.

- Тим не менш, цих багаторічних тестувань ти не проводив? І хочеш, щоб я стала твоєю піддослідною мишкою?

- Проводив і на мишках, і на собаках, і на макаках-резусах. На людях - ну, власне, на самій Емілі. І все бездоганно. Це її обстеження - не просто привід заманити її сюди. Воно дійсно цікаве мені з наукового та практичного погляду. І воно підтверджує, що все працює.

- Але їй ти просто наростив її власну шкіру. А не перетворив її на... химеру.

- Ну... так, але принципової різниці тут немає. Просто повір мені, як фахівцю...

- Кожного разу, коли я чую "просто вір мені", у мене в голові спалахує червоний сигнал.

- Ну, зрештою, - в його голосі прорізала нотка роздратування, - заради вісімдесяти мільйонів доларів США можна й ризикнути.

- Так, так. Ми ж ще не обговорили найцікавіше.. Ти сказав - вісімдесят мільйонів?

- Вісімдесят два, якщо бути точним. Такий її статок на поточний момент. За свої послуги я хочу десятку частину. Двісті тисяч сплатиш офіційно, як плату за лікування, ще мільйон перерахуєш на рахунок благодійного фонду, який я створив при своїй клініці, решта - переказ криптовалютою. Все інше залишиться тебе. Як на мене, це чудова угода.

Навіть занадто чудова, подумала я. Чому він не вимагає половину, або принаймні чверть?

- Як бачиш, я не з тих, кому жадібність підміняє здоровий глузд, - він неначе прочитав мої думки. - Я, звичайно, міг би запросити й більше, але разове виведення занадто великої суми з активів Емілі Харбінгер привернуло б небажану увагу і питання третіх осіб. Бачиш, вісімдесят два мільйони - це не та сума, яку Емілі може просто дістати з сумочки. З вісьмома мільйонами вона може розлучитися цілком безболісно і продовжувати жити далі на дивіденди - але заради більшої суми їй довелося б продавати свою частку в компанії, для якої, попри загибель засновника, останній рік був досить успішним. Позбавлятися таких активів - це, що називається, різати курку, яка несе золоті яйця, таке завжди привертає підвищений інтерес ділових кіл. Я міг би запросити з тебе більшу суму з оплатою в розстрочку, протягом декількох років, але такий варіант мені теж не подобається. Адже я цілком чітко розумію, з ким маю справу. Попри твоє ім'я, ти аж ніяк не була янголом всі ці роки.

- Тому ти й пропонуєш мені цю справу, - усміхнулася я. - Хороша дівчинка на моєму місці вже побігла б у поліцію - благо тут поруч.

- Так, звісно. І все ж мені не хотілося б, щоб у тебе виникла спокуса, як це у вас кажуть, *кинути мене, як лоха*, - останні слова він промовив іспанською. - Ситуація, коли ти отримаєш увесь статок Емілі Харбінгер, а я - самі лише обіцянки на майбутнє, мене задовольнити не може. Мені потрібні гарантії. Тому всі наші фінансові розрахунки повинні бути завершені протягом перших трьох місяців. Тобто коли у тебе вже будуть обличчя та відбитки пальців Емілі, але у твоїх венах все ще буде текти кров Анхеліни.

"Що дозволить легко викрити тебе, якщо що", - подумки завершила я його фразу, а вголос сказала:

- Окей. Я теж не люблю відкладених зобов'язань. Але, сподіваюся, ти розумієш, що остаточний розрахунок є остаточним розрахунком. Мені теж потрібна гарантія, що через рік ти не з'явишся і не скажеш, що передумав і хочеш ще.

- На той час щось довести зможе тільки пункція твоїх внутрішніх органів, на яку процедуру жоден суд не дасть санкції, оскільки офіційно моєї методики не існує. А якби я наважився її оприлюднити, мене б це підставило ще більше, ніж тебе. Як я вже сказав, я не з тих, хто через бажання отримати ще більше готовий втратити все. Отже - вісім мільйонів двісті тисяч у перші три місяці, і ми розстаємося, задоволені один одним. Deal?

- Deal, - кивнула я, і ми поїхали в його клініку.

Клініка являла собою прихований збоку від дороги за деревами, оточений високим бетонним парканом особняк. Ідеальне місце для лікування та реабілітації тих, хто хоче уникнути настирливої уваги та неспокою - або ж для бузувірських дослідів, розбирання на органи або борделю для садистів, одне слово, всього того, що зазвичай зображують в таких декораціях у трилерах. Ми приїхали туди вже за північ, і у світлі спадного місяця майже не освітлена в цю годину будівля виглядала особливо зловісно. Але я вже зробила висновок, що, якби я була

потрібна Моррінгтону просто як м'ясо, у будь-якому сенсі, то не було б потреби розповідати мені всю цю захоплюючу історію, та й, як справедливо зауважив він сам, не було сенсу викуповувати мене з поліції (і при цьому світитися там самому) - простіше й дешевше було зняти будь-яку вуличну дівку.

Тож решту цієї ночі я мирно проспала у своєму новому ліжку в чистій і комфортній індивідуальній палаті, а вранці з добрим апетитом поснідала, не думаючи про те, чи не підмішано щось у їжу. Сніданок мені, до речі, доставила не медсестра, а особисто Моррінгтон, перед їжею взявши у мене аналізи. Мене анітрохи не здивувало, що він не хоче, щоб хтось з персоналу клініки бачив моє обличчя до перевтілення. Він сказав, що результати аналізів будуть готові через декілька годин, запропонував мені поки що подивитись телевізор, і вийшов.

"Телевізор" являв собою величезну плазмову панель на всю стіну, розміщену так, щоб зручно було дивитися з ліжка - але, коли я вляглася з пультом й увімкнула його, бажаючи подивитися тіхуанські новини, виявилось, що до кабельної мережі цей апарат не підключений. У моєму розпорядженні була лише фільмотека, всі фільми в якій називалися напрочуд схоже - EMILY001, EMILY002 і т.д. Це були записи тих самих бесід, про які згадував Моррінгтон. Я взялася дивитися їх, вивчаючи образ, у який мені доведеться вжитися.

На першому запису обличчя і всю голову Емілі - а також і її руки там, де вони виглядали з лікарняної піжами - ще приховували пов'язки. З-під бинтів було видно лише очі та рот. Її голос звучав досить мляво, і я не знала, чи приписати це стану її здоров'я, чи просто загальній слабкості характеру. Тим не менш, за вже сформованою звичкою я почала повторювати її фрази, прагнучи точно відтворити вимову та інтонацію. У зміст фраз я при цьому не особливо вдавалася - нічого цікавого і несподіваного там не було. Моррінгтон (що залишався за кадром) своїм муркотливим голосом розпитував її про дитинство, вона говорила, що матері майже не пам'ятає, пам'ятає тільки велику, на зріст тодішньої Емілі, ляльку, подаровану матір'ю на день народження - як виявилось, останній її подарунок - і ось цю саму ляльку вона пам'ятає набагато краще, аніж саму матір. Ще пам'ятає неприємний запах ліків, що виходив від матері, а замість обличчя - якусь розмиту пляму. Хоча потім, звичайно, вже в більш дорослому віці, вона, тобто Емілі, розглядала материнські фотографії, але не відчувала ані радості впізнавання, ані любові. Напевно, вона погана донька, що зовсім не пам'ятає і відповідно не любить свою маму. А от тата... - тут вона почала схлипувати, Моррінгтон став її заспокоювати, а мене знову охопила сонливість, яку я приписала занадто ситному сніданку і нудному видовищу, і зрештою я сама не помітила, як відключилася.

Коли я прийшла до тями, я лежала на тому ж ліжку, але жодних телевізійних голосів більше не було чути, і виходячи з того, як падало на стелю світло з вікна, було вже не ранок, а вечір. Я відчувала неприродну слабкість, мене нудило, а головне - я сприймала власне тіло як якийсь масивний, але нечутливий шматок. Ніби все воно зацімло або перетворилося на щось на кшталт гуми. Я спробувала підняти руку і торкнутися обличчя. Спершу я побачила, що моя рука вся в бинтах - кожен палець окремо - а потім зустріла опір і почула шурхіт тканини об тканину, але майже не відчула дотику. Тим не менш, я зрозуміла, що і моє обличчя все в пов'язках.

Точнісінько, як в Емілі на відеозапису.

- Опритомніла? - почула я бадьорий голос Моррінгтона. Повернувши голову ліворуч, я побачила не тільки його задоволене обличчя, але й крапельницю, встромлену в мою ліву руку, а також ще якесь обладнання, від якого тягнулися дроти та трубки до мене під ковдру. - Ні про що не хвилюйся. Операція пройшла чудово.

- Що ти підмішав мені в їжу? - я хотіла сказати це гнівно, але голос прозвучав слабо. Та ще й пов'язки на губах заважали говорити.

- Цілком нешкідливе снодійне. Не хотів, щоб ти нервувала перед операцією. Ну а потім вже, звичайно, загальний наркоз. Ще деякий час ти будеш відходити від нього, але це все в межах норми.

- Що... ти зі мною зробив? Я думала, це буде щось на зразок уколу, після якого мої

клітини почнуть змінюватися, і все...

- Ну, не зовсім. Необхідно було витягти зразки тканин низки твоїх внутрішніх органів - зокрема, кісткового мозку і вилочкової залози - піддати їх генетичному перепрограмуванню на основі біоматеріалу донора, а потім повернути назад. Крім того, ми ж хочемо прискорити процес трансформації, а для цього потрібно максимально активізувати регенераційні механізми. На цей час приблизно дві третини твоєї шкіри видалено...

- ЩО?!

- Не хвилюйся. Все знову наросте без жодних рубців і шрамів, як я і казав. Тільки це буде вже обличчя і шкіра Емілі. І боляче не буде, всі необхідні медикаменти надходять у твою кров автоматично, - він вказав на трубку, що ховалася під пов'язкою на моїй лівій руці. - Хіба що деякий свербіж. У крайньому разі, якщо відчуєш біль - пульта під твоєю правою рукою, тисни на червону кнопку, і дозатор введе тобі додаткову порцію анестетика. Тільки не тисни на неї занадто часто - дозатор все одно не дозволить перевищити безпечну дозу.

- Чорт тебе забирай, Моррінгтон! Ти міг хоча б попередити мене!

- Навіщо було хвилювати тебе перед операцією?

- Я звикла знати, на що я підписуюсь!

- Ти підписалася на вісімдесят два мільйони доларів.

- Сімдесят чотири.

- Теж непогано. Я-то отримую лише вісім.

- Але й не ти лежиш тут без шкіри.

- Тому ти й отримуєш джекпот. Я б помінявся з тобою місцями, якби міг.

- А що заважає? - усміхнулася я (взагалі усміхатися, коли у тебе замість губ пов'язки, не дуже зручно). - Не хочеш стати дівчиною за вісімдесят лимонів?

- Ну хоча б те, що я не можу зробити операцію сам собі та не можу довірити своє know how асистенту, - усміхнувся він у відповідь.

- Тому що він навіть не стане вимагати 50 на 50, а просто зробить так, щоб ти не прокинувся від наркозу, та стане монопольним власником таємниці, - підхопила я.

- Ти розумна дівчина, як я вже казав, - усміхнувся він.

- От і не тримай мене за дурепу. Яку треба напхати снодійним та заспокійливим, поки вона плаче за татусем. Я - не вона, навіть якщо і виглядаю - або буду виглядати - як вона.

Еге ж, уявляю, як я виглядаю зараз під усіма цими пов'язками, подумала я. Тому, хто побачив би мене такою, самому б знадобилося заспокійливе... не враховуючи, звичайно, Моррінгтона, який мене такою і зробив.

- До речі, - сказав він таким тоном, ніби я нагадала йому про питання, що надзвичайно його цікавило, - твоя мати будь-коли була в Америці?

- Хто б її туди пустив? - пирхнула я.

- Ну, можливо, вона жила там нелегально. Працювала, скажімо, нянькою, куховаркою або доглядальницею. А потім її депортували. Ще до твого народження.

- У неї була інша... спеціалізація. І мені вона про таке не розповідала. А яке це має значення?

- Бачиш, твій ДНК-тест дав абсолютно дивовижний результат. Спочатку я подумав, що просто переплутав зразки. Але ні, я повторно перевіряв чотири рази... - він раптом замовк, немов передумав продовжувати.

- І? - поквапила я його. - Що не так з моєю ДНК?

- Все абсолютно так. Навіть краще, ніж я припускав. Просто теоретичний інтерес.

- Я вже сказала - не тримай мене за дурепу, док. Почав, то договорюй.

- Річ у тім, що твій батько... чистокровний англосакс. Не латиноамериканець.

- І це все? - знову пирхнула я. - І що тут дивного? Мій батько міг бути абсолютно ким завгодно - і для цього моїй матері зовсім не потрібно було залишати Тіхуану.

- Зрозуміло, - кивнув він. Здається, тільки тепер до нього дійшло, яку "спеціальність" я

мала на увазі. - Ну, як я вже сказав, це тільки добре. Чим ближче генотип донора і реципієнта, тим менше ризик ускладнень - тобто він і так був дуже малий, а тепер, вважаю, взагалі нульовий. Ну добре, не нудьгуй - вставати тобі поки не можна, і взагалі рухатися бажано якомога менше, але важіль на пульті піднімає-опускає ліжко в сидяче або лежаче положення. Дивись записи, вживайся в роль, - він кивнув у бік екрана і вийшов.

Процес мого одужання й одночасно перетворення і справді пройшов швидко і без ускладнень. Щоправда, щодо "деякого свербіння" Моррінгтон "дещо применшив" - часом свербіло так, ніби мене покусав мільйон комарів. Ну, я з дитинства знала, що коли лікар каже "буде не боляче" - значить, біль буде терпимим, а коли він каже "буде трохи боляче" - він буде пекельним. Виявилось, дорогі приватні клініки в цьому плані не так вже й сильно відрізняються від тих, що доступні мешканцям нетрів Тіхуани. На мої скарги Моррінгтон заявляв: "Ми ж не хочемо передозування кортикостероїдів? Це сповільнить процес регенерації. А зараз він йде дуже, дуже добре - навіть швидше, аніж я очікував!"

І ось, нарешті, настав день, коли з мене остаточно зняли всі пов'язки. Не одягаючись - не Моррінгтона ж мені було соромитися, він уже бачив мене не тільки без одягу, але і без шкіри - я пішла в туалет, що знаходився тут же в палаті, щоб подивитися на себе у велике дзеркало.

Зізнаюся, мені було страшно. Напевно, я подивилася свого часу занадто багато американських фантастичних фільмів. Там завжди в таких випадках щось йде не так. Але ні, в дзеркалі я не побачила чудовисько Франкенштейна, вкрите потворними шрамами. Моя шкіра - за винятком тих ділянок, які помилував скальпель доброго доктора - була рожевою і ніжною, як у немовляти, і все ще зберігала підвищену чутливість, але виглядала цілком здоровою. Єдиним неприємним сюрпризом стала абсолютно лиса голова - тільки тепер до мене дійшло, що слова Моррінгтона про «видалення волосся» означали не гоління, а скальпування, немов у вестерні. До речі, те ж саме було зроблено і з моїми пахвами та лобком. Мої груди стали меншими, але це мене не засмутило. З такими тільки зручніше бігати й битися - та й, дивись, охочих випробувати на міцність мою присягу тепер буде менше. Найуважливіше я, звичайно, розглядала обличчя. Зовсім без волосся воно виглядало надто незвично, і я прикрила верхню частину чола долонею, намагаючись пом'якшити цей ефект.

- Примірай-но, - підійшовши ззаду, Моррінгтон протягнув мені перуку каштанового кольору. Я вдягла його. Так, тепер не було сумнівів - з дзеркала на мене дивилося те саме обличчя, що і на фотографії та тих відеозаписах, де Емілі була без пов'язок. Обличчя, одночасно схоже і несхоже на моє. Деякий час я робила гримаси, перевіряючи роботу м'язів. Все було бездоганно. І все ж таки моє колишнє обличчя подобалося мені більше. А це безвольне підборіддя і вульгарні ямочки на щоках... Ну добре. Тим болісніше обламається той, хто надумає судити про мене за зовнішністю.

Наступного дня відбулося моє переведення в іншу палату.

Палату Емілі.

Постіль там, звичайно, постелили нову, але в решті палата все ще зберігала сліди її присутності - одяг у шафці, косметичка, на столику біля ліжка - ваза з фруктами й паперова книжка в м'якій обкладинці, розкрита і перевернута корінцем вгору... Насамперед я уп'ялася зубами у велике червоне яблуко - в останні дні мене годували здебільшого через трубочку. Потім кинула погляд на книгу. Виходячи з малюнка на обкладинці, це було якесь фентезі з ельфами та гномами. Я ніколи не розуміла, як можна читати подібну нісенітницю, якщо тобі вже виповнилося хоча б сімнадцять - а їй було 26, на три роки більше, ніж мені. Втім, коли у твоєму житті нема жодних реальних проблем і небезпек, можна, напевно, серйозно тривожитися і за ельфів.

Зрештою, чим вони гірші за коал?

Мене більше зацікавило, навіщо їй знадобилася паперова книга. Чому вона не читала з екрана. Деякі, правда, не люблять читати з гаджетів - але тільки не такі фіфи, що напевно користуватися айфоном вчать раніше, ніж унітазом.

- Де її телефон? - запитала я Моррінгтона, який все ще стояв біля дверей, дивлячись, як я облаштовуюся в палаті.

- На зберіганні, - усміхнувся він. - Правило нашої клініки - жодних телефонів і ноутбуків. Новини з зовнішнього світу не повинні порушувати спокій пацієнтів.

"Щоб ніхто тут нічого не фотографував і не знімав на камеру, і вже тим паче не проводив звідси прямих трансляцій", - подумки переклала я.

- Мене це теж стосується? - поцікавилася я. - Мені ж треба входити в роль. Вивчати її акаунти й таке інше.

- Так, - погодився він, - я дам тобі ноутбук. Але, будь ласка, тільки читай і нічого не пиши. Поки ти ще не готова. І вже тим паче не намагайся зв'язатися ні з ким з минулого життя. Ти ж розумієш, це у твоїх же інтересах. Те життя тепер закінчилося. Анхеліна померла назавжди.

Я, звичайно, розуміла, хто насправді помер цього ранку. Ми з Моррінгтоном жодного разу не обмовилися жодним словом, ані про те, що станеться зі справжньою Емілі - це було очевидно - ані про те, як це станеться. Це була його турбота - нема зручнішого місця для вбивства, аніж лікувальний заклад, і нема професії зручнішої для вбивці, аніж лікар. Моєю проблемою це не було, а я звикла не думати про те, що не є моєю проблемою. І все ж, зручно влаштовуючись на ліжку Емілі в очікуванні обіцяного ноутбука і з апетитом жуючи призначене для неї соковите солодке яблуко, я вперше з якоюсь особливою виразністю відчула, що дівчина, з якою ми прожили практично пліч-о-пліч (наші палати знаходилися в одному коридорі), хоча і не бачачи одна одну, понад два тижні і яка була живою ще кілька годин тому - тепер мертва. За свої 23 роки я вбивала вже не один раз, щоразу без найменших вагань - але це завжди були чоловіки й, головне, завжди ті, хто мені погрожував. Тобто погрожував свідомо, а не просто фактом свого існування. Тепер же... "Навіть не встигла дізнатися, чим закінчиться її безглузда книга" - прийшла мені в голову зовсім вже дурна думка (виходячи з кількості сторінок ліворуч і праворуч, дочитати їй залишалося зовсім небагато). Але чи пошкодувала я хоч на мить про прийняте рішення? Однозначно ні. Навіть якби у мене на хвості не висів Альварес. Вона була слабкою. Без відваги та рівноваги. Недостатньо жвава і вперта. Замість неї тепер буду я. Бо я гідна зайняти це місце. Бо багато що роблю краще.

Вивчення її акаунтів у соціальних мережах, яким я ретельно займалася протягом наступних днів, повністю підтвердило мій вже сформований погляд на Емілі. Там навіть були пости про коал! А також про права ЛГБТ, "стоп расизм" і тому подібну лівацьку херню. Ні, Емілі не була активісткою жодної з відповідних організацій і не писала всю цю нісенітницю сама. Просто репостила те, що писали інші, вважаючи, вочевидь, що в цьому полягає її обов'язок багатой білої американки перед усіма пригнобленими меншинами, до коал включно. Що характерно - при цьому їй жодного разу не спадало на думку пожертвувати, наприклад, мільйон-другий злиденним Тіхуани. Ні - такі, як вона, заспокоюють свою совість тим, що роблять репости й ставлять лайки в соцмережах. Втім, це й на краще. До злиденних все одно нічого не дійшло б, крім жалюгідних крихт - все інше осіло б у кишенях солідних панів з благодійних фондів. Як там казав Моррінгтон - "мільйон віддаси благодійному фонду при моїй клініці..." От у цьому вони всі.

Когось, можливо, і здивувало б, що я, яка народилася і все життя прожила в нетрях Тіхуани, так не люблю лівих, але цей хтось - дурень. Тому що ніхто на світі не зацікавлений, щоб бідних було якомога більше, сильніше, ніж ліві. Бо якщо бідних стане мало, хто буде за них голосувати? Хіба що такі дурки, як Емілі Харбінгер. А тепер вже і вона - теж ні.

Загалом Емілі писала в соцмережах не надто активно. До речі, мене взагалі вражає теперішня загальна манера це робити. У мене, поки я жила на вулиці до зустрічі з Хуаном, не було навіть телефону. Потім, звичайно, з'явився і телефон, і ноутбук - але я ніколи не використовувала їх для такої дурості. Для зв'язку зі своєю бандою, для пошуку інформації, ну і, звичайно, для розваги також - фільми, книги, музика - це все зрозуміло. Але ким треба бути, щоб

своїми руками створювати на себе досьє і викладати його в публічний доступ?! Та ще й не одне, а декілька, як вони всі люблять! Якщо ви ще зібрали про мене недостатньо інформації через фейсбук - ось вам, будь ласка, твіттер, ах так, ще інстаграм не забудьте, раптом вам моїх фоток мало! Ідіоти. Ні, я розумію, політики й артисти, яким потрібно рекламувати себе 24 години на добу - але навіщо це роблять усі інші?!

Хоча, звичайно, нехай роблять. Це дуже спрощує задачу таким, як я.

Але, як я вже сказала, Емілі писала у своїх блогах не так вже й багато. Ймовірно, не стільки з розумної обережності, скільки з природної скромності. Здебільшого це були порожні пости про якісь нікому не цікаві дрібниці - навіть не скажеш, що їх писала спадкоємиця багатомільйонного статку. Здала на водійські права (з другого разу!), подивилася такий-то фільм (у неї було декілька улюблених акторів, всі чоловіки), а от який салют на День незалежності, опановую гітару (це добре - на гітарі грати я теж вмію, гірше було б, якби вона опановувала рояль), у нас третій день холодно і дощі, вирішила змінити зачіску, як думаєте, краще так чи як було? (голосування, перемиг варіант «краще так», хоча на мій погляд, так відповідали, щоб її не засмучувати), а от як ми прикрасили будинок на Хелловін, всіх з Різдом і усіляких вам бла-бла-бла, а от вам фото білки на сосні... Фотки з подорожей з татом - лижний курорт, морський круїз, карнавал, якісь середньовічні європейські вулички й стилізовані під національно-історичний колорит ресторанчики... Фотки з подругами (нечисленними) - парами або компаніями на днях народження, пікніках і пляжах (в блогах цих подруг мені також належало покопатися, щоб дізнатися і про них якнайбільше - добре, що їх було небагато). Ніде жодних згадок про нареченого або бойфренда. Ось це дуже добре - мені б, звичайно, не склало великих труднощів його відшити, але такі типи часом знають подробиці, про які не розповідають навіть лікарям. І можуть пустити це знання у хід, якщо вважатимуть себе несправедливо ображеними. Але, здається, татко був єдиним чоловіком у її житті. Ні, не в тому сенсі - жодного бруду, принаймні жодних натяків на такий. Але, напевно, вона, вихована під його крилом, просто боялася близьких стосунків з іншими (зауважу, що це не мій випадок, все ж таки "боятися" і "не хотіти" - різні речі). Вона була готова лише милуватися красивими акторами (а точніше навіть - їх героями, вигаданими, як і ельфи з її книжки) з безпечної відстані. Та й татусь, скоріше за все, не бажав, щоб його обожнювану принцесу забрав якийсь хлопець, і внушав їй думку "ім потрібна не ти, а твої гроші". Втім, це здебільшого мої припущення - прямо вона цю тему не обговорювала не тільки в інтернеті, але і в бесідах з Моррінгтоном (це й зрозуміло, адже він не був психотерапевтом, а всього лише "перевіряв, наскільки успішно відновилася її пам'ять після аварії").

Після аварії, до речі, інтернет-активність Емілі практично повністю зійшла нанівець. Зникли навіть репости про коал. Зрозуміло, що одразу після катастрофи їй було не до цього. Перший пост, що сухою протокольною мовою повідомляв про те, що сталося, з'явився майже через два місяці. У коментарях їй накидали, як зазвичай, традиційні слова (а ще більше смайликів) співчуття, побажання "триматися" і "одужувати" (вона залишила всі ці побажання без відповіді). Потім - тільки декілька постів з вітальними картинками (зрозуміло, взятими звідкись з інтернету) до американських свят (включаючи вульгарні сердечка до Дня святого Валентина, які змусили мене з огидою скривитися), одинокий пресреліз, скопійований з офіційного акаунта компанії її батька (до цього Емілі абсолютно не цікавилася батьківським бізнесом, принаймні жодного разу не писала про це - але і цей репост залишився єдиним) і декілька фото в інстаграмі, що зображують самотню усміхнену Емілі на тлі заходу сонця над океаном, залитих сонцем прибережних дюн, порослих соснами скель і інтер'єрів її каліфорнійського будинку. Будинок, до речі - разом з усім своїм оточенням - був саме такою "розкішною триповерховою віллою на березі океану", про яку, не змовляючись, мріяли спершу моя мати, а потім і Хуан, і мені якось навіть страшно було повірити, що це більше не мрії й не казки, що тепер він - мій, і вже скоро я увійду в нього, як господиня. Але ці фотографії - як принаймні мені здавалося - робилися не з метою похвалитися своїм багатством, а з метою

показати "зі мною все гаразд, і відчепіться від мене усі". Не беруся судити, наскільки широко на них була посмішка - на перший погляд, Емілі дійсно виглядала задоволеною життям, але я пам'ятала слова Моррінгтона, що після аварії вона почала пити й курити, та і її практично припинене спілкування в мережі (коментарів під постами колишніх подруг вона вже теж не залишала) наводило на думку про затяжну депресію (хоча я, зрозуміло, не психіатр). Я уважно розглядала ці фото, намагаючись зрозуміти, чи були це селфі, чи все ж таки існувала ще одна людина, яка знімала. Деякі з них, у будь-якому разі, явно були зняті з відстані в пару метрів - але це нічого не доводило, адже можна знімати із затримкою зі штатива. Але ані тіні, ані другого ланцюжка слідів на піску, ані інших ознак цієї іншої людини я так і не знайшла. Схоже було, що після аварії й загибелі батька Емілі й справді замкнулася в самотності - що мене, зрозуміло, більш ніж влаштовувало. Чим з меншою кількістю людей з колишнього життя Емілі мені доведеться мати справу, тим краще.

Досліджувала я також поштову скриньку Емілі (з логіном у мене не було жодних проблем, як і в соцмережах - у минулі часи потрібно було б знати всі її паролі, але нині, коли всі ці ідіоти, відповідальні за кібербезпеку, вважають, що біометрія набагато надійніша, відбиток пальця відкривав переді мною усі двері). Але скринька виявилася практично порожньою, якщо не брати до уваги автоматичні повідомлення, що надходили з часу прибуття Емілі до клініки. Здебільшого це були повідомлення про її фінансові справи. "Шановна міс Харбінгер, на ваш рахунок нараховано... Шановна міс Харбінгер, ваш платіж призначено на... З вашого рахунку списано... Ваш платіж отримано, дякуємо." Усім цим - нарахуванням дивідендів та сплатою рахунків - займалися роботи. Втручання не було потрібним, і, наскільки я зрозуміла, Емілі, як і раніше, не займалася справами компанії свого батька. Інших листів у скриньці не було, ані вхідних, ані вихідних - вочевидь, вона видаляла їх після прочитання або відправлення. Корисна, до речі, звичка, я навіть не очікувала такої від читачки книг про єдинорогів (або ельфів, яка різниця).

Що стосується самих банківських рахунків Емілі, то доступ до них я, зрозуміло, перевірила в першу чергу. Проблем із цим також не виникло, але цифри розчаровували. Проте Моррінгтон пояснив мені, що більшість заможних людей тримає на поточних рахунках лише "жалюгідні тисячі", а основні кошти "інвестують на фондовому ринку, зокрема, через індексні фонди". Для мене це все був темний ліс, але компанія Реджинальда Харбінгера якраз і займалася комп'ютерною оптимізацією подібних інвестицій, і вже він-то потурбувався, щоб кошти його доньки були вкладені найкращим чином, отже втручатися в роботу розумних комп'ютерів не було жодної потреби. Як казав Хуан, ніколи не лагодь те, що працює. Хоча для того, щоб розрахуватися з Моррінгтоном, мені потрібно було вивести кошти з цих фондів, але він не вимагав, аби я зробила це просто зараз. Він, звісно, розумів, що мені також потрібні гарантії - спершу я маю щасливо дістатися мого нового дому в Каліфорнії. Не в нашій Каліфорнії, а в їхній Каліфорнії - яка, втім, тепер ставала для мене нашою.

Водночас мені довелося пройти ще одну малоприємну медичну процедуру - точніше, декілька процедур. Зуби у мене завжди були міцні - а от в Емілі, вочевидь, не дуже, попри значно кращі можливості для догляду за ними. Тому мені довелося поставити чотири пломби й коронку, щоб і тут все було, як у неї. Нормальний дантист, звичайно, не став би робити таке зі здоровими зубами (або принаймні дуже здивувався б такому бажанню клієнта), але той, що працював на Моррінгтона, питань не ставив.

І от настав день моєї виписки з клініки. Але замість того, щоб замовити мені таксі до аеропорту, Моррінгтон вручив мені - разом з документами й телефоном Емілі - ключі від автомобіля.

- Вона що - приїхала сюди власною автівкою? Просто зі Штатів? - здивувалася я.
- Саме так.
- Але... до її дому звідси, наскільки я розумію... кілометрів чотириста?
- Майже п'ятсот. І, до речі, ніколи більше не кажи "її дім". Кажи "мій дім".

- І чому ж, в такому випадку, "я" не полетіла літаком?

- Тому що ти... не любиш літати. Зрозуміло, після проходження курсу в клініці ти могла позбутися цієї фобії. Але ж не наймати тепер окрему людину, щоб вона перегнала автівку назад. Тим паче, що коли ти її побачиш, ти навряд чи забажаєш довірити її комусь іншому.

- Але я... гаразд, док, до біса цю комедію! Я навіть не знаю, чи люблю я літати. Мені ніколи не доводилося це робити. Але ось вона літала з батьком у Європу і не тільки.

- З батьком, так. Він надавав їй впевненості. А залишившись самою, та й ще на фоні страху перед аварією, вона набула цю фобію.

- Дивно. Виходячи з логіки, у неї мав розвинутися страх саме перед водінням автомобіля, а не перед польотом пасажиром на літаку!

- Людська психіка - доволі чудернацька річ, - знизав плечима Моррінгтон. - Іноді один страх в ній розвивається, щоб витіснити інший. Але це, як ти знаєш, не моя спеціальність. Ну, ти готова? Ходімо.

Ми пройшли до ліфта, де було лише 4 кнопки - "3", "2", "1" і "-1" - і він натиснув на нижню. Мене це не здивувало - я вважала, що ми спускаємося у підземний гараж. Але, коли двері відчинилися, я не побачила нічого схожого на паркінг. Тільки коридор з білими стінами й зачиненими металевими дверми. У коридорі стояла пуста гола каталка, нікельовано виблискуюча у білому світлі плафонів на стелі. І тут було значно холодніше, ніж нагорі.

- Де ми? - спитала я, вже здогадуючись про відповідь.

- У моргу, - не зрадив моїх очікувань Моррінгтон.

Розумом я усвідомлювала, що Моррінгтону я потрібна живою, поки він не отримає грошей, та й взагалі, якби він хотів мене позбутися, то не став би облаштовувати все так театральню, я б просто не прокинулася після чергового сніданку чи вечері - і все ж я відчула себе незатишно. Майнула думка, що в мене навіть шпильки під руками нема - її нема куди встромити, моє волосся встигло відрости ледве на сантиметр...

- І що ми тут робимо? - рівним тоном поцікавилася я.

- Йдемо в гараж, - відповів Моррінгтон буденним тоном і показав рукою у кінець коридору. - Вихід там, - але, коли я, вже зовсім заспокоївшись, пішла вперед поруч з ним, додав:

- Але спершу хочу щось тобі показати. Або когось.

Він повернувся до одних з бокових дверей, на яких був кодовий замок, і швидко натиснув декілька кнопок (ідентифікації за відбитком пальця він явно не довіряв). Замок клацнув. Моррінгтон відчинив двері, за якими було абсолютно темно, і зробив запрошуючий жест.

Входити в цю темряву зовсім не хотілося, але я все ж зробила крок всередину, боковим зором не випускаючи Моррінгтона з виду. Він клацнув вимикачем. У глибині приміщення загорілося світло, але зовсім не яскраво, осяявши зсередини щось на кшталт величезного акваріума. Це був скляний куб заввишки (і завширшки) з людський зріст, заповнений каламутною білястою рідиною. І в цій рідині, скрючившись майже до пози ембріона, плавало голе людське тіло. Тіло жінки. Обличчя я в такому ракурсі й крізь цю каламуть розгледіти не могла (і, здається, волосся там також було негусто), але обриси фігури не залишали в цьому сумнівів.

Моррінгтон не рушив далі від дверей, і я також не стала підходити до куба - залишати його у себе за спиною до біса не хотілося, відчуття, що варто мені це зробити - і він зачинить мене тут і вже ніколи не випустить, було хоча й ірраціональним, але майже нестерпним. Тож я лише запитала:

- Це Емілі?

- Так.

- І що вона тут робить?

- Плаває у формаліні, - усміхнувся він.

- Я маю на увазі - навіщо ти зберігаєш такий доказ?

- У наукових інтересах, - знову посміхнувся він. - Ну і, крім того... як додаткову гарантію.

Якщо раптом виникнуть будь-які проблеми з твого боку - яких, я сподіваюся, не буде, але якщо все ж таки - наприклад, ти вирішиш, що ніхто не зможе взяти у тебе аналіз крові без постанови суду, для якої немає підстав... це тіло можуть знайти. Зрозуміло, його знайдуть не тут. Але генетичний аналіз будь-якої його тканини - будь-якої! - покаже, що це і є справжня Емілі Харбінгер. А отже, та, інша - самозванка. І знаєш що? Навіть твоє щире зізнання буде для суду звучати, як фантастичне оповідання. Тобто собі ти зашкодити зможеш, а мені - ні. Жоден обшук в цій клініці не зможе довести, що я застосовую технологію, якої офіційно не існує. Тобто фахівці, звичайно, будуть губитися в здогадах, як саме виник такий вражаючий випадок химеризму, і, ймовірно, дійдуть висновку, що це було зроблено штучно, але висунути мені звинувачення не зможуть. Презумпція невинуватості, ти ж знаєш. Неможливо звинуватити в отруєнні у світі, де невідоме саме поняття "отрута". Що стосується причини смерті Емілі, то експертиза покаже, що вона померла від передозування наркотиків, які, вочевидь, почала приймати після аварії, щоб заглушити фізичний і душевний біль - причому сталося це за багато миль звідси й без будь-якого зв'язку зі мною. ("Чи було це правдою, щодо наркоти? - подумала я. - Досі він згадував тільки паління й алкоголь, але, можливо, ще й це? Втім, байдуже - на мене це аж ніяк не вплине, у мене не її тіло, а лише її гени...") Отже, - продовжував він, - я дуже сподіваюся, що ти й надалі залишишся розумною дівчиною і чесно виконаєш свою частину угоди. Ну а я, своєю чергою, готовий дати додаткову гарантію тобі. Хоча, як я вже говорив, я впевнений, що моя робота зроблена бездоганно і жодних ускладнень медичного характеру у тебе не буде - але якщо раптом у тебе виникнуть бодай якісь симптоми, що турбують тебе - коли б це не сталося, хоч через десять років, звертайся до мене. Я навіть не візьму з тебе додаткову платню. Ти, звичайно, запитаєш, з чого б це я такий добрий? (Саме це я і збиралася запитати.) Бачиш, гроші - все ж таки не єдине, що мене хвилює. Не буду говорити "не головне", але - не єдине. Науковий результат теж важливий. Нехай навіть я і не можу пред'явити його медичній спільноті, мені самому важливо знати, що розроблена мною методика працює саме так, як я передбачав. А якщо раптом ні - то в чому я помилився і як це виправити. Сподіваюся, такої необхідності не виникне, але - я ж одразу попередив тебе, що це експериментальна методика, а абсолютних гарантій у медицині не буває.

Мене не дуже занепокоїли його слова. Просто він сам хотів отримати ще одну додаткову гарантію, от і все. Мовляв, якщо я все ж спробую мухлювати з оплатою, мені згодом ще може знадобитися допомога, яку, окрім нього, не зможе надати більше ніхто.

Ми вийшли з моргу в гараж, як він і обіцяв, і я побачила ту саму автівку, яку я б "не захотіла довірити нікому іншому". Це виявився шикарний яскраво-червоний кабриолет "Феррарі Каліфорнія". Я не така фанатка тачок, як деякі хлопці - я звикла оцінювати їх (як, мабуть, і взагалі все на світі) з погляду практичної корисності, а не крутості. В нетрях Тіхуани краще їздити на чомусь маленькому і пошарпаному (але надійному), аніж на тому, що привертає загальну увагу й викликає задрісну ненависть до власника, який наслідуються не просто бути заможним, а ще й демонстративно хизуватися цим. Таку автівку там би негайно викрали (можливо, що й разом із господарем, щоб вимагати викуп), а якби це не вдалося - розпороли б шини, порізали б корпус, розбили б скло та насцяли у салон. Але це в нетрях Тіхуани, які більше не були моїм світом. І бажання сісти за кермо такого красеня, знаючи, що тепер він мій і тільки мій... така, зізнаюся, навіть для мене це переважувало незручності п'ятсоткілометрової дороги.

Ну принаймні спочатку. Після того, як я без жодних проблем перетнула кордон ("Ласкаво просимо додому, міс Харбінгер!") - я мчала в автівці з відкритим дахом відмінним американським шосе вздовж океану, підставивши обличчя сонцю і теплому вітру - просто-таки живе втілення рекламного плаката "Життя вдалося" (хіба що вітер не розвівав моє волосся - нема чого було розвівати, перуку я поки що зняла). Добре, що на шосе були й інші автівки, інакше важко було б стримувати інстинктивне бажання втопити педаль у підлогу ("Не ганяй по 200 миль на годину, адже нам не потрібна ще одна аварія", - повчав мене Моррінгтон при розставанні, і я огризнулася: "Сама знаю!", але тут зрозуміла, що попередження було не зайвим).

Проте поступово захват змінювався втому, і я вже не могла дочекатися, коли закінчиться ця бісова дорога.

До свого дому, який я досі бачила лише на світлинах та мапах гугла, я під'їхала вже у темряві. Залишивши автівку в гаражі, я обійшла дім з боку фасаду, опинившись на широкому напівкруглому майданчику з басейном посередині. З двох боків, південного і північного, дім оточували ті самі порослі невисокими соснами скелі, з третього, західного, довгі сходи спускалися до океану, звідки долинав шум прибою. Вдень все це мало мати дивовижний вигляд, але зараз темна, без жодного вогника громада будинку на фоні чорних чагарників і беззоряного неба (вдень було сонячно, але до вечора натягнуло хмарність) здалася мені похмурою і навіть дещо зловісною. Немов я все ще була у Тіхуані й переді мною був занедбаний будинок в незнайомому районі, де міг приховуватися хто завгодно. "Ти просто втомилася з дороги, і взагалі, час позбуватися колишніх інстинктів!" - сказала я собі, намацала в кишені ключі й, піднявшись на ганок, відчинила вхідні двері.

Всередині панувала цілковита темрява - всі жалюзі на вікнах були опущені. Я помацала рукою ліворуч, потім праворуч від дверей, намагаючись знайти вимикач - але все марно. "Та де ж вмикається це довбане світло?"⁸ - пробурмотіла я англійською, і в наступну секунду з м'яким клацанням воно спалахнуло. Розумна автоматика просто очікувала на команду "light, turn on".

Але це я збагнула вже пізніше. Бо в ту мить мені було не до роздумів про можливості голосового інтерфейсу "розумного дому". Замість порожнього холу я побачила натовп, який, вочевидь, мовчки чекав на мене в темряві. У цілковитій відповідності до думок, які щойно промайнули у мене, про банду, що чекає у руїнах на самовпевненого лоха, який мав дурість сунутися в чужий район.

Ну гаразд, не те щоб натовп, але дюжина осіб там була. А я була сама, і в мене не було жодної зброї.

Навіть шпильки.

- Сюр-при-и-из!

Вони протягнули це хором, а потім розреготалися. Напевно, їм здався дуже смішним вираз мого обличчя. Їхнє щастя, що в мене не було при собі ствола. Я б почала стріляти ще до того, як вони дійшли до "приз". Зрештою, вони ж вдерлися до мого дому, чи не так? А при такій чисельній перевазі супротивника врятувати може тільки швидкість і рішучість. Як у тому провулку, де я вперше зустрілася з Хуаном.

Втім, я вже збагнула, що на бандитів ця весело регочуча компанія з ідіотськими паперовими ковпаками на головах не схожа. Вже точно не головорізи, надіслані Альваресом - але й навряд чи місцеві грабіжники, які вирішили обчистити заможний будинок під час відсутності хазяйки. Занадто розслаблені й занадто невідповідно вдягнені - особливо дівки, яких у компанії було навіть більше, ніж хлопців. На справу не ходять з таким макіяжем і вже тим паче в таких туфлях, в яких неможливо ані бігти, ані битися. Але я все одно, хто ці люди? Я їх не знала. Я, зрозуміло, ретельно вивчила всіх приятелів і подруг Емілі, яких знайшла в соцмережах. І навіть родичів та друзів її покійного батька, а також керівництво його компанії. Але тепер переді мною не було жодного знайомого обличчя.

Хто ви такі? - спитала я. - Як ви сюди потрапили? Це приватна власність.

Мої слова викликали новий вибух сміху, а потім одна з них - круглолиця пишногогруда блондинка з довгим, пофарбованим у блакитний колір волоссям, блискітками на губах і двома сережками - одна в правій ніздрі, інша в голому пупку (ненавиджу подібне самоскалічення!) - побігла до мене, розкидаючи руки, і з криком "З днем народження, Емі!" обвила мене руками, обдавши нудотним запахом чи то карамелі, чи то солодкого лікеру, а потім звучно чмокнула в щоку (з дитинства ненавиджу поцілунки, еге ж).

Для інших це стало сигналом, і вони на повний голос, зображуючи урочистий вигляд, заспівали: "Happy birthday to you, happy birthday to you..."

⁸ Where does this fucking light turn on?

От же ж дідько. Я, звісно, забурила усі числа, пов'язані з Емілі - дату народження, дату аварії, номер соціального страхування, номер телефону і так далі, аж до дат народження і смерті її матері, яку сама Емілі зовсім не пам'ятала. Але для мене все це було абстрактним набором цифр, необхідним для заповнення різних форм і документів. Я не звикла асоціювати ці цифри з власним життям, і в мене зовсім вилетіло з голови, що день народження Емілі якраз сьогодні (точніше, я взагалі не замислювалася, яке сьогодні число). Бісів Моррінгтон, міг би й нагадати - чи він також забув?

Але головне, звичайно, не це, а те, що він ані словом не згадав про цих друзів Емілі. І, звичайно, не зі злого умислу - хто-хто, а він був якнайменше зацікавлений, щоб хтось запідозрив, що я не вона, а інша. Очевидно, він просто сам поняття про них не мав. Я вже зрозуміла, що саме сталося. Мабуть, намагаючись вийти з депресії після аварії та загибелі батька, Емілі не просто замкнулася в собі, топлячи тугу в алкоголі (і, можливо, наркотиках). Вона взагалі вирішила почати нове життя, в якому якомога менше нагадувало б їй про колишнє. У тому числі завела собі нових друзів - а також, цілком можливо, нові акаунти в соцмережах під новим ім'ям, новий телефон, з якого заходила туди, нову електронну пошту - і бозна-що ще. А Моррінгтону вона про все це просто не розповідала - та й не зобов'язана була, адже він не був її психіатром або психологом. Хоча кричуще-червоний "феррарі" теж був частиною цього нового стилю життя - раніше у неї був лише скромний "форд", який майже весь час (і досі) стояв у гаражі, бо тоді Емілі найчастіше їздила з батьком на його "лексусі". Але Моррінгтон не надав належного значення цій зміні машини - саме тому, що не був психологом - а дарма. Тепер у нас можуть виникнути проблеми... Тепер все, що я знала про колишніх знайомих Емілі, марне, а про нових я не знаю нічого - навіть їхніх імен.

- Вибачте, - пробурмотіла я, коли вони востаннє раз проспівали "to you-u-u". - Я дуже втомилася, шість годин за кермом. Туго думається. Як ви все ж таки увійшли? Невже я забула замкнути двері?

Вони, здається, і це схильні були сприйняти за дотепний жарт, але блакитноволоса вперше поглянула на мене серйозно і з тривогою:

- Але, Емі, ти ж дала мені ключ ще пів року тому!

Вочевидь, це тепер "моя" найкраща подруга. Дізнатися б, як її звати...

- Так, звичайно, - кивнула я з неприродною посмішкою. - Але, я маю на увазі - ти що, запросила всіх сюди від мого імені? Адже я була в клініці й сама точно не знала, коли повернуся. Лікар сказав мені це тільки сьогодні вранці.

- Так, - кивнула та, - але ж ти казала мені ще перед від'їздом, що це ненадовго, і до дня народження ти точно повернешся, а якщо ні - даси мені знати. Ну а оскільки ти цього не зробила, я вирішила, що все за планом. Хіба ти не пам'ятаєш? - вона знов подивилась на мене з тривогою. - Тебе там так перегодували таблетками?

- Ну, загалом... дійсно, курс інтенсивної терапії... - пробурмотіла я. - Але зі мною все гаразд. Просто дуже втомилася. Тож, друзі, дякую, але... - я вже збагнула, що найголовніше - це якнайшвидше їх випроводити, а там я знайду в домі й новий телефон, і комп'ютер Емілі, а в них - всю необхідну інформацію. Всі присутні - з категорії "20+", тобто з покоління ідіотів, що викладають повне досє на себе в інтернет. Вже завтра я буду знати про них усе. А, ось іще що не завадить... - Дайте-но я вас всіх зфоткаю! - запропонувала я, дістаючи телефон.

Вони, звісно, охоче вишикувалися у два ряди, і я зробила декілька знімків. Деякі, щоправда, завзято корчили гримаси, і я суворо прикрикнула: "А тепер всі зробили кам'яні обличчя, як на паспорт!" і клацнула ще пару разів. Дуже добре. Тепер шукати інформацію про кожного з них буде зовсім просто.

- А зараз, друзі, я справді прошу мене вибачити. Ми повеселимося іншим разом, а зараз я можу думати тільки про те, щоб плюхнутися у постіль.

- У постіль ми завжди встигнемо! - хтиво посміхнувся довготелесий хлопець у футболці Єльського університету (хоча, на мій погляд, для студента він був уже застарий) - і одразу ж

отримав стусана від дівичі поруч, мабуть, його подружки. Дуже добре, а то я вже встигла злякатися, чи не "мій" це бойфренд. Не збентежившись цим потиличником, він продовжував: - А зараз йдемо за стіл. Тобі нічого не доведеться робити, Емілі - ми вже все приготували. Не кидати ж тепер всю цю їжу...

- Та випивку! - підхопив інший хлопець, пузатий і з бородою. З цим вони, здається, вже розпочали, не дочекавшись мене.

- Та інші сюрпризи! - підморгнув "студент".

Гаразд, подумала я, тільки зараз відчувши, як зголодніла. Звісно, якщо я їх зараз прожену, вони не заберуть жрачку з собою, але... не будемо загострювати. Я цілком можу зайняти позицію, що дозволяє більше слухати, ніж говорити. З бесід у нетверезому товаристві можна дізнатися навіть більше, ніж з соціальних мереж, де кожен може відредагувати або стерти слова, які необережно вирвалися.

Мене почесним ескортом відвели до їдальні (вони краще за мене знали, де знаходиться їдальня в моєму домі) і всадили у велике шкіряне крісло, в яких зазвичай сиділи головні злодії в "бондіані" - його спеціально притягли й поставили на чолі столу. Вигляд цього столу підтвердив, що почали тут без мене (загасивши світло, напевно, лише тоді, коли почули шум автівки, що під'їхала), але торта "шляхетно" не торкнулися, і мені довелося, зрозуміло, задувати 26 свічок. Потім настала черга подарунків - здебільшого це був усілякий непотріб (що корисного можна подарувати тій, в якій й так все є?) Включаючи, між іншим, чергову книжку про ельфів (здається, це було продовження тієї, що відправилася у сміттєспалювач клініки під Тіхуаною), але, звичайно, не просту, а з адресованим мені підписом від автора. Дівича, яка зробила цей подарунок, похизувалася, що спеціально заради цього моталася в інший штат, де той проводив автограф-сесію. Я подякувала і подумала, чи є на моїй віллі сміттєспалювач. За логікою, повинен бути - адже мій "батько" був серйозним бізнесменом, а отже, мав подбати про легке знищення, а не просто викидання, непотрібних паперів.

По-справжньому мені сподобався хіба що подарунок блакитноволосої (при тому, що, як і раніше, зовсім не подобалася вона сама) - це була гітара, причому відмінної якості. Раніше мені ніколи не доводилося тримати в руках настільки хороший інструмент. Я не втрималася й одразу ж, попри свою "смертельну втому" (яку й справді відчувала, але не настільки смертельну), зіграла й заспівала їм довгу мексиканську злодійську баладу. Текст її насправді мені ніколи не подобався - занадто нудотно-сльозливий, як і все у подібному жанрі, а в кінці взагалі нісенітниця, де дівчина збирає для поховання рештки свого коханого, розчленованого конкуруючою бандою: "Руки були в зміїному кублі, голова в осині гнізді, а спина лягла у мурашник" - ну де автор бачив осині гнізда такого розміру, щоб туди помістилася людська голова?! Але мелодія там дуже гарна - до того ж слів вони напевно все одно не розуміли.

Я взяла останній акорд і подивилася на моїх слухачів. Мене здивував вираз їхніх обличчя. Вони дивилися на мене мало не розширеними очима. "Імовірно, я щось нетипове граю, - промайнуло у мене в голові. - Звідки доньці американського мільйонера знати шансон мексиканських нетрів? Хоча - в епоху інтернету знати можна що завгодно! А може, я просто граю недостатньо добре? Емілі вміла краще? Посилатимуся на втому..."

- Емі, - порушила, нарешті, мовчання одна з дівичь (її звали Клер - деякі імена я вже засвоїла з їхніх звернень один до одного), - коли ти навчилася так грати?

- А що - раніше було гірше? - усміхнулася я.

- Ну, відверто кажучи, так. Видно було, що ти намагаєшся, але... Та й зі слухом і голосом у тебе було... Я тобі не говорила, звичайно, але ти ж знаєш, я сама в групі грала... взагалі, я завжди вважала, що музика - це не твоє. Але тепер беру свої слова - тобто думки - назад.

От же ж дідько. Я жодного разу не чула, як Емілі грає і співає - вона не викладала це в інтернет, напевно, сама розуміла, що не варто цього робити. А я, виходить, роблю це занадто добре. Але що поробиш - якщо я вмю щось добре, я просто не здатна зробити це погано.

- Брала уроки в одного професіонала, - пробурмотіла я. - Мексиканця. Він раніше грав у

симфонічному оркестрі в Мехіко.

Чесно кажучи, я навіть гадки не маю, чи є в симфонічних оркестрах гітаристи, чи там тільки усілякі скрипки та духові інструменти. Той хлопець з банди, що навчив мене азів, вже точно ніяким професіоналом не був - у музиці, я маю на увазі - а далі я вже здебільшого вивчилася сама, іноді підглядаючи прийоми у гітаристів в інтернеті, коли вай фай був достатньо хороший, щоб качати відеоролики. Тож я просто лягнула перше, що спало на думку і звучало поважно. Але їм це цілком згодилося, тепер уже всі дружно почали мене хвалити й просити зіграти ще, а один хлопець навіть зробив комплімент моїй іспанській, заявивши, що я співаю "майже без акценту", йолоп. Але оскільки вже серед них був хоч хтось, хто знає іспанську, я вирішила, що не варто надто старатися у блавному репертуарі (а іншого я практично не знала), тож зіграла їм ще коротеньку п'єсу без слів, яку вивчила по інтернету, і відклала інструмент, посилаючись на втому.

Бенкет продовжився своїм ходом, з неодмінними тостами, які були для мене випробуванням, бо мені потрібно було пояснити їм, що я більше не п'ю. Я сказала, що після курсу терапії в клініці починаю нове життя, і пити буду лише сік або газовану воду (і, до речі, палити теж кинула, тому загаси, будь ласка, цигарку, Джиме, так, я серйозно, і так, травки це теж стосується!). І, природно, замість того, щоб просто визнати мій вибір, мене почали вмовляти "символічно", "потрошки" і "в останній раз". Якби я і справді була алкоголічкою, що вирішила зав'язати, за такі підбурювання їх слід було б убити - у колишнього алкоголіка не те що єдиний ковток, але навіть вигляд і запах спиртного здатні викликати рецидив, пустивши псу під хвіст місяці й роки утримання, тому і кажуть, що алкоголіки колишніми не бувають. Хоча, можливо, проблеми Емілі ще не встигли зайти настільки далеко - а можливо (і скоріш за все) цей п'яний натовп просто не усвідомлював їхньої серйозності. Або ж вони просто не вірили, що та Емілі, яку вони знали, всерйоз вирішила зав'язати, і вважали, що вона просто грає в пай-дівчинку. Зі мною - теперішньою, справжньою - нічого б не сталося від пари чарок лікеру (нічого міцнішого я не п'ю вже хоча б тому, що не подобається смак), і я могла б і "підтримати компанію" - але мене драгувала їхня ідіотська наполегливість. Хлопці в банді значно краще розуміли слово "ні".

І ось після чергової моєї відмови піднявся Девід Єльський Університет та оголосив:

- І справді, віскар - це низькопробно. Це для вульгарних реднеків. Думаю, дівчатка, настав час відтягнутися по-дорослому, - і він зі змовницьким виглядом дістав з кишені пакет з білим порошком та запрошувально помахав ним у повітрі. Нетверезі "дівчатка" (серед яких були й хлопчики) зустріли це захопленим верещанням і вигуками "Wow!". Хтось вже витягав та згортав у трубочку стодоларові купюри (підозрюю, що в епоху загальної безготівки ці купюри потрібні були їм виключно для цього).

- Прибери це, - жорстко наказала я.

- Та покинь, Емілі, - скривився Девід, - невже ти хочеш сказати, що зав'язала і з цим також? Це ж першокласний кокс, чистий, немов сльоза янгола. Він не викликає фізичної залежності.

Багато ти знаєш про сльози янголів, тупий американський хлюст. Мені уявилося обличчя Хуана, коли він чиркав запальничкою в калюжі власної крові й бензину, щоб не потрапити в руки тих, чий бізнес - такі ось пакетики.

- Я - сказала - прибери, - викарбувала я. - Я не бажаю бачити *це* у своєму домі.

- Та годі тобі, Емі, - роздратовано обернулася до мене дівка Девіда, імені якої я й досі не знала (сам він називав її просто "цукерка"). - Відколи це ти стала такою благочестивою? Не хочеш сама - ніхто не змушує, але не псуй іншим свято.

І тут мене прорвало.

- По-перше, - сказала я крижаним тоном, - це *моє* свято. Своє можете влаштовувати десь в іншому місці. А по-друге, хтось з вас колись був у нетрях Тіхуани? Звісно, ні. Навіть як турист.

- Я була... - пискнула ще одна дівка, але я одразу ж осадила її:

- Ти була в туристичному кварталі. Не в нетрях. Такі, як ви, бояться навіть зазирнути туди

- і, взагалі-то, правильно роблять. А уявіть, як це - там жити. Ви розумієте, що таке жити в місті з середнім рівнем у сто вбивств на сто тисяч жителів? Вас вчили рахувати у ваших довбаних школах? Це означає, що якщо ти живеш там десять років, то ймовірність твоєї загибелі - один відсоток. Якщо п'ятдесят, то п'ять. Скажете, п'ять відсотків - це не так вже й багато? Але це в середньому по місту. Не в нетрях. В нетрях ця ймовірність значно вища. Там насправді до п'ятдесяти доживають не так щоб дуже багато. Через таку ось погань. Не тільки через неї, але через неї в першу чергу. Чи знаєте ви, що таке війни картелів? Знаєте, скільки людей гине на південь від вашого довбаного кордону, щоб такі нудьгуючі багатенькі жлоби, як ви, закидалися на своїх вечірках? - дідько, я сказала "вашого довбаного кордону". Треба було сказати "нашого". Хоча "нашого довбаного кордону" теж звучить якось неприродньо. - Ви, звичайно, можете сказати, що нема чого їх жаліти, бо вони погані хлопці, - продовжувала я. - Але, по-перше, через війни наркокартелів гинуть не лише самі члени картелів. Але часом і цілком невинні та випадкові люди. По-друге, у цих хлопців часто просто не було вибору. У них же нема заможних предків, які оплатили б їм навчання в Єлі. Якщо ти народився в нетрях Тіхуани - або у будь-якому іншому подібному місці - у тебе один шлях - в банду. А по-третє, якщо хтось і має право їх засуджувати, то тільки не ви. Які зневажають їх і відгороджуються від них прикордонними стінами, але при цьому охоче купують кокс для своїх дебільних тусовок. Платячи наркобаронам за те, щоб ці хлопці й надалі продовжували вмирати заради вашого хвилинного тупого кайфу. Хоча чим ви кращі за них? Лише тим, що вам пощастило народитися в іншій частині Каліфорнії. На північ, а не на південь від кордону. Це вже точно не ваша заслуга. Навіть ваші гроші - насправді не ваші. Все, що ви маєте - ви маєте завдяки своїм заможним батькам. Всі ви. Винятків нема! - підвищила голос я, побачивши, що хтось намагається заперечити. - Навіть ваші білли гейтси та ілони маски, які нібито створили свій бізнес з нуля - я читала історію їхнього успіху. Жоден з них не починав з нетрів. Всі - вихідці із заможних та шанованих родин. А серед вас нема жодного Білла Гейтса, - строго кажучи, я не могла знати цього напевно, але інтуїція мені підказувала. Якщо ти дожила в нетрях Тіхуани до двадцяти трьох і при цьому не спилася, не сторчалася і не сіла - ти вмєш розбиратися в людях. Жодного з цих піжонів я б не взяла до своєї банди навіть на найбільш допоміжні ролі. - Скільки коштувало твоє навчання в Єлі, Девіде? Тисяч триста за весь час? Це шість мільйонів песо. В Тіхуані таких грошей вистачило б, щоб витягнути зі злиднів цілий квартал. І на що ти витрачаєш ці гроші? На те, щоб зробити світ кращим? Ні. На те, щоб фінансувати наркобаронів, які торгують смертю, - останнє прозвучало дещо пафосно, але по суті було правдою.

- А ти-то сама? - знайшовся, нарешті, Девід. - Ти багато мільйонів свого татуса роздала жебракам?

- Ні, - здала назад я, згадавши, хто я нині. - Тому що я знаю, що допомогти можна лише тому, кого ти знаєш особисто. Будь-які пожертви фондам і благодійним організаціям просто осядуть в чужих кишнях. Але якщо я і не роблю світ краще, я принаймні не витрачаю свої гроші на те, щоб зробити його ще гіршим.

- Відколи ти зробилася такою благочестивою? - знов злобно запитала "цукерка". - Схоже, тобі добряче промили мізки у цій твоїй мексиканській клініці!

- Можеш вважати й так, - кивнула я. - Цей вираз завжди вживають у негативному сенсі. Але ж насправді "мити" - означає очищати від бруду. І я не хочу більше бачити бруд у своїй оселі. Отже, Девіде, забирай своє лайно і геть звідси. І шльондр своїх прихопи.

Я вжила множину, маючи на увазі всіх "дівчаток", що жадали долучитися до його "сюрпризу". Але "цукерка", природно, сприйняла це виключно на свій рахунок.

- Девіде, - прошипіла вона, - ти що, так і будеш сидіти й слухати, як вона мене ображає?

Він, взагалі-то, не сидів, а стояв. І я не дуже розуміла, що він, на її думку, повинен був зробити - викликати мене на дуель? Але він лише покірно сховав наркотику в кишню і пробурмотів: "Думаю, нам дійсно краще піти, Ліз".

Зрозуміло, що за цими двома потягнулися й інші. Хтось йшов мовчки, хтось ніяково

бурмотів на прощання: "Гаразд, Емілі, ми розуміємо, ти втомилася, якось іншим разом..."

М-да, подумала я. Даремно я все ж таки настільки розійшлася. І найголовніше, не пила нічого міцнішого за колу. Уявляю, чого б я могла їм наговорити, якби піддалася їхнім підбурюванням. А тепер навіть п'яною, за порадою Моррінгтона, не прикинешся. Всі знають, що я якраз була єдиною тверезою серед усіх.

Зрештою залишилися лише я і блакитноволоса. Я досі так і не знала її ім'я. Тобто декілька разів я чула, як до неї звертались, але її називали при цьому просто "Ді"⁹, що могло бути скороченням від чого завгодно. Дафна, Даяна, Дебора, Деніз, Долорес, Дороті... Тільки грінго здатні скорочувати ім'я людини до однієї літери. Мене завжди вражало, як нація, якій лінки навіть вимовити ім'я (чи будь-яке слово довше п'яти літер) повністю, могла стати першою у світі.

Такий вже він, вочевидь, цей світ.

- Дякую за гітару, - сказала я ще раз. - Це був єдиний подарунок, який мені сподобався.

- Я рада, - посміхнулася Ді. - І ти дійсно класно грала. Я тільки не зрозумію, коли ти встигла так навчитися. Просто у клініці, чи що?

Слід якнайшвидше з'їхати з цієї небезпечної теми.

- Так, - відповіла я вголос. - Це... частина комплексної терапії. Лікування мистецтвом.

- Ти ж казала, що тобі не треба лікуватися. Що їдеш просто перевіритися про всяк випадок, чи все гаразд.

- Ну так, - імпровізувала я на ходу. - Фізично все виявилось гаразд. А психіка все ще не оговталася. Знадобилося лікування. Ти, напевно, скажеш "воно і видно"? - усміхнулася я.

- Ти штовхнула класну промову, - заперечила Ді. - А вони придурки. Девід мені ніколи не подобався.

Я окинула сумним поглядом довгий стіл, заставлений тарілками з недоїдками й келихами. В одній з недопитих чарок плавав недопалок. Інша була перекинута, і на скатертині розпливлася велика темно-червона пляма, немов калюжа крові.

Цікаво, чи є тут прислуга? Постійної точно немає, але хоча б приходяща? Чи мені доведеться прибирати все це самій? Зараз займатися цим вже точно не хотілося - я дійсно неабияк втомилася. А якщо залишити до ранку, на бенкет налетять мухи та інша погань. Навіть живучи у нетрях, я завжди суворо стежила за тим, щоб не перетворювати своє житло на розплідник для комах.

- Я поприбираю тут, - шляхетно запропонувала Ді, простеживши напрямок мого погляду. - А ти поки лягай.

- Чудова ідея! - вдячно зітхнула я. - Дорогу потім знайдеш?

- Не вперше, - усміхнулася Ді.

А от мені орієнтуватися в цьому величезному домі було вперше. Довелося, вийшовши з їдальні, дістати телефон і завантажити план дому, щоб відшукати хазяйську спальню.

Там було вікно на всю стіну з видом на океан (напевно, чудовим в сонячний ранок чи місячну ніч, але не у хмарну пору, отже я скомандувала "штори, закрити") і ліжко такого розміру, що на ньому можна було з однаковим успіхом лежати хоч вздовж, хоч впоперек. Я ніколи в житті таких не бачила. Тільки побачивши це ліжко, я зрозуміла, наскільки сильно хочу спати. Ліжко було вже застелене чистою, приємно пахучою білизною, і я забралася туди, ледь не застогнавши від задоволення. "Welcome home, Emily Harbinger!" - подумки сказала я собі й через хвилину вже спала.

Прокинулася я від відчуття, що в кімнаті хтось є.

У домі все було ідеально - не рипіли ані двері, ані половиці (власне, половиць там не було взагалі, а всю підлогу спальні вкривав пухнастий білий килим, що глушив усі звуки), але відчуття безпеки у мене розвинене чудово, як у кожного, хто жив (і вижив) на вулиці. Найменший незвичайний рух повітря або ледь відчутний чужий запах здатні висмикнути мене з

⁹ Тобто "D".

найглибшого сну.

Я лежала на животі, обхопивши руками подушку, але моя голова була повернута в бік дверей, і, обережно напіввідкривши праве око, я побачила, що двері відчинені. Тьмяне нічне освітлення з коридору окреслювало силует фігури, що входила до спальні. Світло падало ззаду, і я не могла розрізнити риси обличчя, але фігура була безумовно жіночою, і до того ж я відчувала слабкий карамельний запах. Це була Ді.

І, наскільки я знову-таки могла зрозуміти при такому освітленні, вона була повністю голою.

Зізнаюся, навіть в цю мить я все ще гальмувала. Я подумала, що Ді, на правах найкращої подруги, просто вирішила залишитися переночувати, не питаючи мене - в домі повно гостьових спалень. Хоча я, запитуючи, чи знайде вона дорогу, мала на увазі зовсім не це. (Можливо, до речі, на це розраховувала й решта компанії - не планували ж вони сідати за кермо п'яними та обдובганими? Тепер їм, напевно, довелося викликати собі такси. А може, у них і персональні шофери є, чорт їх знає.) Ну а оскільки Ді, на відміну від мене, все ж таки пила, то просто помилилася дверима. Я замукала наче як уві сні, даючи їй шанс ретируватися, не потрапляючи в незручне становище.

Але її реакція виявилась протилежною.

- Скучила? - промуркотіла вона і кинулася до ліжка мало не бігом, - Особисто я жадливо!
От же ж ді-і-ідько!

Звичайно, мені слід було здогадатися раніше. Але Емілі - та Емілі, яку я знала по інтернету і записах бесід - не була лесбійкою. Попри відсутність бойфренда і репости на підтримку ЛГБТ. Так само як і репости на підтримку коал не робили її коалою. Їй подобалися чоловіки - це було очевидно з її кіношних смаків. Красиві, сильні, впевнені в собі - і при цьому не молоді хлопці, а вже зрілі та успішні. Ймовірно, такі нагадували їй батька. І ніде вона не показувала жодного натяку на сексуальний інтерес до жінок. Навряд чи тому, що вона соромилась за себе особисто або за батьківську компанію. У наші дні в Штатах такого ніхто не соромиться - скоріше це може піти в плюс.

Але це було до аварії. А після, шукаючи виходу з депресії, вона, напевно, дійсно впала у всі тяжкі. Вирішила "поекспериментувати" не тільки з алкоголем і наркотиками, але й і з *цим* також. І раптом зрозуміла, що їй сподобалося. А може, їй і не настільки була важлива тілесна складова - просто це було умовою близькості з Ді...

Але довго розмірковувати над тонкощами чутливої душі Емілі в мене не було часу, оскільки Ді вже наполегливо лізла до мене під ковдру, намагаючись притиснутися своїм гарячим вологим тілом (якому, до речі, не завадило б скинути кілограмів десять).

- Ні, - я відсунулася від неї. Хоча формально моя присяга стосувалася лише чоловіків, я вже точно не збиралася "експериментувати"!

Але Ді, вочевидь, вирішила, що я просто граю з нею, і полізла знову.

- Я сказала "ні", Ді! - вигукнула я, відштовхуючи її руки.

- Настільки втомилась, так? - її грайливий тон змінився співчутливим. - Нічого, ти можеш просто лежати й розслабитися, я все зроблю сама...

Послатися, чи що, й справді на втому, запропонувати перенести все на завтра, а потім якось подікатніше спустити все на гальмах при світлі дня? Ні, не мій стиль. Не знаю, як там колишня Емілі, а я звикла розв'язувати будь-які непорозуміння максимально швидко та чітко.

- Ді! - я сіла на ліжку обличчям до неї, водночас відгороджуючись від неї зігнутими в колінах ногами. - Я серйозно. Вилазь з мого ліжка. Можеш переночувати у будь-якій гостьовій спальні, якщо хочеш.

- Виходить, от як? - вона також сіла. - Виходить, тепер я для тебе просто "Ді"?

А як, блін, інакше, якщо я не знаю твого повного імені, подумала я й одразу ж збагнула - вочевидь, у них з Емілі були одна для одної якісь снюсюкаючі прізвиська для інтимної атмосфери. Які я не стала б вживати, навіть якби знала.

- Ді, - твердо сказала я. - Я вдячна тобі... за посуд, гітару і взагалі... Але ти повинна зрозуміти: те, що між нами було - це була не я. Не справжня я. Після аварії моя психіка була понівечена ще сильніше, ніж моє тіло. Мені хотілося забути все, що зі мною було. Аби якось відволіктися і розвіятися, я була готовою на все. Буквально на все. І просто котилася під укіс. Якби так і продовжувалося, через рік-другий я б тупо здохла від передозу. А може, й раніше. Я не думаю, що тобі б це сподобалося. Але й зупинити мене ти б не змогла. А в клініці мене знову повернули до норми. Я знову стала собою. Або навіть кращою, ніж була до аварії. Але тепер вже мені треба забути те, як я жила цей рік після аварії. Точніше, не забути, але залишити у минулому. Ніби це було з іншою людиною. Не зі мною. Власне, так воно й було.

Цікаво що я не сказала їй майже ані слова неправди - ну, з точністю до займенника "я", звичайно.

- Виходить, от як, - повторила вона. - А я-то думала, у нас все серйозно. Виходить, всі слова, які ти мені говорила...

- Ді, я не хочу тебе ображати, але це говорила не я. Це говорила моя хвороба. Психічна травма. Спроби знайти розраду хоч десь - хоч у наркотиках, хоч у твоєму ліжку.

- А тепер тебе у твоїй сраній клініці навчили, як замінити мене антидепресантами. Зрозуміло. Ну окей. Можеш тепер трахатися з ними, - вона злізла з ліжка.

- Я не хотіла тебе образити! - поспішно вимовила я. - Я вдячна тобі за все, що ти для мене зробила. Взагалі-то ми могли б залишитися *просто* подругами.

Зрозуміло, це було сказано нещиро. Я, як і раніше, не відчувала до неї симпатії, і, найголовніше, близьке спілкування з нею було для мене попросту небезпечним. Вона могла знати про Емілі такі подробиці, яких не знав більше ніхто. Але з цієї ж причини мені було небезпечно і перетворювати її на ворога, що жадає помсти.

- Ні вже, дякую, - вона демонстративним жестом ображеної невинності прикрила схрещеними руками свої жирні груди. - Передавай вітання прозаку, - вона розвернулася і вийшла.

Прокинулася я доволі пізно і ще довго ніжилася в ліжку - але, нарешті, підвелася, натягнула майку, вирішивши поки що цим обмежитися, і направилася обстежувати дім. Холодильник був забитий залишками вчорашнього бенкету, включаючи шматки торта, тож зі сніданком проблем не виникло. Ді ніде не було, і жодного безладу, який вона могла б залишити через бажання нашкодити, я, на своє полегшення, також не виявила (найбільше я непокоїлася, що вона може забрати чи пошкодити гітару) - тому я вирішила, що вона заспокоїлася, переночувала в якійсь зі спалень і поїхала рано вранці.

Комп'ютер і новий смартфон Емілі я знайшла без жодних проблем, й ідентифікація за біометрією і тут, звісно, пройшла на ура. Насамперед я зайнялася розбором електронної пошти на її новій, раніше невідомій мені адресі. Її було багато, але нічого важливого. Здебільшого - усілякі безглузді розсилки, на які Емілі була підписана. Знайшла я і її нові блоги, зареєстровані на ім'я Lizzy Wagrow. Це змусило мене хмикнути. Я розуміла, як вона зліпила цю погремуху. Ім'я було взято у Бонні Елізабет Паркер, більш відомої як просто Бонні, а прізвище (вочевидь, задля уникнення плутанини з актрисою Елізабет Паркер) - у її дружка і компаньйона Клайда Берроу. Я добре знала їхню історію - Хуан неодноразово порівнював нас із ними, а я казала йому, щоб він так не робив, бо вони погано закінчили. І хоча саме з цієї причини я не була фанаткою цих двох, нахабство Емілі мене водночас обурило й розвеселило. Та яка з тебе Бонні, дівчинко? Твоя стеля по частині криміналу - нюхати кокс на мажорських вечірках. Якщо ти зважилася порушити таткову заборону на паління, це ще не привід порівнювати себе з одною з найзнаменитіших бандиток!

Її нові друзі - принаймні ті, з якими вона спілкувалася в реалі, а не тільки в інтернеті - звісно, знали, хто вона така насправді, і з повним розумінням ставилися до її бажання "не світитися перед журналістами". Більшість з них самі мали додаткові акаунти під фальшивими іменами, де вони нічого не соромилися, на відміну від своїх офіційних. Тим не менш,

встановити їхні особистості було не важко, особливо маючи під рукою їхні фото, зроблені мною напередодні. Як я і передбачала, всі вони були дітлахами багатіїв, які або вже робили непильну кар'єру в компанії батьків, або марнували життя в якості безтурботних тусовників. Наприклад, Девід виявився сином банкіра (у шостому вже поколінні), та, що "грала в групі" - донькою голлівудського продюсера, а "цукерка" - сенатора від Демократичної партії. Так, а ось і Ді... гм, її фото потрапило в сьогоднішні новини!

ДУЛЬСІНЕЯ ЦУКЕРКОПФ ЗАГИНУЛА У ДТП

САНТА КЛАРИТА, Каліфорнія. Місцеве поліцейне управління повідомляє, що сьогодні між 2 і 3 годинами ночі автомобіль, за кермом якого перебувала Дульсінея Цукеркопф, 24, не впивався в поворот на шосе №5 і впав з обриву. Від отриманих травм міс Цукеркопф померла до прибуття допомоги.

Інших людей в автівці не було. Більше ніхто не постраждав.

Безпосередньою причиною аварії поліція називає значне перевищення швидкості на складній ділянці дороги. Представник поліцейного департаменту не став коментувати, чи було це випадком DUI¹⁰.

Дульсінея Цукеркопф була єдиною донькою Алана Цукеркопфа, власника групи високотехнологічних компаній StarNet. Ходили чутки, що вона перебувала в тривалому конфлікті з батьком.

Містер Цукеркопф недоступний для коментарів.

Дульсінея, це ж треба. Якби мене так назвали, я б також воліла називатися просто "Ді".

У чому я була впевнена, так це в тому, що це не було самогубством. Просто не потрібно сидати за кермо п'яною, а тим паче вночі, а тим паче на гірській дорозі, а тим паче ще й гнати при цьому, даючи вихід емоціям.

Так чи інакше, я позбулася, напевно, найнебезпечнішого для мене свідка. І не можу сказати, що це хоч на мить мене засмутило.

Жодних неприємностей для себе на цьому ґрунті я не очікувала - і не отримала. Будь її батьком Альварес, мені б, імовірно, варто було напружитися. Але тільки не якийсь там Цукеркопф, скільки б мільйонів чи мільярдів у нього не було. Людина, здатна назвати свою доньку Дульсінеєю, не відправляє кілерів. Одна з його компаній, до речі, була клієнтом моєї, тобто мого "батька" - і залишилася таким. Хоча я і не намагалася заглибитися в бізнес, але про це все ж дізналася. Не впевнена, що містер СтарНет взагалі щось знав про стосунки своєї доньки з Емілі. Не впевнена навіть, що він знав, що його донька лесб'янка.

Інші приятелі Емілі мені проблем також не створили. Троє з них надіслали мені співчуття з приводу Ді (на що я відповіла сухим "дякую"), а "цукерка", навпаки, написала: "Ну що, задоволена? Вона зробила це через тебе!" (на що я не відповіла нічого). Іншим після того, що сталося на дні народження, було зрозуміло, що колишній дружбі край. Тобто одразу після конфлікту вони, можливо, чекали, що я напишу їм - мовляв, була втомленою, під враженням розповідей, яких наслухалася у Мексиці, погарячкувала, забудьмо і потусимо нормально, як раніше. Потім думали, що я не пишу їм, тому що переживаю після загибелі Ді, і мені не до тусовок. А потім я просто повилаяла акаунти Ліззі Берроу, і мені стало пофіг, що там вони думають. Що мені промили мізки у клініці, що мене накрила депресія через Ді, що одне наклалося на інше - у жодному разі, вгадати правду вони не могли. Навіть уявити не могли. У них взагалі - як було ясно видно з їхніх акаунтів у соцмережах - було дуже погано з уявою, у цих випускників престижних університетів, які залишили там цілі статки тільки для того, щоб набито собі голови набором готових штампів, що позбавляють необхідності думати. Інші хлопці з нетрів з трьома класами освіти мають значно жвавіший розум.

У фінансових справах я розібралася настільки, наскільки мені це було потрібно.

¹⁰ Driving Under Intoxication - водіння в стані алкогольного або наркотичного сп'яніння.

Компанією Харбінгера керували інші люди, і керували, судячи з результатів, цілком успішно. Моє втручання не було потрібне, і його від мене ніхто не чекав - Емілі не заглиблювалася в батьківський бізнес ані до, ані після аварії. Моррінгтону я заплатила, як і обіцяла. Він підтвердив отримання і поцікавився моїм самопочуттям, нагадавши про свою обіцянку. Я цілком щиро запевнила його, що почуваюся чудово і навряд чи ще колись буду мати потребу в його послугах. І стала жити далі - так, як могла собі дозволити тепер...

Я відкрила для себе дайвінг і кайтсерфінг, вивчилася ходити під вітрилом і ловити метрових рибин у відкритому океані. Я дізналася, чи люблю я літати - купила електричний квадрокоптер, керування яким не потребує пілотської ліцензії ("Пілотом може стати кожен!" - проголошувала реклама, забуваючи уточнити "кожен, хто може витратити \$650 000"), і літала на ньому вздовж узбережжя, над різноколірними дюнами, низько між скелями, пагорбами й деревами, немов у комп'ютерних іграх. Я побувала в національному парку, де ростуть найбільші у світі секвої. А коли намілювалася каліфорнійськими красотами, стала мандрувати світом - і в ті місця, де Емілі була з батьком (ну, треба ж мені було отримати про них уявлення не тільки з гугла, якби хтось раптом став розпитувати), і там, куди вони не діставалися. Хоча мені не сподобалися знамениті на весь світ міста на кшталт Венеції чи Парижа, з їхніми вічними натовпами туристів і метою існування - вичавити з них якомога більше грошей. Натовпів я надивилася і в Тіхуані, нехай і гірше вбраних, а нахабно завищені в рази ціни кожен, хто виріс у нетрях, буде сприймати як образу все життя, скільки б мільйонів у нього не було. Значно більше мені сподобалися красоти природи - норвезькі фіорди, африканські савани, індонезійські острови... Побувала я, між іншим, і в Австралії, де Емілі не була ніколи. І таки побачила там коал! Вони виявилися все ж таки реальнішими за ельфів. Вони жують свої евкалипти, як робили це і мільйон років тому, задовго до появи людини, і з висоти цих самих евкалиптів плювати хотіли на всіх людей, стурбованих їхніми проблемами. У коал немає жодних проблем.

Загалом, я на повну котушку насолоджувалася своїм новим життям. Тим, про яке колись ми мріяли з Хуаном і яке я вела тепер без нього.

Але навіть він згадувався мені тепер все рідше.

Так минуло майже одинадцять місяців. І ось настав день, який для мене особисто не означав абсолютно нічого, але який дуже багато означав для Емілі. Річниця аварії. День смерті її батька. Під час першої річниці Емілі - тоді ще справжня - знаходилася у клініці, але я розсудила, що другу річницю мені все ж слід відзначити походом на цвинтар. Хоча я не вела абсолютно ніякого світського життя, не потрапляла на сторінки таблоїдів, не завела собі нових друзів, не кажучи вже про те, щоб відновлювати стосунки з колишніми друзями Емілі (так було для мене не тільки безпечніше, але й комфортніше - переді мною був відкритий весь світ, і я не мала потреби ані у розрадниках, ані у розважальниках) - я все ж вирішила виконати цей ритуал на випадок, якщо хтось все ж таки очікує від мене цього. Відомо, наскільки Емілі Харбінгер була прив'язана до батька, і буде логічно, якщо вона принесе пару квітів йому на могилу в день його смерті. Тобто, звичайно, насправді нічого логічного в цьому немає - по суті всі такі ритуали цілковито безглузді, мертвим вже нічого не потрібно, а живим це лише роз'ятрює рани (якщо такі є) або даремно забирає їхній час. А вже якщо згадувати покійного, то робити це можна в будь-якому місці - зовсім не обов'язково йти для цього туди, де похований його прах, який вже не має нічого спільного з живою людиною. У мене, наприклад, ніколи не виникало бажання сходити на могилу Хуана, навіть якби така й була (а її, зрозуміло, не було - влада, вочевидь, допалила у крематорії те, що ще залишалося після пожежі, як роблять з усіма незапитаними трупами). Але спробуй пояснити все це тим, хто чекає від тебе саме на таке. Простіше вже витратити сорок хвилин.

Заради такої події я навіть вдягла чорну спідницю і туфлі замість своїх улюблених джинсів і кросівок, але приїхала, звичайно, на своєму яскраво-червоному "Феррарі". На цвинтарі було тихо і практично порожньо, як зазвичай і буває в таких місцях. Безтурботно цвірінькали птахи й снували під ногами білки, цілком байдужі до людської скорботи, реальної

чи удаваної. З людей я помітила лише пару робочих в комбінезонах, які копали свіжу могилу у віддаленні, та літню леді у всьому чорному (навіть у старомодному капелюшку з вуаллю), яка сиділа на лавці в тіні кипарисів.

Я підійшла до могили з подвійним надгробком: "ДЖОАН ЧЕЛСІ ХАРБІНГЕР, улюблена дружина й мати - РЕДЖИНАЛЬД НІКОЛАС ХАРБІНГЕР, улюблений батько", і поклала квіти на мармурову плиту, водночас зауваживши, що на ній немає ані пилу, ані пташиного посліду - отже, за могилою хтось доглядав. Можливо, це входило в обов'язки цвинтарного сторожа, а може, існувала найнята ще Емілі людина, яка щомісячно отримувала за це скромну платню - мене подібні дрібні втирати не турбували, і я не проводила їхню ревізію.

Жодних журналістів - чи хто там ще міг спостерігати за Емілі Харбінгер, яка прийшла вшанувати пам'ять батька - в межах видимості, як і раніше, не було, як я і передбачала - окрім всього іншого, їм довелося б стирчати тут весь день, адже ніхто не знав, коли саме я прийду і чи прийду взагалі. Дронів у повітрі також не було - здається, цвинтарі для них заборонена зона. Але в наш час ні в чому не можна бути впевненим до кінця - хто знає, чи не прихована вебкамера десь серед гілочок кипариса. Тож про всякий випадок я постояла ще хвилини три, вдаючи скорботні роздуми, і навіть торкнулася пальцями літер "улюблений батько". Потім з почуттям виконаного обов'язку розвернулася і пішла назад до виходу.

- Емілі!

Я обернулася. До мене зверталася та сама леді в чорному, яка сиділа на лавці. Тепер вона підвелася і підходила до мене.

Тепер я роздивлялася її уважніше, подумки вилаявши себе за те, що не приділила їй належної уваги раніше. Років п'ятдесяти п'яти, сухорлява, невисока, але здається вищою через пряму, як палиця, поставу. Суворий погляд з-під напівопущеної вуалі, сухі губи без косметики стиснуті немов у гримасі вічно ображеної добродетельності. Хоча я передивилася усі фотографії, що стосувалися життя Емілі, які змогла знайти, я була впевнена, що ніколи не бачила її раніше. А пам'ять на обличчя у мене хороша, в нетрях це взагалі корисна якість. У будь-якому разі, ані на журналістку, ані на чийогось агента вона вже точно не була схожа, але - зовнішність буває оманливою. Мені пригадався англійський серіал про міс Марпл, хоча це, звичайно, вигадка...

- Ти не впізнаєш мене, чи не так? - вона підняла вуаль ще вище, зовсім задравши її на капелюшок.

Я, як і раніше, готова була відповісти заперечно - і збиралася в крайньому разі послатися на наслідки травми - але тут мені здалося, що у верхній частині її обличчя все ж є невиразна схожість з кимось, кого я бачила - але із ким?

- Я тітка Дженні, - пояснила вона, анітрохи, здається, не здивована моєю "забудькуватістю". - Сестра твоєї матері.

Ах ось воно що. Так, тепер я зрозуміла, що її очі й ніс виглядають, як у Джоан. Не треба було навіть робити особливу знижку на вік - на останньому фото матері Емілі, яке я бачила, вона була вже сильно виснажена хворобою і виглядала набагато старшою за свої роки. І все ж я могла присягнутися, що мені не траплялося жодних згадок про тітку Дженні!

- Твій батько не бажав, щоб ми спілкувалися, - продовжувала вона, - Ми з ним були... не в дуже хороших стосунках.

- Тим не менш, ви прийшли сьогодні вшанувати його пам'ять? - не втрималася я. Або потішитися над мертвим ворогом, додала я подумки. Втім, скоріш за все, причина була не в тому і не в іншому - вона просто скористалася слушним приводом, щоб зустрітися зі мною. Зустрітися особисто, наодинці, не вдаючись до телефону та електронної пошти.

Вона відкрила рот, і я подумала, що зараз почую щось на кшталт "Христос велів прощати!", але вона видала не настільки фарисейське пояснення:

- Тут похований не тільки він, але й Джоан.

- Сьогодні не її річниця.

- А хіба про близьких треба пам'ятати тільки у річниці? - заперечила вона і після короткої

паузи додала: - Ти ж пам'ятаєш про нього не тільки у цей день?

Я не знала, на яку відповідь від мене очікують, і зважила за краще вважати питання риторичним.

- Ти все ще сумуєш за ним? - продовжувала вона.

- Він був моїм батьком, - відповіла я. - І... я не знаю, що там сталося між вами, але для мене він протягом багатьох років був найближчою людиною. Мабуть, навіть єдиною близькою, - справжня Емілі, скоріш за все, відповіла б саме так.

- Ти ж не була тут рік тому?

А ти й тоді на мене тут чатувала? Тобто, звичайно, не на мене, а на Емілі...

- Я була в клініці, - відповіла я вголос. - Проходила курс терапії, який допоміг мені подолати наслідки аварії.

- Психічні наслідки? Адже фізично ти одужала значно раніше?

- Тітка Дженні, - промовила я вже тоном, покликаним поставити її на місце, - як то кажуть, при всій повазі, ти не мій лікар. Тепер я в нормі, і це все, що тобі слід знати.

- Так, звичайно... але... Емілі, зрозумій мене правильно - я просто хочу тобі допомогти. Поки він був живий, я не намагалася нічого тобі розповідати, тому що дала йому слово. Але тепер - йому це вже не зашкодить, а тобі дозволить... сумувати не так сильно. Тому що твій батько був... не дуже хорошою людиною. Я розумію, що ти любила його, але не варто його ідеалізувати.

Емілі, ймовірно, на цьому місці повинна була заявити, що не бажає цього слухати, і поспіхом піти. Але я, звичайно ж, хотіла знати все, що розповість тітка Дженні. Це могло бути важливим.

- 25 років тому, - продовжувала вона, - коли твоя мама була вже дуже хворою, він найняв для неї доглядальницю. Я тоді часто приїжджала провідати Джоан, але, звичайно, я не могла доглядати за нею постійно. А він вже тим паче був на це нездатний. Отже, само по собі це було, звісно, правильне рішення. Але все питання в тому, *кого він* найняв. Не нормальну патронажну сестру з документами й рекомендаціями, ні. Якусь мексиканку. Нелегалку. Ти її, звичайно, не пам'ятаєш, тобі було всього два роки... Ну, сама знаєш, скільки коштують в цій країні, - вона, вочевидь, мала на увазі Штати, - будь-які медичні послуги. А тій дівці можна було платити копійки. До того ж вона говорила, що вчилася на курсах медсестер - там, у себе в Мексиці. Брехала, напевно - інакше чому вона не залишилася працювати там? Загалом, він, тобто Реджинальд, вирішив заощадити на дружині, яка помирала - що, на мою думку, вже характеризує його певним чином. Хоча чверть сторіччя тому він ще не був таким заможним, як згодом - його бізнес тільки розкручувався, але все одно... А може, для нього вже й тоді гроші були не головним. Просто він знав, що ця дівка погодиться на все, і якщо що не піде до поліції, аби її не депортували. Ну, ти розумієш, що я маю на увазі.

Ще б пак, мені, яка виросла в нетрях Тіхуани, не розуміти.

- І ось одного разу, - продовжувала тітка Дженні, - я вкотре приїхала провідати сестру та застукала їх удвох. Твого батька і цю дівку, я маю на увазі.

- Це було звалтування? - холодно запитала я.

- Гірше!

- Гірше?

- Вони займались цим, як я зрозуміла, далеко не вперше, і за повною взаємною згодою. Я не беруся судити, хто з них кого спокусив першим. Цілком можливо, що це була вона, яка мріяла підчепити заможного американця, який от-от стане вдівцем. Але навіть у цьому випадку, він-то хороший! Можна сказати, просто через стінку від Джоан, яка помирала! І до речі - цілком можливо, що вона, тобто ця мексиканська шльондра, збиралася прискорити цю смерть. Адже їй, як доглядальниці, це було легше легкого! А він... я, звичайно, не можу знати цього напевно, але він цілком міг знати чи хоча б здогадуватися про ці її плани. А то навіть і прямо підштовхувати її до цього - це, мовляв, евтаназія, а не вбивство...

- Мене цікавлять факти, а не твої припущення, - холодно перебила її я.

- А факти такі, що я, зрозуміло, зажадала, щоб ця шльондра забиралася назавжди - не тільки з дому, але і з країни. Щоб він заявив на неї в імміграційну службу, і її депортували. Інакше про те, чому я стала свідком, стане відомо всім. І навіть якщо поліція не знайде ознак замаху на вбивство, цей скандал зруйнує його репутацію, а слідом і його бізнес. Йому не було куди подітися, і він пообіцяв. Я зажадала, щоб він зателефонував і доповів про неї при мені. І тоді, уяви собі, ця сука кинулася переді мною на коліна і заходилася благати мене цього не робити. Сказала, що вони кохають одне одного, що він обіцяв одружитися, і що вона... вагітна від нього. Ну, це ж у них всіх улюблена тактика - за будь-яку ціну народити в Америці! А потім нехай хоч депортують, тільки б їхній байстрюк автоматом отримав громадянство. А як виросте - перетягне сюди й шльондру-мамуся, і всю її рідню, щоб вони тут жирували на наші податки... Ну, з цим-то у неї не вигоріло. Викинули назад до Мексики, як любеньку. Але й Реджинальд взяв з мене слово, що я ніколи нікому не розповім, тим паче тобі, коли ти виростеш. Що я чесно й виконувала, але оскільки вже тепер він мертвий...

Реджинальд. Мені заважало здогадатися це ім'я.

Але повне ім'я батька Емілі - Reginald Nicolas Harbinger.

R.N. Все та ж безглузда манера грінго скорочувати імена до ініціалів.

Читається "АрЕн".

Арон¹¹.

Тепер я зрозуміла, що так вразило Моррінгтона, коли він зробив аналіз моєї ДНК. І головне, він практично проговорився, коли сказав, що спершу подумав, ніби переплутав зразки - мої та Емілі. І навіть правильно вгадав підґрунтя всієї історії. Але схаменувся і не став відкривати мені правду. Побоявся, що я відмовлюся від плану, який передбачає вбивство моєї однокровної сестри? Якщо так, то він явно переоцінив мою сентиментальність. Будь-яка повія з нетрів Тіхуани була для мене більшою мірою сестрою, аніж Емілі-мати її-Харбінгер. Або він просто вважав за краще приберегти таємницю про всяк випадок, ще не знаючи, як вона може стати у пригоді в майбутньому? Зате тепер був зрозумілий його оптимізм з приводу (не)можливості ускладнень. Мій штучний химеризм виявився гранично близьким до природного... Що ж - зрештою все, здається, владналося непогано.

Зрештою.

Я знову перевела погляд на тітку Дженні, зрозумівши, що пропустила її останні фрази. Здається, вона говорила щось на тему "ось, тепер ти знаєш правду про свого батька..."

Ти навіть не уявляєш, наскільки ти маєш рацію, подумала я.

- І? - промовила я вголос, дивлячись їй в очі. - Чого ти від мене хочеш? Грошей? Сподіваєшся шантажувати мене так само як мого батька?

По тому, як спершу звузилися, а потім в удаваному обуренні розширилися її очі, я зрозуміла, що влучила точно в ціль.

- Емілі, як ти можеш так говорити! Адже я врятувала тебе! Якби не я, ця шльондра одружилася б його на собі, і все дісталася б їй та її байстрюку! А ти отримала б тільки жалюгідні крихти!

- І тепер, - кивнула я, - ти очікуєш, що я віддячу тобі за твою зворушливу турботу про мене і мою матір.

Дідько, я була так розлючена, що проговорилася! На щастя, вона не зрозуміла, про кого йдеться:

- Джоан, звичайно, отримала належне піклування, але, на жаль, врятувати її було вже неможливо. Хоча все ж таки завдяки мені вона прожила так довго, як було можливо. Я не дала їм вбити її передчасно.

- Довше промучилася, ти хочеш сказати. А знаєш що, тітко Дженні? Я думаю, ти зовсім

¹¹ Англійською ім'я Арон читається ærən - приблизно як Ерен. Різниця між початковим "ер" та "ар" досить невелика, щоб мексиканський акцент матері Анхеліні зробив її невиразною.

не любила свою сестру. Я думаю, що ти страшенно заздрила їй, тому що це ти хотіла відхопити собі молодого перспективного бізнесмена, а він зробив вибір на її користь. Коли ти дізналася про її хворобу, ти почала часто навідуватися до них додому, думаючи, що це твій другий шанс. Але тут на шляху у тебе стала... ця мексиканка. Знову облом! Прикро, еге ж? - по її обличчю я знову зрозуміла, що все вгадала правильно. - А третього шансу у тебе вже не було і бути не могло. Батько зненавидів тебе. І все, що тобі залишилось на втіху - це та щорічна сума, яку він відстібав тобі за мовчання. Вже не тому, що боявся нашкодити своєму бізнесу. Тому, що не хотів засмучувати мене. Але він помер, і краник закрився. Тому ти чатуєш на мене другий рік поспіль, сподіваючись хоч якось відкрити його знову. Але знаєш що? Мені абсолютно плювати на будь-які твої викриття. Можеш опублікувати їх хоч у Wall Street Journal. Як ти цілком справедливо зауважила, мій батько мертвий, і зашкодити йому ти не можеш вже нічим. А більше твої плітки чвертьвікової давнини не цікаві вже нікому. Тож дуже сподіваюся, що бачу, чую і... нюхаю тебе востаннє.

Я розвернулася і пішла геть, знаючи, що вона не наважиться за мною піти. І все ж, подумала я з усмішкою, пристібаючись у своєму "фєррарі", за дещо їй можна було б подякувати: тепер я остаточно переконалася, що все зробила правильно. Не те щоб я і раніше хоч трохи комплексувала з цього приводу, але тепер я знала, що зайняла це місце за правом. Не тільки за правом сильного чи хитрого, яке тільки й визнається у нетрях. Але й за правом, відібраним у мене 25 років тому, ще до мого народження.

Шкода, продовжувала усміхатися я, вирулюючи на шосе (і теплий вітер, таки дійсно, тріпав моє вже неабияк відросле волосся), що не можна продати цей сюжет телевізійникам. Це ж просто готовий серіал. От тільки в серіалах розлучені в дитинстві сестри у фіналі щасливо возз'єднуються. У житті все трапляється дещо інакше.

Втім, у якомусь сенсі можна сказати, що ми з Емілі якраз-таки щасливо возз'єдналися. З біологічного погляду.

І про цю біологію мені незабаром довелось згадати.

Я отримала е-мейл від Моррінгтона.

До цього часу я вже й думати про нього забула. Минуло вже тринадцять місяців мого нового життя, і ці місяці були до того насиченими, що все, що було раніше, відійшло на далекий-далекій задній план, немов навіть і було зовсім не зі мною, немов я просто колись давно прочитала про це в книжці. Я навіть не пам'ятала вже точну дату операції (на відміну від дат, пов'язаних з життям Емілі, я ж не зубрила її навмисно). Я вже повністю звикла до своєї нової зовнішності, а про зміни, що все ще відбувалися у мені всередині, не замислювалася. Моє здоров'я не давало мені приводів замислюватися про це.

Тож цей лист став для мене, як то кажуть, громом серед ясного неба.

"Боюся, у мене для тебе не дуже хороші новини, - писав він (коли лікар каже "не дуже хороше", це означає, що гірше нема куди). - Як ти знаєш, я продовжую зберігати зразки тканин донора, - вочевидь, таким чином він позначає тіло Емілі, що плаває у формаліні, подумала я, але далі він уточнював: - Зокрема у вигляді живих культур клітин. Я спостерігаю за процесами, що відбуваються в цих культурах, оскільки вони багато в чому аналогічні тим, що відбуваються *in vivo*, тобто у твоєму організмі. На жаль, останнім часом ці процеси свідчать про розвиток тієї ж хвороби, від якої померла мати донора. (Моррінгтон явно уникав вживати в листі імена та назви, за якими можна було б визначити, про кого йдеться, але я, вивчивши біографію Емілі, пам'ятала, що йдеться про боковий аміотрофічний склероз. Однак досі для мене це був просто абстрактний набір слів, який треба зазубрити, і не більше.) Схильність до цього захворювання передається генетично, тому такий варіант був можливий, хоча я і сподівався, що цього не станеться. Це не означає, однак, що з тобою неодмінно трапиться те ж саме! Поведінка клітин *in vitro* й *in vivo* не завжди є тотожною, оскільки в першому випадку ми маємо справу з гомогенною клітинною культурою, - він, здається, вирішив придушити мене своєю латинню, - а в другому тканини й органи взаємодіють між собою складним чином. А у твоєму випадку - ще складнішим. Оскільки

цей випадок унікальний, жодних теоретичних прогнозів давати не можна. Ти повинна якнайшвидше прибути у клініку для повного обстеження. Я впевнений, що ми знайдемо рішення. В крайньому разі - проведемо ще одну операцію, використовуючи тканини іншого донора. Однак не зволікай, від цього залежить твоє життя!"

Насамперед я вилаялася, як не лаялася з часів нетрів. *Niño de mil putas*¹², він, бачте, "сподівався"! Він знав, що так може бути, але й не подумав мене попередити! А з іншого боку - а якби попередив, хіба я відмовилася б? Маючи вибір між Альваресом і вісімдесятьма мільйонами? (У мене їх, до речі, знов було вісімдесят, згідно з останнім фінансовим звітом - справи компанії продовжували йти вгору.) Якщо був хоч якийсь шанс... *maldito*¹³, та навіть якби не було жодного! Якщо обирати між двома смертями, то вже краще так, після року щасливого життя, аніж в лапах у садистів Альвареса... А Моррінгтон, виходить, ще й несподівано шляхетний - пропонує мені допомогу замість того, щоб просто кинути дохнути, адже свої гроші він вже отримав...

Стоп. Не вірю я в чужу шляхетність. Життя в нетрях навчило мене, що цю версію слід розглядати лише після того, як відкинуті усі інші. А от версію "тебе хочуть виграти", в тому чи іншому сенсі, слід розглядати найпершою. Як би логічно і переконливо не звучали його слова і про загрозу, і про його науковий інтерес... Він, звісно, обіцяв мені "гарантійне обслуговування". Але, по-перше, до якого суду я піду з цією його обіцянкою? А по-друге, він завжди може сказати, що, мовляв, виникли додаткові витрати. Типу, саму процедуру я проведу безплатно, але ось ліки коштують триста тищ доларів - вибач, але від мене це не залежить, ціни на тетрагідрокарбохріновітин дуже зросли...

А ліки будуть звичайною водою з-під крана.

Я ж не лікар і не зможу його викрити. Я не помру (оскільки жодної хвороби немає), він здере бабки на рівному місці, і всі будуть задоволені. А через якийсь час він виявить "загрозу рецидиву" і запропонує мені пройти ще курс...

Недарма ж він так підкреслює унікальність мого випадку. За логікою наче все так - не причепишся. А по суті? А по суті він просто не хоче, аби я звернулася за консультацією до іншого лікаря.

Отже, саме це мені й треба зробити.

Зрозуміло, з усією можливою обережністю, не розкриваючи суті того, що зі мною сталося. Цілком може виявитися, що Моррінгтон все ж таки не бреше. Може бути й так, що одна версія не суперечить іншій - він дійсно хоче здерти з мене гроші, але і хвороба дійсно є. Тож для початку мені треба якнайбільше дізнатися про цю хворобу.

Досі я не цікавилася її деталями - адже Емілі була занадто малою, щоб пам'ятати, як саме помирала її мати, а отже, і мені не було сенсу це знати. Тепер же я прочитала, що таке цей "склероз" насправді. Це виявилось дійсно жахливою річчю. У людини поступово відмовляють всі м'язи, позбавляючи її здатності спочатку рухатися, потім їсти, а в підсумку навіть дихати самостійно - і при цьому вона залишається в цілковитій свідомості до самого кінця. Весь процес від перших симптомів до кінця зазвичай займає від трьох до п'яти років. І все, що може зробити пацієнт, будь він хоч найзаможнішим грінго у світі - це, поки він ще здатний говорити та писати, відмовитися від "лікування" хоча б на останніх стадіях, від того, щоб лежати повністю паралізованим живим трупом, в який їжу та повітря закачують через трубки. Чи зробила Джоан хоча б це - чи її добра сестричка, яка пишалася тим, що "не дала їм вбити її передчасно", не дозволила їй? Приховала чи змусила Реджинальда проігнорувати волю його дружини? Уявляю, як ця ревнива сука Дженні мала тішитися над безпорадною суперницею, якій не могли тепер допомогти - навіть допомогти померти! - всі гроші її "відхопленого" чоловіка... Ні, якщо подібне чекає на мене, я, звичайно, застрелюся сама задовго до того, як втрачу можливість це зробити! Не покладаючись ні на чию добру волю й обіцянки вчасно відключити машину...

¹² Син тисячі шльондр (ісп.)

¹³ Чорт забирай! (ісп.)

Та поки що я прочитала лише опис БАС у загальному вигляді. Мені потрібно більше дізнатися про конкретний випадок Джоан - який, як я вже зрозуміла, мав власні індивідуальні особливості хоча б тому, що зазвичай хвороба розвивається після 40, а Джоан померла вже у 30... Краще за все поспілкуватися з доктором, який її лікував... ну або намагався лікувати. Хоча - минула вже чверть сторіччя... цього доктора, можливо, вже немає в живих. Або він живий, але в маразмі. Або навіть не в маразмі, але просто не пам'ятає подробиць і не зберігає записи про настільки давній випадок...

Але треба не сидіти й розмірковувати про перешкоди, а діяти! Можливо, часу в мене і справді обмаль.

Ідея, як знайти того самого доктора стільки років потому, спала мені на думку швидко. Мій батько (тепер я знала, що можу вживати ці слова без лапок) був успішним бізнесменом. А такі люди зазвичай дуже акуратні зі своїми рахунками й зберігають усі квитанції про сплату багато років - на випадок якихось непорозумінь. А про те, наскільки величезні в Штатах медичні рахунки й наскільки неприємні пов'язані з ними непорозуміння, я вже знала. На тому самому дні народження, коли я ще не зламала усім кайф у прямому і переносному сенсі, а лише прислухалася до їхніх п'яних розмов, один з хлопців розповідав історію, як одна медична компанія через шість років після того, як він скористався її послугами (потрапивши в аварію на мотоциклі), раптом прокинулася і вирішила, що він не сплатив рахунок на 36 тисяч доларів (який насправді був давним-давно сплачений, просто інформація про це загубилася десь між місцевою клінікою і головним офісом на Східному узбережжі) і подала на нього в колекторське агентство. Причому він не мав про це уявлення, тому що лист з повідомленням надійшов йому тільки через місяць. За цей час у нього встиг обвалитися кредитний рейтинг, внаслідок чого один банк анулював його платинову картку, а два інших урізали ліміт. Внаслідок чого, своєю чергою, не пройшли автоматичні платежі, і виникли вже реальні борги з реальними пенями... Зрештою йому вдалося все довести й повернути, але нерви йому попсували добряче. І це при тому, що квитанція про сплату у нього була. А якби не було?

Я вірно розсудила, що, хоча зараз більшість рахунків і квитанцій електронні (що могло створити проблему - у мене не було повного доступу до батькового комп'ютера), чверть сторіччя тому вони були паперові, і я відшукала їх в кабінеті Реджинальда без особливих зусиль. Медичні рахунки були складені в окрему теку в хронологічному порядку. Я швидко знайшла рік смерті Джоан і почала переглядати їх від свіжіших до старіших. Рахунки від патронажного агентства... від якогось доктора Гілроя... від дантиста... від педіатра - вочевидь, для Емілі... знову від Гілроя... і ще від нього ж - схоже, це той, хто мені потрібен! Маючи не лише прізвище, але й реквізити, я швидко знайшла його в інтернеті. Він дійсно виявився фахівцем з теми, що мене цікавила, але на жаль, помер три роки тому. Тож за рахунками від нього я тепер могла хіба що визначити, коли Джоан виявила свою хворобу і як швидко та прогресувала. Ну що ж, подивимося хоча б це. Тож я продовжувала гортати до початку стопки. Але прізвище Гілроя більше не зустрічалося. Рахунок від акушерського відділення - народження Емілі... від гінеколога, який, вочевидь, спостерігав вагітність Джоан... три виклики "швидкої допомоги" - судячи з усього, вагітність перебігала важко... знов дантист... так, а це що?

"Центр репродуктивного здоров'я. Найменування послуги: ЕКЗ..." - і далі ще якісь літери й цифри. Я знов полізла в інтернет і спромоглася розшифрувати цей код. "Екстракорпоральне запліднення з підбором донорської яйцеклітини".

Вісім з половиною місяців до народження Емілі. Вона все ж з'явилася на світ трохи недоношеною. Але це не має значення.

Донорської яйцеклітини!!!

Жодні хвороби Джоан могли мене більше не цікавити. Вони не мали до Емілі - а відповідно тепер і до мене - ані найменшого відношення.

На мене накопилася така хвиля полегшення, що затремтіли руки й нагорнулися сльози на очі. От цікаво - коли я готувалася боротися за своє життя, нічого подібного не було. Ані зараз,

ані раніше, в нетрях. Мій мозок, як комп'ютер, холоднокровно прораховував варіанти. Емоції приходили згодом, коли небезпека залишалася позаду.

Майже машинально я все ж догортала теку до початку, вже не думаючи, що побачу ще рахунки від Гілроя, і все ж знайшла ще один - найперший. Ще до зачаття Емілі.

Хвороба Джоан загострилася вже після народження дитини - вже не знаю, було це наслідком чи збігом, я не медик - але про те, що хвора, вона дізналася раніше. Майже за п'ять років до смерті. І, вочевидь, вона неодмінно хотіла народити дитину своєму чоловікові, але не хотіла наражати цю дитину на ризик успадкувати її дефектні гени.

Моррінгтон, звичайно, не міг знати цих подробиць. Але що він знав абсолютно точно, так це те, що в жодній культурі клітин Емілі - а отже, і в моїх - немає ознак хвороби Джоан. І брехав цілком свідомо, аби заманити мене у свою клініку і...

"Це її обстеження - не просто привід заманити її сюди", - пригадалися мені слова Моррінгтона. Сказані трохи понад рік тому. І на той момент після аварії Емілі теж минуло трохи понад рік.

Я просто-таки почула клацання, з яким частини пазла встали на місце в моїй голові.

Всі дивацтва поведінки Емілі, коли колишня пай-дівчинка і татусева донька стала пити, палити й ширятися, набула страху перед польотами, цілком змінила коло друзів, мережеві акаунти й навіть сексуальну орієнтацію - все, що я (і всі інші!) пояснювали наслідками травми, мало набагато простіше і природніше пояснення. І вже кому, як не мені, слід було давним-давно здогадатися - адже я і сама зробила фактично все те ж саме, тільки в інший бік!

Цей *sabón*¹⁴ зовсім не збирався задовольнятися тим, щоб рік за роком продавати чудодійні ліки з водопровідної води одній і тій самій лохушці. О ні, для нього це було занадто мізерно, та й лохушка могла з часом здогадатися, що її розводять. Він щоразу перезапускав цей серіал спочатку. І я була Емілі номер 3. Рахуючи від справжньої, яка дійсно прибула до його клініки усувати наслідки опіків за експериментальною і не сертифікованою у США, але чудодійною методикою...

Коли Моррінгтон пояснював, чому не вимагає за свої послуги половину статку Емілі - він говорив правду. По-перше, це привернуло б забагато небажаної уваги (та й занадто великою була б спокуса не заплатити - той, хто вимагає надмірно багато, ризикує не отримати взагалі нічого просто у покарання за свою нахабність), а по-друге, "навіщо різати курку, яка несе золоті яйця?" Ось тільки "куркою" тут була компанія Харбінгера, що перебуває на підйомі й з кожним роком приносить нові прибутки, які можна акуратно зістригати. Разом із головою чергової Емілі.

Я не знаю, ким була Емілі номер 2. Скоріш за все, Моррінгтон також підібрав її у нетрях - хоча, можливо, і не в мексиканських, оскільки англійською вона розмовляла без акценту. Ймовірно, вона також належала до дрібного криміналу, звідси й псевдонім "Бонні", тобто "Лізізі". Але, судячи з усієї її поведінки - мого розуму в неї не було і близько. Моррінгтона це, напевно, спочатку тільки тішило - чим тупіша лохушка, тим легше її розводити. Але пізніше він, можливо, про це пошкодував - коли її дурні звички, вже ніяк не обмежувані фінансово, пішли в рознос, погрожуючи, що вона або загнеться від передозу, або розіб'ється напідпитку, або вляпається у якийсь великий скандал, що приверне до неї занадто прискіпливу увагу не тільки преси, але й поліції. А опинись вона під арештом, вона б не тільки перестала бути для нього дійною коровою, але й підставила б його самого під загрозу викриття. Тож, можливо, спочатку Моррінгтон вирішив знайти їй заміну саме з цієї причини - а вже потім увійшов у смак...

Отже, виходить, що з формального погляду я зовсім не вбивала свою сестру, а навпаки - покарала її вбивцю. Але це для мене взагалі-то не мало значення.

Значення мав сучий син Моррінгтон.

Цікаво, що він буде робити, якщо я не приїду? Теоретично, як і раніше маючи у своєму формаліні тіло Емілі - а може, й ті самі "живі культури її клітин", про які він писав - він може створити Емілі номер 4 і без моєї участі. Щоправда, без моїх документів та інших речей - але все

¹⁴ Козел (в прямому і переносному сенсі) (ісп.)

одно, з грошами Моррінгтона, напевно, не буде проблемою переправити її через кордон. Аби вона сама розв'язала питання, як зайняти моє місце. Це, щоправда, для Моррінгтона великий ризик - що, якщо вона не зуміє вбити мене і попадеться? Але перевіряти, чи піде він на такий ризик, я, зрозуміло, не збиралася.

Я написала йому, що прибуду до його клініки через чотири дні. А потім написала ще одного листа.

Альваресу.

Так, у босів картелів теж є електронна пошта. Причому не тільки офіційна, якою вони користуються, зображуючи законслухняних бізнесменів, але й та, що відома лише найближчому колу. Я знала її від Бульдозера.

Саме від його імені - використовуючи, зрозуміло, сервіс одноразових е-мейлів, що приховує всі дані відправника - я і написала.

Хто сказав, що Бульдозер помер? Ті, хто стріляв у нього? Ті, хто бачив потім обгорілі рештки? Всі вони не мали рації.. Я поясню вам, бос, як вийшло, що я живий, а головне - хто замовив викрадення вашого сина.

Далі я розписала подробиці нашої невдалої операції, з яких Альварес мав зрозуміти, що пише йому людина, яка дійсно брала участь в ній. А далі йшло найцікавіше.

"Той хлопець, якого завалили ваші люди - це був не я, бос. Це був мій двійник. Вся справа в тому бісовому грінго, докторі Моррінгтоні. У нього клініка на південь від Тіхуани. Офіційно там відновлюють зовнішність тих, хто постраждав від опіків та усіляких інших травм, але насправді цей доктор суцільний диявол, бос. Нікого він там не лікує. Він створює двійників. Бере когось і змінює його зовнішність на чужу так, що ані рідна мама, ані поліція не відрізняє від оригіналу - навіть відбитки пальців збігаються. Справжніх пацієнтів Моррінгтон вбиває і заміняє на двійників, а вони потім йому служать. Він говорить, що робить це за допомогою якихось генів та хромосомів, але я так вважаю, тут без чорної магії не обходиться, бос.

Ось цей самий доктор і хотів викрасти вашого Пабліто. Аби наробити його двійників та продати їх усім вашим ворогам, кожному потай від інших. І кожен з них вимагав би у вас викуп, і ніхто б не знав, який Пабліто справжній. А справжнього, напевно, і в живих би вже не було.

Я винен перед вами, бос, але Бог все ж таки уберіг мене - не дозволив нашкодити Пабліто. Мене не шукайте - я вже не в Мексиці, і я добре сховався. А написати вам я вирішив ось чому. Я дізнався, що це клятий доктор вбив мою однокровну сестру Кончіту - та ще й продовжує знущатися з неї після смерті..."

Ніякої сестри Бульдозер не мав, але ж ніхто не знає, скільки тьолок перетраховав його татусь окрім його матері. Тож у появі сестри, про яку нічого не знали ані міські архіви, ані сам Бульдозер до їхньої чудесної зустрічі, нічого неймовірного не було. Таке трапляється не тільки з Бульдозерами.

Далі я розповіла, що на зраду свого боса Бульдозер пішов не через гроші, а якраз-таки заради порятунку сестрички, яка була важко хвора та звернулася до благодійного фонду Моррінгтона. Доктор обіцяв допомогти, якщо Бульдозер погодиться допомогти з викраденням Пабліто - дасть свою кров для створення двійника і розповість все, що той повинен знати. І навіть попри те, що викрадення провалилося - сестра вийшла з клініки здоровою. Але ось тепер Бульдозер дізнався, що ніяка це не сестра, а клятий двійник - а мертве тіло його сестри клятий доктор тримає у підвалі в чані з формаліном і робить з її трупа витяжки, а з цих витяжок готує еліксири, щоб робити нових двійників. "Так вже ви, бос, за те, що я вам все розповів і правду про ваших ворогів відкрив, зробіть добру християнську справу. З Моррінгтоном робіть, що хочете, а сестричку мою веліть з чана дістати й поховати по-людськи. Вона перед вами ні в чому не винна і про мою змову з Моррінгтоном не знала, присягаюся Дівою Марією і спокутою моєї душі."

Я, зрозуміло, не очікувала, що Альварес просто візьме і повірить цій фантастичній історії. Але, списавши всю містику на дурість і невігластво Бульдозера, він вирішить, що якась

реальна основа за всім цим може бути. І відправить свою людину до клініки ввічливо поцікавитися, чи правда, що доктор володіє методикою, що дозволяє змінити зовнішність так, що не розпізнають жодні системи сканування біометрії? Жадібність змусить Моррінгтона заковтнути наживку в надії на конструктивну співпрацю з представниками криміналу, які переховуються від поліції. До речі, для Альвареса така співпраця і справді була б вигідною. Але я була впевнена, що він віддасть перевагу помсті. Для нього це питання честі та принципу. І, зрозуміло, жодних виправдань Моррінгтона, що він нічого не знає ні про яке викрадення Пабліто, ніхто слухати не буде (якщо у виконавців буде обмаль часу) - або ж Моррінгтон сам зізнається у всьому (якщо часу буде багато).

У тому, що Альварес виконає останнє прохання "Бульдозера", я впевнена не була. Але чому б ні? Навіть таким виродкам, як Альварес, властива любов до красивих символічних жестів - особливо коли їм це нічого не вартує. Причому якого роду буде цей жест - чи захоче Альварес зіграти у шляхетність по відношенню до нещасної "Кончіти" чи, навпаки, не маючи можливості дістатися Бульдозера, зірве лють хоча б на трупі його сестри (велить спалити в бочці, а попіл спустити в каналізацію) - це для мене вже значення не мало.

Я, до речі, не знала, що у "Кончіти" з обличчям - адже я так і не бачила його в тому чані. А ті відео, де Емілі була без пов'язок, могли демонструвати не її, а Емілі номер 2, яка відповідала уроку з біографії оригінала. А справжня Емілі могла так і залишитися спотвореною - адже з практичного погляду Моррінгтону не було сенсу поратися з відновленням зовнішності тієї, яку він збирався одразу ж вбити. Ну хіба що - з наукового інтересу, як він висловлювався. Але якщо ні - тоді понівечений вигляд "Кончіти", ймовірно, лише додатково розпалить лють Альвареса, який вважатиме, що подібне могло чекати й на його хлопчика.

Три дні я переглядала тіхуанські сайти новин - і, нарешті, дочекалася:

"Страшна пожежа знищила приватну клініку в 30 км на південь від Тіхуани. Пожежа почалася пізно ввечері напередодні. На момент прибуття вогнеборців полум'ям було охоплено вже всю будівлю. Загасити полум'я вдалося лише дві години потому, коли будівля повністю вигоріла. В середині вогнеборці й поліція виявили рештки принаймні 12 осіб - судячи з усього, пацієнтів та нічної зміни персоналу. За злою іронією долі, одним з основних профілів клініки була реабілітація опікових хворих. Вцілілих свідків трагедії не виявлено. Основною версією причини події поліція називає умисний підпал.

Поліції досі не вдалося встановити місцеперебування власника клініки - громадянина США д-ра Джозефа Моррінгтона, засновника благодійного фонду "Рука надії", або зв'язатися з ним. Невідомо, чи перебував він у будівлі під час пожежі. Його оголошено зниклим безвісти.

Офіційно поліція поки не коментує коло підозрюваних і чи входить до їх числа сам д-р Моррінгтон. Відомо, що на батьківщині проти нього висувалися звинувачення у порушенні медичної етики. Діяльність фонду "Рука надії" також піддавалася критиці з боку незалежного журналіста-розслідувача Крістобалья Торментеса, однак за рішенням суду він змушений був опублікувати спростування."

Інше видання називало основною версією пожежі війну між картелями. Мовляв, хтось із ватажків інкогніто проходив лікування в клініці, про що стало відомо конкуруючій банді, і вони ліквідували його, а разом і всіх можливих свідків.

Дванадцять осіб, гм. Чесно кажучи, такого результату я не планувала. Але - їх вбив Альварес, а не я. Я вказувала йому тільки на Моррінгтона.

Його участь мене, зізнаюся, непокоїла. Я майже не сумнівалася, що він мертвий, але - що, якщо йому все ж таки вдалося домовитися з Альваресом? Або втекти, якимось чином відчувши недобре? Як кажуть, немає тіла - немає справи...

У цих сумнівах я перебувала до вечора, коли на сайті з'явилася свіжа новина:

"Шокуюча знахідка очікувала на рятувальників під час розбирання руїн згорілої напередодні вночі клініки д-ра Моррінгтона. В підвалі будівлі, де, вочевидь, знаходився морг, практично не постраждалий від полум'я, було знайдено замкнене приміщення. Коли замок

відкрили, всередині було виявлено велику ємність, заповнену бальзамуючою рідиною. А в цій рідині плавав труп, спотворений настільки, що для встановлення його особистості знадобилася криміналістична експертиза. Загиблим виявився сам д-р Моррінгтон. Офіційно поліція повідомила лише про "ознаки насильницької смерті", але на умовах анонімності джерело в поліції повідомило, з посиланням на результати судмедекспертизи дослівно наступне: "З нього здерли шкіру і кинули у формалін ще живим". Тепер вже немає сумнівів, що д-р Моррінгтон став жертвою помсти кримінальних кіл. Після того, як пожежа знищила можливі докази, причини настільки жорстокої розправи, ймовірно, назавжди залишаться нерозкритими."

Ну що ж. Я ж з самого початку попереджала тебе, док - жоден мужик ніколи мене не виграє, в будь-якому сенсі. А всі, хто спробували, гірко про це пошкодували. Треба було слухати, що тобі говорять.

Я закрила сайт новин, але у мене залишалася ще одна справа у Тіхуані. Я придбала - через посередників, звичайно ж - ділянку на одному з тіхуанських цвинтарів і зробила замовлення похоронній конторі.

Сьогодні чудовий день для морської та повітряної прогулянки. Небо безхмарне, сонце сяє, відбиваючись у бездоганній блакиті Тихого океану, і водночас дме досить міцний і при цьому рівний та стійкий, без неприємних поривів, вітер. Одне задоволення йти під вітрилом! Злітати та сідати за такого вітру, щоправда, не дуже зручно, але це стосується лише традиційних літаків. Для квадрокоптера не існує поняття "боковий вітер", і його комп'ютер чудово впорається з балансуванням.

Я спускаюся сходами моєї триповерхової вілли над океаном, щоб сісти в мій квадрокоптер і летіти у гавань, де на мене чекає моя яхта. На ганку я зупиняюся і задоволено мружуся, підставляючи обличчя сонцю. Вітер тріпає моє волосся, що вибилося з-під шолома. Пахне соснами й морем.

І тут в кишені у мене оживає телефон.

"У вас 1 нове повідомлення."

Я відкриваю надіслане фото.

На екрані - тихий зелений куточок в дальньому кінці цвинтаря. Той самий, який я придбала. На ньому свіжовстановлений мармуровий надгробок. На надгробку надпис:

ХУАН ГЕРРЕРО
АНХЕЛІНА де ЛЕОН
СПОЧИВАЙТЕ З МИРОМ

В цьому є, звичайно, і свій практичний сенс. На випадок, якщо хтось все ще розшукує Анхеліну.

Але я, все своє життя міркувавши лише практичними категоріями, тепер теж можу дозволити собі й символічний жест.

Я підтверджую платіж за виконану роботу і прибираю телефон. Потім спускаюся з ганку і йду до квадрокоптера.

Я гідна зайняти це місце.

Ніхто не помітив підміни.

Торкаюсь ключів у кишені.

2022

Переклав Десафьянте делла Сомбра
Допомагав Ігор Тараненко

Символіка імен

Педро Бульдозер - поросся Петро. Намагається звалити з країни на викраденому тракторі.

Джозеф Моррінгтон - тут і корінь mor, що означає смерть, і відсилання до ірландської богині Морріган з вельми похмурою репутацією, і до чисельних біблейських Йосипів, тому що він творить "дива", перетворюючи людей, і до Йозефа Менгеле.

Алан Цукеркопф - Ілон Маск (який також назвав свого сина ідіотським ім'ям) + Цукерберг. StarNet - StarLink+SkyNet (з "Термінатора")+SpaceX.

Крістобаль Торментес - Христо Грозев

Герреро і де Леон - дійсно поширені в Мексиці прізвища, що означають усього лише вихідців з однойменних провінцій (мексиканської та іспанської відповідно). Але водночас Guerrero означає "воїн", а Leon - "лев". Окрім того, прізвище Анхеліни, що звучить як дворянське (хоча насправді не є таким), підкреслено контрастує з обставинами її народження - на самому дні, в нетрях у матері-повії. Знову-таки тема янгола, який скинутий у бруд - і який підіймається звідти, але вже аж ніяк не таким, яким він був би в раю. Який зберіг янгольську чистоту, але аж ніяк не янгольську доброту.

I - несподівано для самого автора, який цього не знав! - Емілі означає "суперниця".